

START

de la linia de sosire

*Trăiește având ca punct de pornire lucrarea
completă a lui Cristos*

Alan Platt

Editura DECENU.EU

Oradea, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PLATT, ALAN

Start de la linia de sosire : trăiește având ca punct de pornire lucrarea completă a lui Cristos / Alan Platt. -

Oradea : DECENU.EU, 2018

ISBN 978-606-94224-5-8

2

Titlul original: *NOT DO, BUT DONE*

Text copyright © Alan Platt 2015

Copyright © Editura DECENU.EU 2018

Traducere: *Simona Tripon și Lidia Gabor*

Corectură: *Elisabeta Vinczi*

Tehnoredactare și copertă: *Florin Iosif*

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin înregistrare audio, exceptând cazul unor scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a Editurii DECENU.EU.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt preluate din Noua traducere în limba română (NTR).

Editura **DECENU.EU**

Str. Cuza Vodă Nr. 26

410101 Oradea, Bihor

Tel. 0730 020 282

contact@decenu.eu

START

de la linia de sosire

*Trăiește având ca punct de pornire lucrarea
completă a lui Cristos*

Alan Platt

Editura DECENU.EU

Oradea, 2018

CUPRINS

Aprecieri.....	7
Cuvânt înainte	13
Introducere.....	15
Marea taină a lui Dumnezeu	21
Evangelia mea	35
Ajunge cu vinovăția și rușinea!.....	47
Tu nu ești păcătos!.....	59
Trăiește ca un om nou!	73
Gata cu efortul!	89
Moștenitori ai unui Nou Testament.....	109
Îmbinând Vechiul Legământ cu Noul Testament	125
Cristos este cheia	141
Favoarea lui Dumnezeu	153
Intră în odihnă	165
Mulțumiri	175
Alan Platt, lider și fondator al Doxa Deo	177

APRECIERI

Alan Platt întruchipează darul conducerii la fel de pregnant ca oricare alt lider al bisericilor contemporane. În noua sa carte, el ne conduce spre libertate, dezvăluindu-ne faptul că noi, creștinii, ne începem umblarea cu Dumnezeu de la linia de sosire. Creștinismul bazat pe performanță, fals și lipsit de har este epuizant. Misiunea noastră nu a avut niciodată legătură cu ce putem face noi pentru Dumnezeu, ci cu ce poate face El prin noi... dacă începem de la linia de sosire.

– Dr. Ed Delph – *NATIONStrategy, Phoenix, Arizona, SUA*

Paginile următoare conțin un adevăr simplu, dar atât de profund, încât îți poate zgudui lumea. Chiar dacă ești creștin de o viață întreagă, cuvintele lui Alan Platt îți pot atinge o coardă sensibilă și pot conferi o armonie nouă umblării tale și cântului tău spiritual. Cartea „START de la linia de sosire” este un mesaj al victoriei pe care Dumnezeu a asigurat-o deja celor care-L urmează și al dorinței Mântuitorului de a te prezenta pe TINE ca pe un trofeu al harului Său. Recomand din suflet această carte fiecărui creștin și, după ce ai citit-o, te provoc să o dai mai departe cuiva care poate nu are nicio idee despre nemărginirea iubirii lui Dumnezeu pentru el.

– Keith Boyer – *Pastor al 3D Church, Denver*

Prietenul meu Alan Platt transformă Africa de Sud! Am văzut asta cu ochii mei. În această carte, el face un lucru uimitor, așa cum doar el știe – descrie vestea bună a Evangheliei într-un mod ce te va face să tânjești după ea! Alan este inteligent, pasionat și relevant pentru fiecare credincios. Cartea sa va încuraja orice tip de creștin – devotat sau descurajat – și îl va face să se îndrăgostească din nou de Cristos. Dacă ți-ai dorit vreodată să înțelegi magnitudinea „Veștii Bune” pe care Dumnezeu o are pentru tine, atunci această carte ți se adresează ție!

– Rick Bezet – Pastor senior al New Life Church, Arkansas

Alan Platt și cei din mișcarea Doxa Deo sunt cunoscuți în întreaga lume pentru faptul că trăiesc și dau învățătură pe baza unor principii ce aduc transformare în fiecare aspect al societății. Am văzut aceste lucruri cu ochii mei în Africa de Sud și ele mi-au schimbat modul de slujire. Cartea lui Alan oferă o învățătură fundamentală ce a avut ca rezultat reformarea multor vieți și a multor orașe. Lumea creștină are mare nevoie de acest om și de eternul său mesaj despre Evanghelia harului lui Dumnezeu.

**– Ron Lewis Sr. – Lider al MSNY, New York,
și al New York KPIC, Durham, NC**

Sunt atât de recunoscător pentru prietenia și influența lui Alan în viața mea. El este un izvor nesecat de înțelepciune și revelație de care cu toții putem beneficia, din nou și din nou. Cu siguranță, felul în care Alan a înțeles lucrarea desăvârșită a lui Cristos ne va întări și ne va da putere să trăim așa cum vrea El să trăim.

**– Brady Boyd – Pastor senior al New Life Church, Colorado Springs,
și autor al cărții “Sons and Daughters” (în traducere, „Fii și fice”)**

Îl cunosc pe Alan Platt de mai bine de douăzeci de ani ca fiind un om integru și autentic. Dincolo de faptul că este un lider vizionar cu o

credință puternică pentru transformarea orașelor și formarea de oameni care schimbă cultura orașelor, el este un învățător iscusit al Cuvântului lui Dumnezeu, unul care te inspiră. Recomand din toată inima cartea „START de la linia de sosire” ca o lectură obligatorie pentru oricine ia în serios faptul că Dumnezeu l-a creat să fie asemenea lui Cristos și să trăiască, aici și acum, o viață victorioasă, „în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii”.

– Don Price – Pastor, Restore London

Alan Platt are una dintre cele mai ascuțite minți și, probabil, cea mai generoasă inimă pe care am văzut-o vreodată la un lider. Dragostea sa față de Cuvântul și căile lui Dumnezeu a fost o constantă sursă de inspirație pentru mine în cei douăzeci de ani de slujire împreună. Ca lider, și-a dezvoltat interesanta abilitate de a discerne, dintr-o singură „degustare”, ingredientele ce compun situația aflată înaintea lui. Ca lider, prieten și pastor cu o uimitoare înțelepciune, el oferă o îndrumare clară și pași strategici spre o soluție care duce la creștere și transformare. Într-o eră ce abundă de învățători și predicatori care aduc deseori mai multă confuzie decât claritate în privința harului, Alan ne oferă o lucrare de referință ce ne duce la esența Evangheliei lui Isus Cristos... și apoi ne arată o cale clară și strategică spre acea transformare personală și comunitară ce izvorăște din acceptarea acestei esențe. Vei dori să ai în bibliotecă ta această carte despre har!

**– Rick Moser – Pastor asociat (Închinare & Arte), Doxa Deo
Brooklyn, Tshwane**

Deschiderea lui Alan Platt față de Cuvântul lui Dumnezeu nu doar că mi-a lărgit orizontul de înțelegere a Evangheliei, dar mi-a stârnit interesul de a personaliza tot ceea ce vestea bună a lui Dumnezeu are să

îmi comunice. Faptul că am descoperit că nu sunt un gând de mâna a doua în mintea Lui a schimbat modul în care mă văd pe mine însumi și m-a poziționat într-un spațiu mai intim, benefic propășirii mele. Mesajul autorului este transmis cu succes necredincioșilor, credincioșilor confuși și celor autentici, într-o manieră ce îi va face pe toți să răspundă cu dragoste și recunoștință. Cartea este o lectură obligatorie pentru toată lumea!

– JK Lehoko – *Pastor de campus, Raslouw Campus, Tshwane*

Îl cunosc pe Alan Platt de mulți ani, ca prieten și colaborator în Pretoria. Dumnezeu i-a dat abilitatea unică de a lua un adevăr și a-l împământenii într-un mod atât de practic, încât să fie ușor de înțeles. Citind manuscrisul acestei cărți, mi-am amintit de un imn pe care obișnuiam să îl cânt: „Suntem desăvârșiți în El... Nu prin lucrările neprihănirii noastre, ci numai prin harul Său.” Această carte te va încuraja să te bucuri de viața deplină și glorioasă pe care Vestea Bună o oferă fiecărei persoane care dorește să o primească.

– Nevil Norden – *Pastor senior al Lewende Woord/Living Word, Tshwane*

Îl apreciez pe Alan pentru că arată deslușit impactul pe care acceptarea lui Isus Cristos ca Mântuitor îl are în viața unui om. El reușește să facă o distincție clară între mântuire și practica religioasă. Evanghelia lui Isus este suficientă pentru a rezolva problema păcatului și consecințele sale – în special vina și rușinea. Viața nouă în Cristos ar trebui să fie un sezon al celebrării harului și bunătății lui Dumnezeu față de creația Sa. Recomand din toată inima această carte ca pe o lectură obligatorie pentru toți copiii lui Dumnezeu născuți din nou, care vor

să înțeleagă noua lor identitate și poziție în Cristos. Ai făcut o treabă bună, Alan!

– George Mahlobo – Secretar general al AFM, Africa de Sud

De multe ori, noi, ca și creștini, punem accentul pe „necesitatea” de a-L sluji pe Dumnezeu cu un și mai mare devotament. Sunt atât de încurajat de faptul că această carte nu reflectă acest aspect. Pentru o societate post-creștină, precum cea a Europei, vestea lucrării încheiate la cruce și a vieții libere în Cristos este cu adevărat o veste bună! Alan Platt este un lider mondial a cărui inimă a fost cucerită de revelația pe care o celebrează cu măiestrie în cartea „START de la linia de sosire”, și anume că noi trăim având ca punct de pornire lucrarea încheiată a lui Cristos, fără a mai trebui să depunem eforturi, ci luând parte la ceea ce El a făcut pentru noi. Alan conduce o mișcare a liderilor devotați comunității, a căror credință le mărește inteligența și le lărgște perspectiva. Viziunea unei cărți despre identitatea omului deplin restaurat în Cristos este o extensie naturală a dorinței sale de a vedea orașe din întreaga lume binecuvântate și comunități locale transformate.

– Ioannis Dekas – Lider de oraș, Doxa Deo Londra

Modul nou în care Alan Platt abordează poziția centrală a harului și viața credincioșilor descrie finalitatea poziției noastre ca și credincioși.

Despachetarea minuțioasă a textelor Scripturii este o hartă către adevărata libertate pe care o avem în Cristos. Atenție! Persoanele legaliste, cu prejudecăți și auto-îndreptățite, să nu se aștepte să fie mulțumite de concluzia lui Alan. Dar, dacă ai oboseit tot încercând să fii bun, îngrijorându-te cu privire la veșnicia ta și încercând să-ți câștigi calea spre dragostea lui Cristos, această carte îți va aduce eliberare.

– Rob Hoskins – Președinte al One Hope Inc., Florida, SUA

CUVÂNT ÎNAINTE

L-am întâlnit pe Alan Platt în 1982. Am înțeles foarte repede că el nu era menit să fie un pastor tradițional. Aveam în față un lider autentic, cu o excepțională combinație de talente, daruri și personalitate. Nu avea doar înțelegerea, înțelepciunea și abilitățile strategice de conducere ale unei persoane mai în vârstă, ci le avea de o asemenea anvergură, încât astăzi este recunoscut ca fiind unul dintre cei mai influenți conducători spirituali ai bisericii din Africa de Sud și chiar la nivel mondial.

Alan Platt este părintele rețelei Doxa Deo – un model de biserică ce experimentează o creștere numerică și o influență fără precedent în Africa de Sud, dar și în afara granițelor ei. Nu doar abilitatea sa de a conduce impune respect, ci și excepționala înțelegere a Scripturii și remarcabila capacitate de a interpreta și articula adevărurile biblice esențiale într-o manieră comprehensivă și eficientă.

De aceea, publicarea acestei cărți este o veste extraordinară! Deși sunt convins că vor mai fi multe best-seller-uri izvorâte din bogăția gândurilor și inimii sale, cartea „START de la linia de sosire” este un punct de referință important și plin de semnificații.

Fără nicio îndoială, această lucrare va avea un puternic impact asupra cititorului. Cu toate că unii vor spune despre ea că este radicală, cartea scoate la iveală de fapt inima Evangheliei. Este revigorant să văd că centrul atenției a fost mutat din nou, în mod ferm, pe Isus Cristos.

Evangelhia nu este nici mai mult, nici mai puțin decât Însuși Cristos.

Încă din zilele bisericii primare, unii credincioși s-au luptat să înțeleagă și să accepte faptul că moartea lui Isus Cristos în locul nostru este suficientă. Era prea frumos să fie adevărat, prea ușor sau Evangelhia nu a fost corect înțeleasă? În primele decenii după înălțarea lui Cristos, aceasta era una dintre cele mai mari probleme cu care s-a confruntat Pavel. Este remarcabil de câte ori face el referire la acest lucru în scrisorile sale – în special în Romani și Galateni.

De-a lungul Evului Mediu, accentul pus pe sacrificiul oamenilor și pe meritele proprii a umplut tabloul ecleziastic de la A la Z. A fost nevoie de revelația lui Martin Luther și de Reformă pentru a-i determina pe oameni să scape de aceste tradiții pe care le-au primit de la înaintașii lor și să se întoarcă la inima Evangelhiei – credința simplă în Cristos.

Acesta este adevărul esențial pe care Alan Platt îl expune și îl subliniază într-un mod excepțional și unic. Sună ca ceva nou, dar de fapt este un adevăr vechi și eliberator.

Cartea sa va avea probabil următorul efect asupra cititorilor: credincioșii sinceri, autentici și cei aflați în căutarea adevărului vor realiza că ceea ce a făcut Cristos este suficient și că noi putem să trăim din plinătatea lucrării Sale complete, având inimile pline de recunoștință.

Ceea ce face ca această carte să fie o lectură excepțională este limbajul contemporan în care este scrisă. Exemplele consistente din lumea noastră modernă o fac să nu fie un document sec și dogmatic, ci o explicație ușor de înțeles și ușor de digerat a celui mai mare Adevăr de pe pământ – acela că Isus Cristos a făcut posibil ca noi să devenim parte a familiei lui Dumnezeu... și nu noi prin puterile noastre. Această carte nu ar trebui să lase pe nimeni neschimbat.

– Isak Burger, Președinte al AFM, Africa de Sud

INTRODUCERE

Ai jucat „Sus-Jos”¹ când erai copil – un joc ce poate aduce frustrare chiar și celor mai calme persoane? Ai făcut tot ce ți-a stat în putință să înaintezi câteva căsuțe și să urci câteva scări cu intenția de a ajunge cât mai repede în partea superioară a tablei de joc, ca în final să ajungi înapoi la bază, exact în locul din care ai plecat. Ca jucător, te-ai obișnuit să fii dezamăgit, chiar și după ce tocmai ai sărbătorit urcarea unei scări câștigătoare. Tot jocul nu ai făcut altceva decât să te miști în sus și în jos, până când un alt jucător ajunge, în final, la linia de sosire – la ultima căsuță a tablei de joc.

Acest joc întruchipează experiența pe care mulți o au în relația lor cu Dumnezeu. Ei văd viața de creștin ca pe o încercare de a evita alunecările spirituale (păcatul) și de a urca scările spirituale (faptele bune și dedicarea) pentru a ajunge la linia de sosire (cerul).

Trăită în acest mod, viața devine o permanentă strădanie de a-mi face partea, de a face lucrurile bine și a încerca să nu păcătuiesc, reușind astfel să mă calific pentru cer. Atenția este concentrată pe ajungerea la destinație – ultima căsuță de pe tabla de joc – și acesta devine scopul întregului joc. De obicei, lucrurile merg bine o perioadă și poate am chiar urcat câteva scări spirituale, ajungând aproape de capăt, dar

1 În Africa de Sud, acest joc este cunoscut mai ales sub numele de „Șerpi și scări”.

înainte să-mi dau seama, alunec și ajung în partea de jos a proverbialei table de joc numită viață.

Dacă această simplă comparație reflectă ceva din viața ta spirituală, atunci cartea este, cu siguranță, pentru tine. Vreau să te îndrum spre descoperirea celui mai mare mesaj de pe pământ. Acest mesaj îți va influența viața și te va ajuta să descoperi că Dumnezeu te-a eliberat de un mod de viață frustrant și zadarnic.

Cu siguranță, creștinismul nu este un „Sus-Jos” spiritual, pe care îl joci sperând că vei ajunge la capăt pentru a trece linia de sosire. Realitatea pe care ai nevoie să o descoperi este că punctul de plecare al relației noastre cu Isus este chiar căsuța finală care marchează punctul de sosire. Aceasta nu este destinația noastră finală, pentru că noi începem de la „sosire”.

PUNCTUL DE PORNIRE: „S-A ISPRĂVIT!”

Cristos a ajuns la finalul metaforiceii table de joc „Sus-Jos” în locul nostru. Viața noastră spirituală începe de la linia de SOSIRE. Noi începem chiar din vârf, de la perfecțiunea pe care Cristos a atins-o deja!

Acesta este miezul Evangheliei. Dacă nu începi cu această perspectivă, viața ta de creștin va fi o lungă călătorie de frustrare continuă. Dumnezeu vrea să cunoaștem dragostea Sa veșnică și necondiționată față de noi, chiar din acest punct de pornire. În Cristos, noi trăim deja la înălțime, în punctul de sosire și nicio pantă alunecoasă nu ar trebui să ne mai prindă vreodată nepregătiți. Când Isus a strigat „S-a isprăvit!”, noi am fost incluși într-un eveniment ce ne-a schimbat întreaga existență. Călătoria noastră spirituală implică descoperirea adevăratei noastre identități, iar această descoperire începe atunci când ne regăsim

în Cristos și declarăm și noi: „S-a isprăvit!”. Jocul s-a terminat – noi am câștigat!

Atât de mulți oameni continuă să creadă că suntem responsabili de propria noastră mântuire. Dar, în starea noastră căzută, niciodată nu vom putea face, pe cont propriu, lucrurile așa cum trebuie. Avem nevoie de un Mântuitor! Când umblarea ta cu Dumnezeu implică doar încercarea ta de a face totul așa cum trebuie, pentru a-ți câștiga aprobarea și răsplata Lui, te vei afla constant în una din următoarele trei situații:

Mai întâi, îți aduni întreaga *voință* și decizi să dai tot ce poți și să încerci să faci tot ce este necesar. Dar înainte să îți dai seama, faci ceva ce nu ar fi trebuit să faci și parcă începi să aluneci. Ești atât de rușinat de greșeala ta, încât te simți pe deplin condamnat. Nu ți-ai promis ție și nu I-ai promis lui Dumnezeu că nu vei mai greși vreodată în acel fel? Curând ajungi la înțelegerea faptului că puterea voinței tale nu este suficientă și renunți cu totul. Din acest motiv, începi să *te îndoiești* – devii nesigur în umblarea ta cu Dumnezeu. La un moment dat, ești sus, ca apoi, în următoarea clipă, să fii jos, simțindu-te departe de Dumnezeu.

Acest lucru duce la cea de-a treia situație: *îngrijorarea*. Te întrebi dacă Domnul te mai iubește și te îndoiești de faptul că Lui chiar Îi pasă de tine. Începi să nu mai fii sigur dacă Dumnezeu cunoaște nevoile tale și dacă te va ajuta sau nu, pentru că te simți atât de departe de El. Începi chiar să te îngrijorezi că la un moment dat vei „rata mântuirea”. Te disperă gândul că nu vei ajunge niciodată la capăt, fiind lăsat singur pe drumul tău spre linia de sosire.

Atunci când funcționezi în acest mod, încerci din greu să Îi faci pe plac lui Dumnezeu pentru a experimenta binecuvântările Sale, dar pare

imposibil să ajungi la ele. Așa că o iei de la capăt, adunându-ți întreaga putere a voinței pentru a începe să urci, din nou, scara faptelor bune.

NEBUNIE

Apostolul Pavel se adresează exact acestei probleme – mentalitatea de tip „Sus-Jos” – în cele mai multe dintre scrisorile sale adresate bisericilor locale din vremea lui. Îi venea greu să creadă că cei din biserică încercau să facă ceva ce Cristos făcuse deja pentru noi și a lansat o provocare bisericii din Galatia legat de aceasta:

Aveți de gând să continuați această nebunie? Pentru că doar nebunii ar crede că pot completa prin propriile eforturi lucrarea începută de Dumnezeu. Dacă nu ați fost suficient de inteligenți sau suficient de puternici pentru a o începe, cum credeți că ați putea-o desăvârși?

– GALATENI 3:3, traducere din versiunea *The Message*

Nebunie! Creștinismul nu înseamnă o strădanie permanentă pentru a obține un rezultat final. Dumnezeu deja ne-a dat o răsplată. Iar aceasta are de-a face cu faptul că noi suntem în Cristos: dacă ești în Cristos, nu trebuie să faci absolut nimic pentru a fi răsplătit!

Dar, din nefericire, Evanghelia este adesea prezentată ca ceva ce trebuie să facem pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Din scrisoarea lui Pavel reiese clar că el era deznădăduit în privința oamenilor din Galatia. Ei jucau un „Sus-Jos” spiritual, încercând să câștige favoarea și harul lui Dumnezeu prin propriile lor puteri. Din nefericire, în acest mod trăiesc și astăzi mulți credincioși.

ISUS A FĂCUT ASTA ÎN LOCUL TĂU

Când a murit pe cruce, Isus a spus: „S-a isprăvit!”

Vindecarea și restaurarea noastră sunt deja garantate prin lucrarea Sa pe cruce, o lucrare terminată. Această carte nu este doar încă una care se adaugă miilor de cărți deja existente, care te îndeamnă să Îl slujești pe Dumnezeu cu și mai multă dedicare. Este, mai degrabă, opusul: este o invitație de a vedea împreună cu mine cât de măreață este mântuirea pe care Cristos a împlinit-o deja pentru noi. Această carte este pentru toți cei care doresc să pună capăt vieții lor spirituale de tipul „Sus-Jos” și să trăiască prin declarația pe care Cristos a făcut-o deja asupra vieții lor: „S-a isprăvit!”

CAPITOLUL 1

MAREA TAINĂ A LUI DUMNEZEU

Care este primul lucru ce îți trece prin minte atunci când cineva spune că are să îți dea o veste bună? Ești puțin sceptic și te aștepti ca vestea să fie urmată de un „dar...”?

De exemplu, dacă un bărbat îi zice prietenului său: „Am o veste bună și una rea. Vestea bună este că ți-am cumpărat un bilet la finala Campionatului Mondial. Vestea rea este că trebuie să îți cumperi tu biletul de avion ca să ajungi acolo.” Nu este în întregime o veste bună, nu-i așa?

Sau dacă un profesor îi spune unuia dintre elevii săi: „Johnny, nu ai fost ales în echipa ce va participa în luna iulie la meciul de la Cape, dar vestea bună este că vei putea dormi până târziu în vacanța de iarnă.” Nu cred că Johnny va crede că aceasta este o veste bună.

Vestea bună trebuie să fie o veste bună – fără dar, fără motive ascunse sau clauze înșelătoare scrise cu litere mici. Gândește-te la următorul exemplu, pe care l-am auzit recent despre un cuplu: Când s-au căsătorit, fiecare dintre ei era trecut de vârsta de treizeci de ani și își dorea să întemeieze imediat o familie. Din nefericire, după mulți

*Vestea bună
trebuie să fie o
veste bună –fără
dar, fără motive
ascunse sau clauze
înșelătoare scrise cu
litere mici.*

ani, femeia încă nu putea rămâne însărcinată și au decis să înceapă niște tratamente în vitro, ca o ultimă șansă de a avea un copil. După două încercări eșuate, erau complet devastați, dar au decis să meargă înainte și să încerce pentru a treia și ultima oară.

Au primit rezultatele analizelor de sânge, iar veștile erau bune și întreaga familie s-a bucurat peste măsură! Cu toții au început să parieze dacă vor avea fată sau băiat și veneau în vizită cu hăinuțe și cadouri pentru copilăș. Ceea ce nu a realizat cuplul respectiv era faptul că ei încă nu auziseră întreaga veste bună. La prima lor vizită la ginecolog, a fost dezvăluit și restul veștii: ecograful a evidențiat bățile a două inimi, iar câteva luni mai târziu, ei erau mândrii părinți ai unui băiețel sănătos și ai unei fete sănătoase!

În același mod, Evanghelia este o veste bună în cel mai pur sens. Nu există niciun „dar.” Cuvântul „Evanghelie” provine din grecescul *euangelion* și înseamnă „Vestea cea Bună a lui Dumnezeu.”

Ce înseamnă pentru tine Evanghelia? Este interesant să aud diferitele răspunsuri ale oamenilor la această întrebare. Unele sunt extrem de vagi și se referă la iertarea păcatelor sau la ideea că Dumnezeu nu ne pedepsește pentru păcatele noastre. Pentru alții, punctul esențial al Evangheliei este că scăpăm de iad, iar ca răsplată vom ajunge în rai. Niciunul dintre aceste răspunsuri nu oferă prea multă libertate.

Unii oameni nu sunt entuziasmați de Evanghelie, pentru că se simt judecați de ea. În loc să fie fericiți, ei se simt vinovați și rușinați. Mulți consideră biserica un loc în care vina lor este expusă și în care se simt rușinați de tot ceea ce fac greșit. Ei cred că este locul în care trebuie să pășească întotdeauna cu dreptul și să pară cât pot ei de cucernici. Dacă așa stau lucrurile, Evanghelia nu pare a fi în niciun fel o veste bună.

Unii cred că Evanghelia este doar pentru anumiți oameni: rasa ta,

limba sau denominațiunea bisericii te pot descalifica de la beneficiile ei. Dar, dacă anumiți oameni sunt excluși din Evanghelie, indiferent de motiv, vestea nu este chiar atât de bună, nu-i așa? Cum poate fi o veste bună dacă tu nu ai parte de ea?

Pentru mulți oameni, esența Evangheliei este iertarea păcatelor și faptul că Dumnezeu nu ne mai pedepsește pentru greșelile noastre. Pavel admite că acest lucru face cu siguranță parte din Evanghelie, dar ea este mult mai mult decât atât. Efeseni 1:7 afirmă cu claritate: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogăția harului Său...” Da, suntem veșnic recunoscători pentru faptul că Dumnezeu ne-a iertat păcatele prin Cristos! Dar ne limităm singuri, dacă credem că aici este capătul. Pavel continuă să ne motiveze să dobândim înțelegerea plinătății Evangheliei:

*Și mă rog ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Cristos,
Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și descoperire
în cunoașterea Lui, luminând puterea de înțelegere a minții
voastre, ca să cunoașteți care este nădejdea la care v-a
chemat, care este bogăția slăvită a moștenirii Lui în sfinți.*

– EFESENI 1:17-18

Este posibil ca adevăratul mesaj al Evangheliei să se fi pierdut undeva pe drum? Se poate ca biserica să nu mai fie purtătoarea Veștii Bune? Scopul acestei cărți este ca noi să descoperim și să înțelegem cu adevărat și cu exactitate despre ce este vorba în Evanghelie.

EVANGHELIA ÎȚI ESTE DESCOPERITĂ

Trăia odată un om pe nume Saul, un iudeu și un apărător al legii fariseilor. Era doar un tinerel când a făcut prima dată cunoștință cu

studiul legii mozaice. Când s-a apropiat de vârsta de treisprezece ani, devenise deja un elev devotat și talentat al lui Gamaliel, unul dintre cei mai respectați rabini din istoria iudaismului. Iudaismul are la bază, în principal, legea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Moise. Pentru un iudeu, împlinirea acestei legi este cel mai mare și cel mai important lucru pe care ar putea să-l realizeze. Așadar, aceasta era pasiunea vieții lui Saul – să împlinească fiecare aspect din lege și să îi persecute pe cei care nu țineau legea.

Saul era de față când Ștefan, primul martir creștin, a fost ucis cu pietre. Scriptura ne spune că Ștefan era plin de Duhul Sfânt și de putere; de asemenea, era și lider în biserica nou-testamentară. Ce crimă a săvârșit Ștefan de pedeapsa lui a fost lapidarea? El a spus oamenilor că nu mai este nevoie să ții legea pentru a fi mântuit și că există o singură cale prin care poți fi mântuit, iar aceasta este să crezi în Isus Cristos. Pe scurt, Ștefan a predicat Evanghelia. Pentru iudei, inclusiv pentru Saul, orice predică ce Îl înălța pe Isus Cristos deasupra Legii era în întregime tabu. De aceea ei au persecutat cu atâta râvnă biserica nou-testamentară primară.

Într-o zi, Saul s-a adresat marelui preot și i-a cerut să trimită scrisori către toate sinagogile din Damasc, scrisori prin care li se solicita ajutorul pentru localizarea și capturarea celor care aparțineau bisericii nou-testamentare și aducerea lor în Ierusalim. Dar, în timp ce Saul se afla pe drum spre Damasc pentru a-și duce la îndeplinire planul de persecuție, a avut parte de o întâlnire ce i-a schimbat în totalitate viața.

În timp ce era pe drum și se apropia de Damasc, a strălucit deodată împrejurul lui o lumină din cer. El a căzut la pământ și a auzit un glas care-i zicea:

— Saul, Saul, de ce Mă persecuți? El a întrebat:

— Cine ești, Doamne? Isus i-a răspuns: — Eu

sunt Isus, Cel pe Care tu Îl persecuți!

– FAPTELE APOSTOLILOR 9:3-5

Saul, care a devenit mai târziu apostolul Pavel, s-a întâlnit în acea zi cu Isus Cristos și a primit revelația Evangheliei. Această revelație a trezit în el foamea de a cunoaște mai multe despre Vestea Bună. El a descoperit că Dumnezeu a intervenit în soarta omenirii și că el, Pavel, era inclus în această schimbare. Totodată a înțeles că includerea omului în viața, moartea și învierea lui Cristos a anulat consecința căderii acestuia. După convertirea sa, Pavel a petrecut trei ani în deșertul Arabiei, iar aici Dumnezeu i-a descoperit întregul mesaj al Evangheliei.

Pavel vorbește despre revelația sa în scrisoarea adresată bisericii din Galatia, în care spune că această Vestă Bună nu este o invenție a oamenilor. El îi asigură pe cei din biserică de faptul că nu a primit învățătură limitată de la un om, ci Isus Cristos i s-a revelat în persoană (vezi Galateni 1:11-12).

Evanghelia este ceva ce îți este revelat de Duhul lui Dumnezeu. Într-un fel, este o taină; un mister care a fost ascuns în inima lui Dumnezeu de-a lungul vremurilor. Un secret pe care nimeni nu l-a știut.

De aceea spune Pavel că dacă conducătorii vremii ar fi cunoscut această taină sau măcar ar fi înțeles logic despre ce este vorba, nu L-ar fi crucificat niciodată pe Isus (1 Corinteni 2:7-8). Dar ei nu au cunoscut-o și nici nu au înțeles-o. Aceasta este o înțelepciune profundă pe care Dumnezeu a ținut-o secretă de-a lungul vremurilor; El a pus-o la cale încă de la întemeierea lumii pentru ca noi să putem primi Gloria Sa.

*Evanghelia este ceva
ce îți este descoperit
de către Duhul lui
Dumnezeu.*

Dumnezeu a pregătit mesajul Evangheliei din dragoste pentru noi. De-a lungul timpului, El a anticipat cu ardoare revelarea acestei mari taine poporului Său, taină ce urma să aibă un impact radical asupra existenței omului. Ea făcea posibil ca omul să fie ceea ce Dumnezeu l-a creat să fie și îi împlinea cea mai profundă năzuință. Asta a vrut să spună Pavel în 1 Corinteni 2:9, unde scrie că nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit și nici o inimă nu a înțeles ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc.

*Dumnezeu a
pregătit mesajul
Evangheliei din
dragoste pentru noi.*

Pavel nu vorbea despre ceva ce Dumnezeu a pregătit pentru noi în ceruri sau în viața de apoi. Ci spunea că ceea ce Dumnezeu a pregătit din dragoste pentru noi este pentru acum, pentru timpul în care noi trăim pe acest pământ. Este totuși o taină ascunsă de noi până când Duhul lui Dumnezeu ne-o descoperă. Cu adevărat, toate abilitățile noastre intelectuale și cercetările teologice nu înseamnă nimic până când nu Îi permitem lui Dumnezeu să ne dezvăluie tainele și gândurile Sale pentru noi.

În Matei 16, Isus a avut o conversație interesantă cu ucenicii Săi despre cine este El. El a întrebat: „Cine zic oamenii că sunt Eu?”

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie sau Ieremia sau unul dintre proroci.”

Petru a fost primul care a răspuns la următoarea Lui întrebare: „Dar voi cine ziceți că sunt?”

El a răspuns: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu”. Modul în care Isus a replicat răspunsului lui Petru a fost o confirmare a faptului că mesajul Evangheliei și identitatea lui Isus Cristos i-a fost

dată acestuia printr-o revelație supranaturală: „Ferice de tine Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, Care este în ceruri” (versetul 17).

Ani mai târziu, Pavel primește aceeași revelație supranaturală... că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu și că El a venit să dezvăluie planul inițial al lui Dumnezeu pentru omenire. Asta a crezut Pavel și a sperat că Dumnezeu va da fiecărei persoane din Efes o revelație a tainei Sale. De aceea el s-a rugat ca Dumnezeu să dea fiecăruia dintre ei un duh de înțelepciune și descoperire în cunoașterea Lui și ca ochii înțelegerii lor să fie deschiși pentru ca ei să cunoască nădejdea chemării Lui și bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți (Efeseni 1:17-18).

Sunt, de departe, cel mai neînsemnat dintre sfinți. (Pretinsa mea celebritate subliniază faptul că harul este un dar și, cu siguranță, nu este o recompensă pentru bună purtare.) Doar harul Său mă califică pe mine să vestesc neamurilor bogăția nepătrunsă a lui Cristos. Dezvăluirea acestei taine veșnice înseamnă să aduc în văzul tuturor o asociere care a fost dintotdeauna ascunsă în Dumnezeu; Isus Cristos este planul creației.

– EFESENI 3:8-9, traducere din versiunea *The Mirror*

Dorința mea este ca Domnul să ne deschidă ochii în acest moment, pentru ca și noi să putem cunoaște planul etern pe care El l-a avut pentru noi de-a lungul vremurilor. Intenția lui Dumnezeu este ca noi să primim această revelație prin lucrarea Duhului Său.

ISUS CRISTOS ESTE CHEIA

Când primim viziune de la Duhul Sfânt, înțelegem exact despre ce este vorba în această Vestă Bună. Cheia cu care descuiem taina se

găsește în cuvintele lui Petru, care I-a spus lui Isus: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu”.

Cheia acestei taine este credința că Isus este Fiul lui Dumnezeu și că El a venit ca să împlinească o lucrare completă pe cruce. El este esența Evangheliei. Dacă El nu ar fi vrut să Se ofere pe Sine ca sacrificiu suprem pentru fiecare om, devenind păcat pentru noi și permițându-ne să fim parte din gloria Sa, nu ar fi existat pentru nimeni nicio Veste Bună. Cheia Evangheliei se află în ascultarea lui Cristos, nu în a noastră.

*...prin ascultarea unui singur Om, cei
mulți vor fi făcuți neprihăniți.*

– ROMANI 5:19, versiunea Cornilescu

*Cheia descifrării
tainei Evangheliei
este înțelegerea
a cine este Isus
și a modului în
care moartea
Sa pe cruce ne
influențează pe noi.*

Pavel spune bisericii din Corint că el vrea să vorbească despre un singur lucru – Isus Cristos Care a fost crucificat pentru noi. De la începutul creației, Dumnezeu a purtat în inima Sa un plan pentru umanitate, un plan care a fost dezvăluit prin Fiul Său. Cheia descifrării tainei Evangheliei este înțelegerea a cine este Isus și a modului în care moartea Sa pe cruce ne influențează pe noi. Această înțelegere descoperă planul etern al lui Dumnezeu pentru omenire.

Revelarea planului Său a fost cea mai bună veste pentru fiecare om de-a lungul istoriei umanității!

ASPECTE ALE TAINEI DESCOPERITE PROROCILOR

De-a lungul Vechiului Testament vedem referiri constante la această taină a mărețului plan al lui Dumnezeu.

Imediat după cădere, descoperim primul indiciu: Dumnezeu i-a îmbrăcat pe Adam și pe Eva cu pielea unui animal, după ce aceștia și-au dat seama că sunt goi. Sângele unui animal nevinovat era o referință la sângele lui Cristos și la simbolul neprihănirii cu care vom fi îmbrăcați în Cristos.

Ani mai târziu, Dumnezeu îi va cere lui Avraam să își sacrifice unicul și mult- așteptatul fiu. În momentul în care Avraam a luat cuțitul să îl ucidă pe Isaac, Dumnezeu l-a oprit. Când acesta s-a uitat în sus, a văzut un berbec cu coarnele încurcate în tufișul din spatele lui. L-a luat și l-a sacrificat ca pe o jertfă de ardere de tot în locul fiului său; Dumnezeu i-a oferit un berbec pe care să-l sacrifice în locul lui Isaac. Încă o dată, sângele unui animal nevinovat ne dă un indiciu sau face o trimitere către Cristos, Cel care va muri mai târziu în locul nostru.

Exodul 12 conține un indiciu similar: israeliții au sacrificat un miel de Paște în noaptea dinaintea eliberării lor din sclavie. Sângele unui miel nevinovat întins pe pragul ușii era semnul pus pentru îngerul morții ca să ocolească acea casă și să nu ia viața primului născut. Vedem din nou cum un miel nevinovat a murit ca substitut – la fel cum nevinovatul Miel al lui Dumnezeu va muri, în locul nostru, mai târziu.

Dumnezeu a dezvăluit elemente ale tainei Sale oamenilor care L-au căutat cu sinceritate și L-au slujit. Ei au tânjit după ziua în care Mesia va veni și au prorocit cu pasiune despre tot ceea ce urma să se întâmple. Psalmistul cântă profetic despre aceasta, atunci când declară modul în care Dumnezeu a făcut lucruri miraculoase, arătându-Și puterea salvatoare și dezvăluindu-Și neprihănirea în fața tuturor neamurilor, pentru ca marginile pământului să vadă mântuirea Sa (Psalmul 98: 1-3).

În Vechiul Testament sunt multe pasaje care prezic venirea lui Isus ca Mântuitor și Mijlocitor. Printre cele mai frumoase este cel scris de

Isaia despre crucificare:

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui, la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nicio nelegiuire și nu se găsisse niciun vicleșug în gura Lui.

– ISAIA 53:4-9, versiunea Cornilescu

Când auzim în acest mod prorocia lui Isaia, știm că nu este vorba doar despre un indiciu sau despre vreo referință. În acest caz, vedem un om care vorbește cu precizie și profunzime despre lucruri care se vor întâmpla mult după ce viața sa se va încheia. El a avut o revelație a ceea ce urma să vină – o revelație a Evangheliei și a implicațiilor acestei Evanghelii.

În capitolul 61, Isaia continuă să proorocească despre implicațiile crucificării lui Cristos asupra umanității:

*Duhul Stăpânului Domn este peste Mine, căci Domnul
M-a uns ca să aduc celor sărmani vestea bună. El M-a
trimis să-i vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc
celor captivi eliberarea și celor legați – izbăvirea, să
vestesc anul de îndurare al Domnului și ziua răzbunării
Dumnezeului nostru, să mângâi pe toți cei ce jelesc, să le
ofer celor ce plâng în Sion – să le ofer coroană în loc de
cenușă, untdelemnul bucuriei în locul plânsetului, mantaua
laudei în locul duhului mâhnit. Vor fi numiți stejari ai
dreptății, un sad al Domnului, care să-I arate slava.*

– ISAIA 61:1-3

Isaia rostea aceste cuvinte cu aproape 700 de ani înainte ca Isus să stea în sinagogă și să citeze celor prezenți exact acest pasaj. După ce l-a citit și a închis pergamentul, a venit momentul în care să le spună: „Astăzi a fost împlinit acest pasaj din Scriptură în auzul urechilor voastre” (Luca 4:21). A venit vremea. Nu mai era timp pentru indicii și referințe. Mesia a venit în sfârșit, iar Noul Testament, ce proclamă modul în care suntem mântuiți prin har, era pus în mișcare.

Vechiul Testament este încărcat de indicii despre Mesia. Ce urma să vină. Aceste indicii și prorocii sunt asemenea unei soții care i-a cumpărat soțului o bormașină, drept cadou de ziua lui. I-a cumpărat-o cu mult înainte de aniversare, iar din momentul acela și până la ziua lui, l-a tot auzit spunând: „Dacă aș fi avut o bormașină...” Ea știa că el avea deja bormașina, dar nu îi putea spune, pentru că nu sosise încă momentul – încă nu venise ziua lui de naștere. Așa că încerca să îl încurajeze: „Dragul meu, nu se știe niciodată. Poate că vei avea una într-o zi.” Ea știa că bormașina era deja plătită și că el o va primi cu siguranță de

ziua lui. Trebuia doar să îl încurajeze să continue să creadă și să trăiască având această așteptare.

Prorocii Vechiului Testament știau despre acest har pe care urma să îl primim, dar vremea dezvăluirii sale încă nu venise. Astăzi însă lucrurile stau complet diferit, pentru că vremea a sosit deja. Taina a fost deja dezvăluită!

De aceea scrie Pavel în Romani 16:25 că misiunea sa era să vestească vestea bună a lui Isus Cristos, precum și taina pe care Dumnezeu a ținut-o ascunsă chiar de la început. Planul Său a rămas o taină de-a lungul timpului, dar a fost revelat în Cristos. A fost făcut cunoscut oamenilor pentru ca ei să creadă și să accepte Vestea Bună. Impactul Veștii Bune este atât de semnificativ, încât întreaga creație o aștepta și chiar și îngerii urmăreau dezvăluirea ei (1 Petru 1:12).

*Chiar și creația așteaptă cu ardoare
descoperirea fiilor lui Dumnezeu.*

– ROMANI 8:19

Se poate oare ca îngerii, care știau ce cuprinde cu adevărat Evanghelia, să aștepte cu nerăbdare realizarea acestui plan de mântuire? Niciodată nu va putea fi mântuirea noastră subestimată. Este o dovadă a puterii lui Cristos. Cei care sunt mântuiți sunt trofeul lui Dumnezeu! Înaintea ființelor cerești, noi suntem expoziția harului lui Dumnezeu.

RĂSPUNSUL OMULUI

Sunt convins că mii de creștini trec prin viață fără să realizeze pe deplin această glorioasă moștenire pe care Dumnezeu ne-a destinat-o nouă. Mulți sunt încă în locul în care se afla Pavel înainte de întâlnirea sa cu Isus – încă își asumă responsabilitatea deplină a mântuirii lor.

Practic, ei încearcă să respecte legea făcând fapte bune, sperând să obțină aprobarea lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu deja și-a asumat întreaga responsabilitate. Nu este nevoie să faci nimic în plus pentru a-ți valida mântuirea. Isus Cristos ne-a eliberat complet de orice vină și ne-a oferit tuturor o viață de victorie și abundență.

Alții cred că ei nu trebuie decât să aștepte răbdători până când vor reuși să Îl convingă pe Dumnezeu să le dea această glorie. Dar noi, pur și simplu, avem nevoie să descoperim această slavă care ne-a fost pusă la dispoziție prin Cristos. Cel care a construit întreg universul a pus la punct mântuirea noastră până în cele mai mici detalii.

Slava care ne-a fost arătată dezvăluie o înțelepciune și o pricepere a valorii noastre care surclasează complet orice definiție. Secretul a fost dezvăluit! Prețiosul Său vis de dragoste se dezvăluie acum înaintea ochilor noștri.

Isus Cristos ne-a eliberat complet de orice vină și ne-a oferit tuturor o viață de victorie și abundență.

**– EFESENI 1:8-9, traducere
din versiunea *The Mirror***

Dă-mi voie să folosesc analogia cu un cadou care a fost frumos împachetat în hârtie colorată și care are trecut pe el numele tău. Acest cadou a fost ales de cineva în mod special pentru tine, fiind ceva ți-ai dori dintotdeauna. Tot ceea ce trebuie să faci este să îl deschizi și să te bucuri de el. Nu trebuie să faci nimic pentru a-l obține. Trebuie doar să vrei să îl deschizi, plin de recunoștință, iar atunci când îl folosești, să te bucuri cu adevărat de valoarea pe care o aduce în viața ta. Bucuria de pe chipul tău este suficientă pentru a mulțumi persoana care ți l-a oferit.

La fel e și cu Evanghelia. Ea este un dar pe care Îl primim din inima lui Dumnezeu și care ne schimbă viața într-un mod radical. În același timp, Lui Îi aduce multă bucurie, pentru că noi suntem trofeul, dovada victoriei Sale asupra dușmanilor Săi.

În Ioan 12 citim despre un grup de greci care au venit la o sărbătoare ca să Îl întâlnească pe Isus. Ei s-au dus la Filip și l-au rugat să transmită că doresc să Îl vadă pe Rabinul care face minuni. Isus știa că El reprezenta planul lui Dumnezeu pentru fiecare om și le-a răspuns: „Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12:24).

Isus a fost grăuntele de grâu care a căzut pe pământ și a murit ca să aducă mult rod. Isus a fost sămânța; astăzi, noi suntem recolta, răsplata suferinței Sale. El vrea ca noi să descoperim că toate trăsăturile pe care le admirăm la El se regăsesc și în noi, pentru că noi suntem recolta care provine din acel grăunte de grâu.

Pentru Pavel, scopul întregii sale vieți pe pământ a fost să îi facă pe oameni să înțeleagă acest adevăr. El a vrut ca fiecare om să se bucure de această mare taină a lui Dumnezeu.

*Dezvăluirea acestei taine veșnice înseamnă să aduc
în văzul tuturor o corelație care a fost dintotdeauna
ascunsă în Dumnezeu; Isus Cristos este planul creației.*

– EFESENI 3:8-9, traducere din versiunea *The Mirror*

Fie ca toți să descoperim și să prețuim marea înțelepciune a lui Dumnezeu, revelată nouă în Evanghelie! Fie ca această Veste Bună să îți captiveze inima într-un asemenea grad, încât să îți dedici viața pentru a o împărtăși și celorlalți.

CAPITOLUL 2

EVANGHELIA MEA

Ai luat vreodată parte la o petrecere surpriză? Pregătirea ei implică un efort foarte mare. Persoana pentru care se pregătește petrecerea, de obicei, nu știe nimic de toate pregătirile făcute pentru ziua cea mare – sunt oameni care cumpără mâncarea ei preferată, caută muzica ei preferată, decorează un loc special și cumpără pentru ea cadouri speciale.

E un adevărat zumzet când sosește invitatul și toată lumea vrea să afle care a fost planul de acțiune pentru a-l aduce fără ca el să bănuiască nimic. Când invitatul de onoare ajunge, toată lumea rămâne cât se poate de calmă așteptând reacția sa... Oare cum va reacționa atunci când va afla? De obicei, acesta este în culmea fericirii atunci când își dă seama că cineva a depus atâta efort și a cheltuit atât de mult pentru a organiza o petrecere pe care el nu a cerut-o, nu a așteptat-o și nu o merită.

Asemenea unei petreceri surpriză, Dumnezeu, în dragostea și harul Său, a plănuit pentru noi ceva – L-a trimis pe Fiul Său să moară pe cruce pentru ca noi să putem trăi liberi de orice vină. Este un dar pe care noi nu l-am cerut, nu l-am așteptat și nu l-am meritat. Dumnezeu ni l-a pregătit într-un mod special și așa dorește să ni-l descopere și să ni-l ofere. Îți poți imagina dezamăgirea lui Dumnezeu atunci când, oricare ar fi motivul, cineva nu dorește să îl primească? Această Evanghelie este

un dar care a fost gândit pentru întreaga omenire – iar asta ne include și pe tine, și pe mine!

ESTE VESTEA MEA CEA BUNĂ!

Cartea Romani pune bazele vieții creștine și este considerată a fi una dintre cele mai mari moșteniri teologice lăsate de Pavel. El începe cartea prezentându-se pe sine ca pe un slujitor a lui Isus Cristos și ca pe cineva care este pus deoparte pentru a predica Evanghelia. Pavel clarifică chiar de la început că el nu se rușinează cu Evanghelia, pentru că ea este puterea lui Dumnezeu, care mântuie pe oricine crede.

Este interesant de observat cum se schimbă modul în care Pavel se referă la Evanghelie de-a lungul cărții. El începe prin a face referiri la Evanghelia lui Dumnezeu și apoi vorbește despre Evanghelia lui Cristos. La finalul cărții Romani, după ce în mod sistematic a așternut fundația pentru noi și ne-a explicat înțelesul deplin al Evangheliei, Pavel se referă la ea ca la „Evanghelia mea”:

*Iar a Celui Care poate să vă întărească, potrivit cu
Evanghelia mea și cu vestirea lui Isus Cristos, potrivit
cu descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp
de multe veacuri, dar care acum este descoperită prin
scrierile profetice și le este făcută cunoscută tuturor
neamurilor, după porunca Dumnezeului Veșnic,
pentru ca ele să creadă și să asculte de El...*

– ROMANI 16:25-26

Există o progresie în modul în care Pavel experimentează Evanghelia. El știe că Evanghelia începe cu Tatăl și este revelată prin Cristos. La un moment dat, Pavel realizează că Dumnezeu l-a inclus

și pe el în Evanghelie, cu mult înainte ca el să se fi născut. În final, Evanghelia devine povestea sa personală, pentru că el a fost inclus în marea poveste de dragoste a lui Dumnezeu!

Această Vestă Bună l-a copleșit atât de tare pe Pavel, încât și-a petrecut restul vieții spunându-le și celorlalți despre ea, pentru ca să ajungă să înțeleagă că și ei au fost incluși în ea. Așa cum am văzut deja, o veste bună este o veste bună doar dacă este cu adevărat o veste bună. Chiar mai mult, o veste bună este cu adevărat o veste bună pentru cineva, doar dacă are un efect direct asupra acelei persoane.

Ce beneficiu am eu dacă fratele meu mă sună și îmi spune: „Am o veste bună! Am câștigat o vacanță peste ocean și voi zbura cu avionul luna viitoare”? Este o veste fantastică, dar nu este neapărat o veste bună pentru mine, pentru că ea nu mă include – nu aduce vieții mele nicio schimbare. Când el va zbura luna viitoare cu avionul, eu tot la muncă voi fi. Dar dacă fratele meu mă sună și îmi spune: „Am o veste bună! Am câștigat o vacanță peste ocean și ești invitat să vii cu mine”, aceasta are o implicație complet diferită în viața mea. De data aceasta sunt și eu inclus și particip și eu, în mod direct, la premiul pe care el l-a câștigat.

În scrisoarea sa către biserica din Efes, Pavel scrie că misteriosul plan al lui Dumnezeu include și neamurile ca fiind comoștenitori, parte a aceluiași trup și incluse în mod egal în planul Său de răscumpărare. Dumnezeu ne-a inclus pe tine și pe mine în planul Său.

UN OM PENTRU UN OM

În ziua în care Adam a păcătuit, au intrat în lume păcatul și moartea. A fost ca un virus care manifestă simptome într-un organism: după Adam, toți oamenii s-au născut în păcat, fără ca ei să fi ales acest lucru. Pavel spune în Romani 5 că urmarea greșelii comise de un singur

om este faptul că toți oamenii sunt judecați. Fiecare om ce a trăit de la Adam încoace a fost, în mod implicit, păcătos, ca rezultat al faptului că venea pe linia de sânge a lui Adam.

Căderea a făcut ca omul să trăiască o viață lipsită de valoare. Stilul nostru de viață era determinat de influența dominantă a păcatului și întunericului. Noi nu ne puteam ajuta și nu ne puteam elibera singuri de această situație dificilă:

Voi erați morți în greșelile și păcatele voastre, în care trăiați odinioară, urmând căile acestei lumi și pe domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Noi toți am trăit odinioară între ei, împlinind poftele firii noastre, urmând dorințele și gândurile firii și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți.

– EFESENI 2:1-3

Fiecare dintre noi era un prizonier, având nevoie să fie răscumpărat din această stare. Noi nu am ales să fim sclavi ai păcatului și nici nu am cerut acest lucru – eram prinși în abisul unei vieți păcătoase și lipsite de semnificație. Cu toții ne-am confruntat cu aceeași problemă – viețile noastre erau spulberate de nevăzuta influență a păcatului.

Eram sub puterea întunericului, o autoritate spirituală care ne ținea captivi. Acest dictator ne-a exploatat și și-a reprodus caracterul în noi. Cu toții ne aflam în această situație – prizonieri ai poftelor, cu gânduri și comportamente pervertite; adesea conduși de nebunia de a fi dependenți de lăcomia simțurilor și de plăcerile de moment, prinși în capcana unei existențe fără sens.

După ce Dumnezeu l-a pus pe Moise conducător peste Israel, a fost dată legea, care a făcut o diferențiere între bine și rău. Legea a venit

ca să expună natura păcătoasă a omului.

CARE A FOST SCOPUL LEGII?

- A expus păcatul nostru (vezi Galateni 3:19; Romani 5:20).
- A fost instrumentul folosit pentru disciplinarea noastră care ne-a îndrumat spre Cristos (vezi Galateni 3:24).

Legea l-a făcut pe om conștient de natura sa păcătoasă și de nevoia sa profundă de un Mântuitor Care să îl poată elibera. Legea ne-a îndreptat spre Cristos.

Condiția gravă în care se afla omul nu putea stinge în niciun fel copleșitoarea dragoste a lui Dumnezeu. Dintotdeauna, El ne-a iubit neîncetat, cu impetuoșitate și intensitate, iar această dragoste este cea care ne-a salvat prin har:

*Nimic din toate acestea nu a putut să
ne abată de la extravaganta dragoste
a lui Dumnezeu. El a continuat să ne
iubească cu exact aceeași intensitate.*

*Legea l-a făcut
pe om conștient
de natura sa
păcătoasă și de
nevoia sa profundă
de un Mântuitor
Care să îl poată
elibera.*

– EFESENI 2:4, traducere

din versiunea *The Mirror*

La fel cum fărădelegea acestui singur om, Adam, a dus la judecata și moartea noastră, ascultarea unui singur Om ne-a adus viață și achitarea de această sentință. La fel cum un singur om a fost în stare să arunce în păcat o întreagă omenire, acest singur Om, Isus Cristos, a obținut victoria pentru întreaga omenire:

*Căci așa cum, prin neascultarea unui singur om,
mulți au fost făcuți păcătoși, tot astfel, prin ascultarea*

Unuia Singur, mulți vor fi făcuți drepți.

– ROMANI 5:19

MAI MULT DECÂT BIRUITORI

Mamelodi Sundowns sau Orlando Pirates sunt niște nume care nu spun mare lucru vorbitorilor obișnuiți de limbă afrikaans din Africa de Sud. Dar dacă ai fi un suporter al vreuneia dintre aceste echipe din liga de fotbal, faptul că echipa câștigă sau pierde meciurile ar fi cu siguranță o veste bună sau rea pentru tine.

*Condiția gravă
în care se afla
omul nu putea
stinge în niciun
fel copleșitoarea
dragoste a lui
Dumnezeu.*

Acest principiul al veștii bune sau rele este foarte clar pentru majoritatea suporterilor echipelor Blue Bulls, Lions, Cheetahs, Stormers sau Sharks din Africa de Sud. Dacă echipa ta a câștigat și cineva te întreabă de rezultat, ești mai mult decât dornic să spui „Am câștigat” fără ca tu să fii adus vreo contribuție personală la această victorie. De fapt, unii suporteri nu au pus niciodată piciorul pe un teren de rugby și, în unele cazuri, nici nu înțeleg bine regulile jocului. Și totuși, ei se simt incluși în acel moment al triumfului; victoria obținută de echipa cu care țin devine victoria lor. Ei o sărbătoresc ca și cum ar fi obținut-o chiar ei! Așadar, o veste bună este valoroasă pentru tine doar dacă te include.

Cristos a obținut o victorie care include întreaga omenire. Victoria Lui ne include personal pe fiecare dintre noi și acesta este lucrul pe care trebuie să îl descoperim. În Romani 8, Pavel întreabă retoric dacă există ceva sau cineva care ne-ar putea separa de dragostea lui Cristos. El merge mai departe și spune că deși suntem credincioși, nu suntem scutiți de

persecuții, foame și pericol. Întrebarea este: „În mijlocul tuturor acestor lucruri, există ceva ce ne-ar putea separa de dragostea lui Dumnezeu?” Răspunsul pe care el ni-l dă este un NU foarte categoric; nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. Pavel lasă la sfârșit cea mai bună parte a răspunsului său, când spune că suntem mai mult decât biruitori prin Cel care ne iubește.

Cristos a obținut victoria! El a învins chiar și moartea! Iar Vestea Bună devine veste bună pentru mine și pentru tine, deoarece Cristos ne-a inclus și ne-a făcut părtași victoriei Sale. Astfel, victoria Lui este victoria mea. Triumful Său este triumful meu. Nu mai este doar *Evanghelia*, ci este *Evanghelia mea*.

Realitatea victoriei pe care Cristos a câștigat-o pentru noi devine activă în viețile noastre atunci când credem în ea. Este ca atunci când cineva îți trimite un colet prin poștă. Coletul îți aparține în totalitate; tu trebuie doar să mergi la oficiul poștal și să îl ridici. Noi primim prin credință victoria pe care Cristos a câștigat-o pentru noi pe cruce:

*Însă tuturor celor ce L-au primit, adică celor
ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să
devină copii ai lui Dumnezeu...*

– IOAN 1:12

Ca și copii ai Lui Dumnezeu, noi suntem parte a victoriei Sale complete. Împărtășim cu El toate prin câte a trecut: atât moartea Lui, cât și învierea Lui. Până la un moment dat omenirea era încă moartă de-a binelea în păcat, dar din clipa în care Isus a înviat, întregii omeniri i s-a dat oportunitatea de a învia din morți împreună cu El. Pentru a experimenta această înviere, fiecare dintre noi avem nevoie doar să credem în ea.

ASCULTARE PRIN CREDINȚĂ

Credința nu este o mărturisire pasivă a acestor adevăruri, ci o convingere a inimii ce duce la acțiune. Credința fără fapte este moartă (Iacov 2:17). Credința fără acțiunile ce izvorăsc din ea nu este, în esența ei, credință. Credința și faptele sau ascultarea merg mână în mână, așa cum spune și Pavel foarte clar:

*Iar a Celui Care poate să vă întărească, potrivit cu
Evangelia mea și cu vestirea lui Isus Cristos, potrivit cu
descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă
timp de multe veacuri, dar care acum
este descoperită prin scrierile profetice și le
este făcută cunoscută tuturor neamurilor,
după porunca Dumnezeului Veșnic, pentru
ca ele să creadă și să asculte de El...*

– ROMANI 16:25-26

*Victoria lui Cristos
ne include personal
pe fiecare dintre
noi, iar acesta
este lucrul pe
care trebuie să îl
descoperim.*

Versiunea *The Mirror* a Bibliei spune aceste lucruri astfel:

*Datorită a ceea ce sunt binecuvântat să văd
în această Evanghelie, am încredere în abilitatea lui
Dumnezeu de a te face să rămâi puternic și de neclintit.
Îl proclam pe Isus Cristos potrivit revelării tainei care
a fost ascunsă în tăcere în înșiruirea vremurilor veșnice
(această Evanghelie rupe tăcerea veșniciei și dezvăluie
modul în care a reușit Dumnezeu să Își răscumpere
imaginea și asemănarea în om), dar care acum a fost
făcută publică; oglindit în Scriptura profetică, Dumnezeuul*

*veșniciei Și-a lansat mandatul de a face taina cunoscută
în așa fel încât toate națiunile pământului să descopere
stilul de viață (ascultarea) pe care credința îl implică.*

– ROMANI 16:25-26

Legea și Vechiul Testament au făcut apel la voința omului de a respecta pe deplin legea lui Dumnezeu. Noul Testament este conștientizarea prin credință a unui mod nou de a trăi o viață care împlinește pe deplin ființa umană și Îi aduce glorie lui Dumnezeu. Trăirea prin credință presupune că am o relație cu Dumnezeu, iar rodul acesteia este ascultarea.

Când un bărbat îi spune unei femei: „Te iubesc și vreau să îmi petrec restul vieții mele cu tine și să îți port de grijă. Te căsătorești cu mine?”, el de fapt întreabă: „Vei avea încredere în mine? Mă vei crede?” Cererea în căsătorie este un moment foarte important pentru fiecare femeie, fiindcă aduce cu sine implicații imense.

Dacă ea acceptă cererea în căsătorie, acțiunile sale ulterioare sunt o dovadă a credinței ei. Dragostea și încrederea în viitorul ei soț o vor determina să facă anumite lucruri și să pună anumite lucruri în mișcare. Începe imediat să facă planurile de nuntă. Își va împacheta toate lucrurile pregătindu-se să se mute, după nuntă, în aceeași casă cu soțul ei.

Ea nu face aceste lucruri împotriva voinței sale sau pentru a-i câștiga lui dragostea – aceasta a fost câștigată deja. Ea face ceea ce face pentru că își iubește viitorul soț și pentru că vrea să își împartă viața cu acesta. Este răspunsul ei natural la dragostea exprimată de el și la promisiunile pe care el i le-a făcut.

Eu și soția mea facem anumite lucruri unul pentru celălalt, nu pentru că încercăm să ne câștigăm reciproc aprobarea; deja avem dragostea și

aprobarea celuiilalt. Dragostea pe care ne-o purtăm unul celuiilalt are anumite consecințe, iar lucrurile pe care le facem unul pentru celălalt sunt motivate de dragoste, nu de frică. Nu ridic prosopul de pe podeaua băii fiindcă îmi este teamă de soția mea, ci fiindcă o respect.

Relația mea cu Cristos funcționează în același mod. Nu Îi sunt supus pentru că mă străduiesc să fiu inclus în Evanghelie sau pentru a-I câștiga favoarea. Cristos a plătit deja prețul. Sunt deja inclus și I-am câștigat deja favoarea. Îl onorez și Îi sunt supus fiindcă acesta este efectul natural al iubirii ce I-o port.

În Vechiul Testament, motivația oamenilor pentru ascultare a fost frica. Le era teamă de judecata lui Dumnezeu, fiindcă nu erau în stare să împlinească Legea. În Noul Testament, motivul ascultării noastre este dragostea față de Dumnezeu. Când ochii inimii mele sunt deschiși și înțeleg Evanghelia, inima mea este plină cu iubire pentru Dumnezeu Tatăl și pentru Isus Cristos, Răscumpărătorul meu. Pavel o numește ascultare prin credință – o reacție spontană de a face ceea ce El vrea să fac. Aceasta este esența Veștii Bune.

SCOPUL LUI DUMNEZEU ÎN EVANGHELIE

Voia lui Dumnezeu pentru om nu mai este o taină. El vrea să împărtășească cu toată lumea secretul pe care l-a ținut, ani la rând, doar pentru Sine. Evanghelia este mărturisirea acestei taine, o veste bună pentru tine și pentru mine. Evanghelia nu a intenționat niciodată să facă pe cineva să se simtă vinovat pentru păcatul său ori pentru o viață trăită fără Dumnezeu. Intenția Evangheliei nu a fost să îi umple pe oameni de frica de a fi judecați, așa cum se spune adesea în cercurile creștine, în mod conștient sau nu.

În Romani 2:4, Pavel spune că Dumnezeu este bogat în bunătate,

îngăduință și îndelungă răbdare. Nu îți spune ceva acest lucru? Dumnezeu vrea să te îndrume spre pocăință prin bunătatea Sa. Vestea bună a Evangheliei este că Isus Cristos a plătit cu viața Sa pentru ca fiecare dintre noi să putem experimenta, în orice moment, prezența lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoaștem dragostea, bunătatea și bunăvoința Sa în viețile noastre. Oricine era dator acum este scăpat de datorie. Nu doar că datoria noastră e ștearsă, dar acum putem avea favoare din partea lui Dumnezeu fără să mai fie nevoie să o câștigăm.

Pavel face referire la aceasta în **ROMANI 5:8-11**:

Însă Dumnezeu Și-a dovedit dragostea față de noi prin faptul că, în timp ce noi eram păcătoși, Cristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când am fost îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci dacă, în timp ce eram dușmani, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult acum, fiind împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu doar atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos, prin Care am primit împăcarea.

Așadar, punctul de plecare al Evangheliei este clar. Greșeala unui om a dus în sclavie întreaga omenire și, în mod egal, ascultarea unui Om a adus libertate întregii omeniri:

Căci dacă prin greșeala unui singur om moartea a domnit prin acel unul, cu atât mai mult vor domni în viață cei ce primesc belșugul harului și darul dreptății prin Acel Unul, Isus Cristos.

– **ROMANI 5:17**

Dumnezeu dorește ca noi să cunoaștem taina pe care El a păstrat-o ascunsă de-a lungul timpului, și L-a trimis pe Cristos să facă această taină realitatea noastră. Taina constă în faptul că există o viață nouă pentru noi, caracterizată prin favoare din partea lui Dumnezeu. Această viață nouă face posibil ca noi să fim liberi de orice ne-a ținut prizonieri în urma fărâdelegii lui Adam.

În această viață nouă, împărtășim cu El moartea, învierea și înălțarea Sa. Pentru că El a suferit și a murit pe cruce, noi nu mai suntem oameni căzuți, ci suntem din nou bineveniți în sala tronului lui Dumnezeu;

*Taina constă în
faptul că există o
viață nouă pentru
noi, caracterizată
prin favoare
din partea lui
Dumnezeu.*

avem din nou poziția de autoritate pe care am avut-o înainte de cădere și chiar mai mult. În scrisoarea sa către efeseni, Pavel spune că Dumnezeu, Care este bogat în îndurare, ne-a înviat împreună cu Cristos. Suntem așezați împreună cu Isus Cristos în locurile cerești pentru ca acum, și în vremurile ce vor urma, El să ne poată arăta abundența harului și bunătății Sale (vezi Efeseni 2:6-9). Noi guvernăm și domnim împreună cu Cristos!

„Locurile cerești” nu mai sunt destinația noastră, ci punctul nostru de plecare. Prin credință, realitatea morții și învierii lui Cristos devine și realitatea mea. Noi nu trebuie să facem ceva pentru a fi suficient de buni ca să domnim împreună cu El într-o zi, în locurile cerești. Nu, Cristos a plătit prețul complet – noi nu mai avem nimic de adăugat. Acum, noi răspundem prin credință la ceea ce El a făcut, iar această credință influențează modul în care noi trăim.

CAPITOLUL 3

AJUNGE CU VINOVĂȚIA ȘI RUȘINEA!

O prietenă îmi povestea odată despre obiceiul bunicului ei de a citi Biblia, acasă, în fiecare seară după cină. Fiecare nepot își aducea Biblia, în timp ce bunicul curăța masa de ultimele boabe de orez sau firimituri de pâine, ca să fie sigur că nu va fi murdărită atunci când îi va fi pusă înainte.

După ce citea pasajul serii, el se ruga, încheind întotdeauna cu următoarele cuvinte: „Iartă-ne toate păcatele, de dragul lui Cristos. Amin.” Aceste cuvinte aduceau de fiecare dată o anumită doză de ușurare celor aflați în jurul mesei, fiecare simțindu-se din nou, pentru un moment, nevinovat înaintea lui Dumnezeu și nemaifiind copleșit de greutatea vinovăției păcatului.

Prietena mea s-a întrebat întotdeauna ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi murit înainte de cină, după ce întreaga zi a purtat cu sine povara păcatului, fără să fi auzit cuvintele „iartă-ne toate păcatele”, cuvinte care îi aduceau un asemenea sentiment de ușurare.

Este perfect normal să îți pară rău dacă ai făcut ceva greșit și să te simți bine dacă ai făcut un lucru bun. Cu toții avem o conștiință – polițistul interior care ne face să ne simțim stânjeniți când am păcătit și care nu ezită să ne arate dacă suntem pe o cale greșită. Pavel spune că

până și păgânii, cei care nu aveau Legea ca îndrumător, făceau lucruri pe care le cerea Legea. Modul în care acești oameni se comportau este dovada că cerințele Legii erau scrise în inimile lor. Conștiința lor era o mărturie a acestui lucru atunci când se găseau prinși într-un conflict interior, fiind acuzați sau scuzați de propriile lor gânduri.

Când neamurile – care nu au Legea – fac în mod natural lucrurile Legii, prin aceasta, ele, care nu au Legea, își sunt singure lege. Ele arată astfel că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor. De asemenea, și conștiința lor arată că acest lucru este adevărat, întrucât gândurile lor fie se acuză, fie se scuză între ele.

– ROMANI 2:14-15

Conștiința noastră este foarte sensibilă atunci când experimentează vina și rușinea. Vinovăția este asemenea unei greutate pe care o purtăm pe umerii noștri după ce am făcut ceva ce știm că este greșit. Este un sentiment neplăcut care nu vrea să plece. Vinovăția aduce o lipsă de încredere. Duce întotdeauna la judecată care, la rândul ei, duce la frică, determinând în cele din urmă o distanțare și o completă înstrăinare față de Dumnezeu.

Rușinea este diferită de vină, ea fiind convingerea lăuntrică că nu ești o persoană suficient de bună. Este judecată de sine. În timp ce vinovăția este rezultatul unui lucru greșit, rușinea nu are nevoie de un lucru greșit, fiind mai degrabă un sentiment permanent de inadecvare. Rușinea aduce umilirea care te deposează de respectul de sine. Te lasă cu un sentiment lăuntric de lipsă de valoare și o senzație de respingere. Duce la un comportament care reflectă convingerea că ești în mod

fundamental rău, insuficient, păcătos și nevrednic. Rușinea este astfel un sentiment de inferioritate cu privire la cine și ce ești.

TOȚI AU PĂCĂTUIT ȘI AU NEVOIE DE UN MÂNTUITOR

Înainte de cădere, Adam a trăit potrivit scopului pentru care Dumnezeu l-a creat. Avea o prietenie intimă cu Dumnezeu și domnea asupra pământului. El a trăit astfel până în ziua în care a păcătuیت.

După ce a păcătuیت, relația lui Adam cu Dumnezeu s-a rupt. Dacă înainte Adam se bucura de libertatea plimbării cu Dumnezeu în răcoarea nopții, acum era atât de plin de vinovăție și de rușine, încât s-a văzut nevoit să se ascundă de Dumnezeu. El a folosit frunze de smochin ca să se acopere, încercând să scape de rușine pentru a se putea plimba cu Dumnezeu în grădină liber, așa cum o făcuse înainte.

Dar propriile eforturi de a scăpa de această vinovăție și de rușine nu au fost de folos. Păcatul pusese ghearele pe el și pe întreaga omenire. Omul devenise sclavul păcatului și l-a pierdut pe Dumnezeu ca prieten. Biblia spune că omul a murit. Asta înseamnă că omul era apăsător de greutatea vinovăției și rușinii, nemaiaivând acces liber la prezența lui Dumnezeu.

Fiecare om cunoaște vinovăția și rușinea. Le-am moștenit de la Adam și nu putem scăpa de ele. Rezultatul fărădelegii lui Adam este că toți ne naștem egali sub puterea păcatului. Așa cum spune Pavel în Romani 3:23, „toți au păcătuیت și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Suntem ființe împovărate de păcat, ținute captive sub puterea păcatului și într-o tot mai mare derivă față de Dumnezeu. Ne simțim vinovați și ne este rușine, iar identitatea noastră este cea a unui păcătos, trăind și gândind ca niște păcătoși. Toate acestea pot părea a fi niște vești

proaste, dar de fapt este un lucru bun să fim conștienți de păcatul și de vina noastră pentru că doar făcând acest lucru putem aprecia și înțelege implicația deplină a Evangheliei. Când te duci pe plajă ca să înoți, găsești acolo, de obicei, salvamari care supraveghează cu atenție valurile, curenții și înotătorii. Prezența salvamarului nu este foarte importantă pentru cineva care înoată încet într-o apă puțin adâncă. Dar situația se schimbă drastic în momentul în care acea persoană este măturată instantaneu de un curent de apă și nu își mai poate ține capul la suprafața apei. Deodată, ea va aprecia foarte mult salvamarii, care devin singura ei speranță.

Dacă nu realizăm pe deplin cât de pierduți eram ca urmare a naturii noastre păcătoase, nu vom avea nevoie niciodată de un Mântuitor, iar lucrarea de mântuire pe care Cristos a realizat-o pe cruce nu ar valora nimic pentru noi. Când înțelegi că erai pe deplin pierdut din pricina naturii păcătoase, Cristos devine centrul vieții tale și singura ta speranță.

CRISTOS, MÂNTUITORUL NOSTRU

Vestea Bună este că noi toți cei care eram conduși de vinovăție și rușine am fost eliberați de Isus Cristos. La fel cum primul Adam ne-a îngropat pe toți în păcat, Isus Cristos – al doilea Adam, ne-a eliberat complet.

De la nașterea Sa, Isus a fost menit să fie eliberatorul nostru. Isus Cristos S-a născut om, la fel ca tine și ca mine, dar cu o singură diferență – El a fost născut de o fecioară. Acest lucru este important, pentru că înseamnă că Isus nu a fost născut pe linia directă de descendență a lui Adam. El nu a fost născut în mod automat în păcat. Trupul Mariei a fost purtătorul seminței lui Dumnezeu pentru ca Fiul Lui să Se poată naște ca om, dar El a fost fără păcat. Isus S-a născut dintr-o virgină pentru ca El să Își aibă originea din sămânța lui Dumnezeu și nu din

cea a omului. El este Emanuel, Dumnezeu cu noi, Dumnezeu întrupat.

Urmarea acestui fapt este că Isus a fost singurul om de pe pământ născut fără păcat și, de aceea, El a putut trăi fără vinovăție și fără rușine. El a fost singurul care S-a putut califica drept Mântuitor al omenirii pentru a ne elibera de păcat. Doar El putea să facă acest lucru, jertfindu-Și viața (fără niciun păcat) pentru omenire (plină de păcat). De aceea Isus a spus că El este calea, adevărul și viața și nimeni nu ajunge la Tatăl decât prin El (vezi Ioan 14:6).

Păcatul omului trebuia cumva pedepsit. Dumnezeu nu a trecut cu vederea păcatul nostru și nici nu S-a răzgândit cu privire la pedepsirea păcatului. Exista doar o singură pedeapsă pentru păcat și aceea era moartea. Dar Isus a vrut să poarte această pedeapsă în locul nostru. Dumnezeu a rezolvat o dată pentru totdeauna problema păcatului care a intrat în lume ca să o distrugă, atunci când Isus a fost crucificat.

Când Isaia a prorocit despre crucificare, el spunea că lui Dumnezeu I-a făcut plăcere să-L pedepsească pe Isus. Cum ar putea să fie plăcut un astfel de lucru? Dumnezeu a văzut mântuirea omenirii care a fost pe deplin eliberată atunci când Isus a murit și a înviat din morți. Crucificarea a fost o victorie – nu mai este nimic altceva de făcut pentru mântuirea omenirii; prețul a fost plătit în întregime!

Versiunea *The Mirror* a Bibliei spune în felul următor:

Scriptura stabilește că toți oamenii, fără nici o excepție, se află în aceeași situație proastă – ei sunt prizonierii păcatului; acum, credința aduce promisiunea eliberării imediate pentru cel care o caută. Isus Cristos a făcut posibil acest lucru tuturor celor care sunt de acord cu Dumnezeu în ceea ce privește neprihănirea și restaurarea nevinovăției lor.

De aceea, noi nu mai suntem păcătoși, ci suntem neprihăniții/ neprihănirea lui Dumnezeu. *Neprihănire* înseamnă că am fost declarați „nevinovați” sau mai degrabă „curați” de către Dumnezeu și că am fost acceptați pe deplin de El. Darul neprihănirii înseamnă că noi nu mai trebuie să fim pedepsiți pentru păcatele noastre, pentru că Isus a fost pedepsit în locul nostru pentru păcat și ne-a redefinit statutul din cel de „păcătos” în „neprihănit”.

De aceea în Romani 8:1 se spune: „Așadar, acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus.” În momentul în care

Neprihănire înseamnă că am fost declarați „nevinovați” sau mai degrabă „curați” de către Dumnezeu și că am fost acceptați pe deplin de El.

Isus a murit, El a luat asupra Sa păcatul întregii lumi. El nu doar a purtat păcatul nostru; El a devenit păcat. A avut loc un schimb: Isus a devenit păcat, iar noi am fost declarați nevinovați, devenind neprihănirea lui Dumnezeu.

Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.

**– 2 CORINTENI 5:21,
versiunea Cornilescu**

Neprihănirea este o poziție, o identitate pe care o primești bazat pe credința ta în sacrificiul complet al lui Cristos. Neprihănirea este poziția pe care o ocupi în Cristos, nu este ceva ce primești în diferite măsuri. Ești fie neprihănit, fie păcătos – nu ești una sau alta în diferite momente.

Aceasta este o identitate nouă pentru tine. Înainte de a-L întâlni pe Isus, erai cunoscut drept păcătos. Aveai toate motivele să te simți vinovat și rușinat. Dar acum, rușinea și vinovăția au fost înlocuite cu neprihănire și încredere înaintea lui Dumnezeu. Ai primit o nouă

identitate în Cristos; ești nevinovat și pe deplin acceptat; ai fost exonerat de întreaga pedeapsă.

Evanghelia (Vestea Bună) este despre cum Dumnezeu a reușit să îl elibereze pe om de vechea sa identitate de păcătos și să îi dea o nouă identitate. Prin răscumpărarea noastră prin Cristos am redevenit imaginea revelată a lui Dumnezeu. Aceasta este cu adevărat o veste bună!

EXISTĂ CHIAR MAI MULT...

Pavel spune în Romani 5:17 că prin nelegiuirea unui singur om (Adam), moartea a domnit, dar prin Unul, Isus Cristos, câștigul a fost mult mai mare. Isus a reușit să facă mult mai mult decât o simplă neutralizare sau anulare a consecinței păcatului. Cu alte cuvinte, Isus nu doar a pus lucrurile la locul lor, dar S-a asigurat că va face mult mai mult. Nu numai că Adam nu mai este punctul de referință pentru viața și identitatea mea, ci Însuși Cristos a devenit punctul de referință pentru existența mea.

*Mântuire provine
din cuvântul
grecesc soteria,
care înseamnă
„reîntregire,
restaurare și
plenitudine”.*

Există mult mai mult sens în cuvântul *mântuire* decât am crezut noi inițial. Mântuire provine din cuvântul grecesc *soteria*, care înseamnă și „întregire, restaurare și plenitudine”. Mântuirea este restaurarea a ceea ce a fost pierdut sau zdrobit. Acolo unde omul a fost frânt ca urmare a păcatului, Evanghelia are puterea de a-l face din nou întreg. Mântuirea implică restaurarea completă a unei persoane care a fost zdrobită, reîntregind-o și oferindu-i o viață deplină.

EVANGHELIE VERSUS RELIGIE

Evangelia ne cheamă într-o relație cu Dumnezeu, nu într-o religie. A fi religios, în sensul negativ, înseamnă să faci totul prin puterile tale pentru a-L face fericit pe Dumnezeu și să încerci să trăiești conform așteptărilor Sale bazându-te pe puterea ta. Religia este încercarea omului de a îndrepta greșeala lui Adam. Prin contrast, credința este înțelegerea faptului că nimic din ceea ce noi facem nu va putea vreodată să ne restaureze poziția față de Dumnezeu; Cristos a făcut deja tot ceea ce era necesar.

*Crucificarea a fost
o victorie – nu mai
este nimic altceva
de făcut pentru
mântuirea omenirii;
prețul a fost plătit
în întregime!*

Oamenii care nu pot trece dincolo de această perspectivă se numesc creștini religioși. Ei înțeleg că omul a avut odată o relație perfectă cu Dumnezeu, iar rezultatul căderii este separarea lui de Dumnezeu. Ei înțeleg, de asemenea, că Isus Cristos i-a răscumpărat de sub puterea păcatului și a morții, dar încă nu au înțeles pe deplin implicațiile complete ale acestui adevăr. Oamenii religioși încearcă să trăiască extrem de atent, în concordanță cu principiile biblice, așteptând astfel să câștige și să păstreze favoarea lui Dumnezeu. Ei văd Biblia ca pe un îndreptar moral, pe baza căruia trebuie să își modeleze comportamentul așa încât să fie cât se poate de temători și de pioși. Dacă nu fac asta sau dacă nu au reușit să facă lucrurile cum ar fi trebuit, ei devin imediat nesiguri de poziția lor față de Dumnezeu, lucru care le influențează abilitatea de a veni înaintea Lui cu încredere și lipsiți de frică. Obiceiul de a-I cere iertare lui Dumnezeu la sfârșitul fiecărei zile devine unul religios, de care oamenii se agață într-o încercare disperată de a încerca să împlinească ceea ce nu au reușit prin propriile lor puteri în acea zi.

Dar noi ne aflăm în privilegiata poziție de a ști că suntem iertați. De aceea, putem să Îi mulțumim pentru lucrarea completă de mântuire. Nu trebuie să facem nimic altceva pentru a fi acceptați sau pentru a câștiga bunăvoința lui Dumnezeu. Când tu, ca și creștin, încă mai simți că ai nevoie să faci lucruri pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu, nu stai mai bine decât oricare altă persoană dintr-o altă religie. Evanghelia nu este despre ceea ce mai trebuie încă să faci tu, ci despre a descoperi ceea ce Cristos a făcut deja pentru tine.

Evrei 10:14 ne spune că a fost nevoie de o jertfă perfectă a unei persoane perfecte pentru a duce la perfecțiune o mulțime de oameni imperfecti:

A fost o jertfă perfectă făcută de o persoană perfectă pentru a duce la perfecțiune niște oameni imperfecti. Prin aceea singură ofrandă, El a făcut tot ceea ce era necesar pentru toți cei care iau parte la acest proces de purificare.

– EVREI 10:14, traducere din versiunea *The Message*

Uneori ne este greu să credem că Isus Cristos a făcut deja totul pentru noi, pentru că ne-am prea obișnuit să credem că trebuie să facem una sau alta. Uită pentru un moment de ceea ce crezi tu că ar trebui să faci ca și credincios și reflectează la adevărul că tu ai deja bunăvoința lui Dumnezeu. Mulți oameni cu o bună bază religioasă vor simți, probabil, tensiune atunci când se gândesc la acest lucru. Sună aproape prea bine ca să fie adevărat.

Să încerci să contribui cu ceva la mântuirea ta este ca și cum ai face ceea ce au făcut Adam și Eva când s-au acoperit cu frunze de smochin pentru a-și ascunde rușinea. Pavel se minunează de faptul că sunt creștini care ratează mântuirea lui Dumnezeu și continuă să caute

mântuirea prin propriile lor eforturi:

*Fraților, dorința inimii mele, rugăciunea mea către
Dumnezeu, este ca ei să fie mântuiți. Căci pot mărturisi
despre ei că au râvnă pentru Dumnezeu, însă fără
a fi întemeiată pe cunoaștere. Căci, întrucât n-au
cunoscut dreptatea pe care o oferă Dumnezeu, au
căutat să-și stabilească o dreptate a lor înșiși și nu s-au
supus astfel dreptății pe care o oferă Dumnezeu. Căci
Cristos este sfârșitul Legii, pentru ca să
existe o dreptate pentru oricine crede.*

– ROMANI 10:1-4

*Dumnezeu ne-a
găsit în Cristos cu
mult înainte de a ne
pierde în Adam.*

Diferența dintre religie și vestea bună a
Evangeliei este că religia încă încearcă, chinându-
se sub greutatea vinovăției și rușinii, să câștige
aprobarea lui Dumnezeu prin propriile eforturi.
Vreme îndelungată, religia noastră a pus accentul
pe natura păcătoasă a omului ca rezultat al căderii.
Am eclipsat mântuirea în Cristos cu rușinea căderii.

Vestea bună a Evangeliei a devenit neclară ca urmare a conștientizării
păcatului și a inabilității noastre de a trăi corect.

Dar Dumnezeu ne-a găsit în Cristos cu mult înainte de a ne pierde
în Adam. Scriptura ne spune că Dumnezeu a plănuțit cu grijă mântuirea
noastră în Cristos înainte de întemeierea lumii. În El, totul a fost
înfăptuit pentru restaurarea și readucerea noastră la scopul inițial pentru
care am fost creați, acela de a fi purtători ai chipului lui Dumnezeu.

Vestea bună a Evangeliei este că Isus Cristos a purtat pedeapsa
păcatelor noastre și ne-a făcut neprihăniții lui Dumnezeu. De aceea,

în loc să ne simțim inferiori și inutili, ne putem bucura de o relație intimă și fără condamnare cu Dumnezeu. Dacă predicăm orice altceva, nu predicăm Evanghelia. Religia nu ne duce nicăieri. Nu ne putem mântui singuri și nu putem face nimic pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Evanghelia este Vestea Bună că Dumnezeu este încântat de om. Dumnezeu nu este mânios și nu este împotriva noastră. Isus a venit pe pământ ca să proclame această taină din inima Tatălui.

PUTEREA EVANGHELIEI

Nu e de mirare că Pavel se mândrește cu puterea Evangheliei:

*Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelie,
fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu
pentru mântuirea fiecăruia care crede
– întâi a iudeului, apoi a grecului –*

– ROMANI 1:16

*Puterea
Evangheliei nu
doar ne declară
liberi de păcat, ci
ne plasează într-o
poziție de completă
libertate, încredere
și autoritate.*

Puterea Evangheliei nu doar ne declară liberi de păcat, ci ne plasează într-o poziție de completă libertate, încredere și autoritate. Este o putere care îi reîntregește pe oameni. Puterea Evangheliei, spune Pavel, stă în descoperirea faptului că acum am fost declarați neprihăniții lui Dumnezeu:

*...deoarece în ea este descoperită o dreptate oferită de
Dumnezeu, care vine din credință și care duce la credință,
așa cum este scris: „Cel drept va trăi prin credință.”*

– ROMANI 1:17

*În aceasta constă secretul puterii Evangheliei;
nu există nicio veste bună în ea până când
neprihănirea lui Dumnezeu nu este descoperită!*

– ROMANI 1:17, traducere din versiunea *The Mirror*

Pavel a fost pe deplin convins de puterea Evangheliei. El spune bisericii din Corint că nu predică o Evanghelie despre care speră că va funcționa, ci un adevăr de nezduncinat de care el este pe deplin convins. Orice s-a întâmplat cu omenirea ca urmare a căderii este un lucru ce ține de trecut, iar mântuirea noastră îl suprimă:

*Evanghelia este
Vestea Bună!*

*Deci, așa cum greșeala unui singur om a adus
condamnare pentru toți oamenii, tot astfel, un
act drept îi achită pe toți oamenii și le dă viață.*

– ROMANI 5:18

Traducerea în varianta J.B. Phillips pentru
Romani 5:18 spune astfel:

*Vedem așadar că, la fel cum o faptă
păcătoasă a supus întreaga rasă umană
judecății lui Dumnezeu și condamnării, o faptă
de perfectă neprihănire îi prezintă pe toți oamenii
liberi și nevinovați în fața lui Dumnezeu.*

Pavel compară efectele căderii omului și fiecare păcat ce i-a urmat acesteia cu ceea ce a făcut Cristos, eliberându-ne pentru totdeauna, iar jertfa lui Cristos cântărește cu mult mai mult decât orice altceva. Suntem cu adevărat și pentru totdeauna liberi de orice vină și rușine. Evanghelia este Vestea Bună!

CAPITOLUL 4

TU NU EȘTI PĂCĂTOS!

La orele de biologie am învățat despre metamorfoză. Este acel proces prin care un organism viu primește o formă complet nouă și devine un organism complet diferit. Exemplul pe care cu toții îl cunoaștem foarte bine este acela în care o omidă se transformă într-un fluture.

Viermii de mătase sunt niște ciudățenii. Au trupuri mici și grase, mănâncă toată ziua frunze de dud și se deplasează de colo-colo făcând mici mișcări peristaltice. Dar cel mai important lucru legat de un vierme de mătase este acela că el se comportă ca o omidă, pentru că este, în esență, o omidă. Când se maturizează și devine un vierme de mătase adult, începe să producă mătase și la scurt timp se țese strâns într-un cocon galben strălucitor. Îndată ce viermele de mătase a devenit un cocon, el își schimbă forma și, în cele din urmă, apare o creatură complet diferită. Cu câteva zile înainte era încă un vierme de mătase și, deodată, el devine un fluture cu aripi!

*Tu ai primit o
identitate nouă –
tu nu mai ești un
păcătos!*

Miracolul metamorfozei este că nu mai rămâne nici o urmă de omidă. Molia sau fluturile arată complet diferit și îți este greu să îți închipui că această frumoasă creatură înaripată a fost, cu doar câteva

zile în urmă, un vierme. Deodată, el nu se mai deplasează terestru prin mișcări peristaltice, ci are două aripi frumoase cu care zboară. De asemenea, el nu mai mănâncă frunze de dud, ci trăiește din nectarul dulce și lipicios al florilor și al inflorescențelor. Cel mai important lucru legat de fluture este că el se comportă ca un fluture pentru că, în esența lui, este un fluture.

PENTRU CE AI FOST CREAT ÎNIȚIAL?

Cu toții am fost precum omida.

*Iată că sunt născut în nelegiuire, în
păcat m-a zămislit mama mea.*

– PSALMUL 51:5

Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

– ROMANI 3:23

Cu toții am fost păcătoși ca urmare a fărâdelegii lui Adam și de aceea am acționat precum păcătoșii. Gândeam ca păcătoșii, ne comportam ca păcătoșii, vorbeam ca păcătoșii. Prin urmare, mergeam de colo-colo având un etern sentiment de vinovăție – vinovăție pentru că noi continuam să păcătuim și rușine pentru că eram convinși de inferioritatea noastră și de faptul că nu eram suficient de buni (nu eram suficient de buni pentru Dumnezeu sau pentru oamenii din jurul nostru). Cu toții am păcătuit și nu mai puteam fi părtași gloriei lui Dumnezeu.

Când Pavel face referire la păcat, el folosește cuvântul grecesc *hamartia*. A păcătui nu înseamnă doar a face lucruri greșite, pentru că *hamartia* înseamnă să îți ratezi scopul sau ținta. A păcătui înseamnă a

rata scopul pentru care Dumnezeu te-a creat.

Iar asta e o problemă, pentru că de fiecare dată când ceva este folosit în alt scop decât cel pentru care a fost creat, va fi inevitabil vătămat. Toate particularitățile unui lucru sunt create pentru ca acesta să funcționeze într-un anumit fel, iar dacă e folosit în alte scopuri, el nu va funcționa bine. De exemplu, nu este recomandat să mergi la vânătoare de iepuri cu mașina ta BMW Z4, în ciuda faptului că te-ai putea distra cu o mașină sport. Distracția nu va justifica niciodată daunele pe care le-ar putea suferi mașina. Adevărul este că această mașină a fost concepută cu un scop și pentru un teren complet diferit.

Acest principiu important poate fi aplicat și în viețile noastre. Dacă nu își trăiești viața în acord cu scopul pentru care ai fost creat, și tu vei fi vătămat. Motivul pentru care vedem atât de multă durere în viețile oamenilor din jurul nostru este, în esență, acela că ei trăiesc în afara scopului pentru care au fost creați. Inițial, Dumnezeu i-a poruncit omului să domnească:

Atunci Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să domnească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate animalele mici care mișună pe pământ!”

– GENEZA 1:26

Când Adam a păcătuit și, drept urmare, a făcut lucruri contrare celor pe care a fost creat inițial să le facă, el și-a pierdut complet nevinovăția înaintea lui Dumnezeu și nu a mai fost capabil să conducă și să domnească din deplinătatea identității sale. Iar asta ne-a afectat și pe noi.

Visul lui Dumnezeu a fost ca noi să trăim într-o relație intimă cu El și să domnim pe pământ ca niște regi. Dar păcatul a intrat în

lume, însoțit de vinovăție și rușine. Aceste două forțe ne-au determinat să devenim ființe inferioare și ne-au subminat complet autoritatea de suverani. Vinovăția și rușinea au oprimat întreaga omenire și ne-au făcut sclavii unui stil de viață inferior. Nu poți primi o veste mai mare decât aceea că poți deveni complet liber față de acest stil de viață. Totul s-a rezolvat când Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru a murit pe cruce pentru noi, eliberându-ne de sub efectul paralizant al vinovăției și rușinii și restaurându-ne în poziția de conducători.

Din păcate, mulți creștini gândesc că ei sunt încă păcătoși și, ca urmare, se comportă ca atare. Cristos a murit pe cruce pentru a rezolva identitatea ta de păcătos; El a venit să te elibereze devenind păcat pentru ca tu să poți deveni neprihănitul lui Dumnezeu.

O METAMORFOZĂ SPIRITUALĂ

Într-o noapte, un fariseu pe nume Nicodim s-a dus la Isus ca să afle mai multe despre El. Știa că Isus era un om al lui Dumnezeu și că făcea miracole pentru că Dumnezeu era cu El. În timpul conversației lor, Isus i-a spus că el avea nevoie să se nască din nou: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din nou nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu!” (Ioan 3:3).

Desigur, cuvintele lui Isus nu aveau niciun sens pentru Nicodim, așa că L-a întrebat: „Cum poate fi născut un om bătrân? Poate el oare să intre a doua oară în pântecul mamei lui și să fie născut?” Se întreba cum ar putea fi posibil așa ceva. Știind că Isus vorbea despre un nou stil de viață, el a vrut să afle cum putea să îl obțină. Probabil că se aștepta ca Isus să îi dea o listă de legi pe baza cărora să își trăiască viața – legi care i-ar fi cerut o dată în plus să se bazeze pe propriile forțe și pe responsabilitatea personală, pentru a fi sigur că a făcut totul corect ca

să se califice sau să merite să fie născut din Dumnezeu. Poate se aștepta ca Isus să îi dea acel tip de răspuns care să îl ajute pe el, care trăia ca o omidă, să trăiască zilnic ca un fluture pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu și, în acest fel, să se califice pentru Împărăția lui Dumnezeu. Dar omizile nu pot zbura! El a rămas complet înmărmurit la răspunsul pe care Isus i l-a dat:

*Și, așa cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot
așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru
ca oricine crede în El să aibă viață veșnică.*

– IOAN 3:14-15

Ca învățător al Legii, Nicodim și-a amintit de întâmplarea cu șarpele. Citim despre ea în Numeri 21, când Dumnezeu permite șerpilor veninoși să intre în tabără și să îi muște pe israeliți. Oamenii au început să moară și Moise l-a cerut ajutorul lui Dumnezeu. El i-a poruncit să facă un șarpe de aramă și să îl pună pe un stâlp și a promis că oricine va fi mușcat de un șarpe, dacă va privi în sus, prin credință, la acest șarpe de aramă, va fi vindecat. Aceasta a fost o poruncă ciudată chiar și pentru Moise, pentru că șarpele era simbolul păcatului, nelegiurii și oprimării și pentru că arama (ingredientul de bază al bronzului), fiind un metal comun sau impur, simboliza natura păcătoasă a omului.

În conversația cu Nicodim, Isus a adus acest eveniment în dreptul Său. El știa că urma să devină păcat pe cruce, pentru a neutraliza în om otrava păcatului atunci când omul păcătos credea în El. Dar a înțeles Nicodim acest lucru în întregime? Era posibil pentru el să creadă pur și simplu în Isus pentru a fi născut din nou, mai ales când Isus Se compara pe Sine cu șarpele de pe stâlp?

Sunt atât de mulți oameni care nu au avut niciodată oportunitatea de a trece prin această metamorfoză din păcătos în neprihănit. Ca urmare, ei se comportă ca niște păcătoși, pentru că în sine, ei sunt încă păcătoși. Nu contează cât de mult încearcă să nu păcătuiască; o omidă nu va fi niciodată un fluture, nici în cea mai bună zi a ei. Sunt alții care au trecut de fapt prin această metamorfoză, dar nu și-au dat seama niciodată de adevărul și de efectul acesteia. Au aripi și totuși se târăsc în continuare pe sol; sunt neprihăniți, dar continuă să se considere niște păcătoși. Oamenii cred că este pios să spui: „Sunt doar un păcătos” și apoi să adaugi, cu la fel de multă pioșenie „mântuit prin har”. Ei continuă să se refere la ei înșiși ca la niște păcătoși pentru că au înțeles greșit sau au subestimat harul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te-a scos din păcat, te-a izbăvit și te-a eliberat, cum poți să fii în continuare un păcătos? Această minciună va continua să aibă putere asupra ta atâta timp cât tu te agăți de identitatea ta de păcătos. Atâta timp cât crezi că ești un păcătos, te vei comporta ca un păcătos.

Acești oameni se văd pe sine ca pe niște omizi care trebuie să se străduiască zilnic, din greu, să fie niște omizi mai bune, pentru ca într-o bună zi să poată deveni fluturi. Adevărul este că, în Cristos, tu ai primit deja identitatea de fluture. Nu mai trebuie să te târăști pe sol. Tot ceea ce trebuie să faci este să îți întinzi aripile și să zbori! Un fluture rămâne un fluture chiar dacă uneori se udă, se murdărește sau flămânzește. Ca și copil al lui Dumnezeu, născut din nou, tu nu mai ești un păcătos care se străduiește să nu mai păcătuiască. Tu ești neprihănit. Îți dai seama cât este de diferit acest lucru față de ceea ce crede majoritatea oamenilor? Tu ai primit o nouă identitate – tu nu mai ești un păcătos!

NOUA TA IDENTITATE

Ai fost conceput și născut în păcat. Ai fost odată un păcătos. Dar prin intermediul crucii, a avut loc un schimb divin între tine și Dumnezeu. Ai schimbat vina ta cu harul; ai schimbat rușinea cu neprihănirea; ai schimbat rănila trecutului cu plenitudinea.

Vechiul „tu” este mort – mort de-a binelea. Tu ai murit pe cruce împreună cu Cristos. Ai fost declarat mort și ai fost îngropat. Dar ai fost înviat spiritual împreună cu Cristos și acum ești o creatură complet nouă! Vechiul tu a murit și acum este viu noul tu. Tu nu ai o viață schizofrenică sau o natură duală; „trupul păcatului”, natura cea veche, nu mai există.

Noi deci am fost îngropați împreună cu El prin botezul în moarte, pentru ca, așa cum Cristos a fost înviat din morți prin slava Tatălui, la fel să putem și noi să umblăm în noutatea vieții. Căci dacă am devenit uniți cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi uniți cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.

Noi știm că omul nostru vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie lăsat fără putere, ca să nu mai fim sclavi ai păcatului, pentru că, atunci când o persoană moare, este eliberată de păcat.

– ROMANI 6:4-7

Nu poți fi astăzi neprihănit și apoi, dacă mâine ai făcut ceva greșit, să nu mai fii neprihănit. Tu nu îți pierzi neprihănirea ca să o primești ulterior dacă purtarea ta spune că ți-ai câștigat-o. Poziția ta în Cristos este permanentă. Din clipa în care neprihănirea ta depinde de faptele

tale, devii ocupat cu religia. Neprihănirea este un dar care nu poate fi câștigat. Nu trebuie să îndeplinești un set întreg de reguli sperând să obții aprobarea lui Dumnezeu. În Cristos, tu ești neprihănirea lui Dumnezeu.

Pentru că acum ești neprihănirea lui Dumnezeu, te poți apropia din nou cu încredere de Tatăl. Isus a renunțat la această poziție pentru ca intimitatea ta cu Tatăl să fie restaurată. El a luat asupra Sa povara păcatului și a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” Observă că Isus nu a strigat „Tatăl Meu”, pentru că în acel

moment nu mai exista un nivel de intimitate între El și Tatăl. Tatăl a trebuit să Îl abandoneze pe Isus fiindcă El a devenit păcat, pentru ca tu să Îi poți spune Tată lui Dumnezeu.

*Cristos a murit
pe cruce pentru a
rezolva identitatea
ta de păcătos.*

TRĂIND ÎN NOUA TA IDENTITATE

După ce Dumnezeu a eliberat poporul Israel din robia egipteană, israeliții se puteau îndrepta spre un tărâm nou, departe de egipteni. Ei aveau și o nouă identitate: nu mai erau sclavi, ci erau poporul ales al lui Dumnezeu. Dar imediat ce le-a apărut în cale cea mai mică dificultate, au început repede să tânjească după viața lor din sclavie.

Uneori răspundem și noi ca israeliții din vechime: suntem atât de bine antrenați în vechea și păcătoasa noastră natură, încât, în unele cazuri, suntem pregătiți să ducem bătălii religioase ca să rămânem în ea. Cu toate că viața trăită în păcat este distructivă și nu există în ea nici pic de bucurie, identitatea de „sunt doar un biet păcătos” ne este atât de familiară, încât nu vrem să îi dăm drumul sub nicio formă.

Dar acum, dacă nu mai ești un păcătos, cine ești de fapt? Dă-mi voie să folosesc exemplul unei mașini de mâna a doua. Vânzătorul îți va spune plin de încredere: „Această mașină a fost atât de frumos remodelată, încât e la fel de bună ca una nouă.” Deși acest lucru ar putea fi adevărat, realitatea este că mașină respectivă nu e nouă – a avut deja un proprietar care a folosit-o. Kilometrajul a înregistrat deja două sute de mii de kilometri și rămâne un model din 2001. Cu Dumnezeu lucrurile sunt diferite, așa cum reiese din aceste versete:

Astfel, dacă cineva este în Cristos, este o nouă creație.

Cele vechi s-au dus; iată, toate au devenit noi!

– 2 CORINTENI 5:17

Oricine ai crezut că erai înainte, în Cristos ești acum o persoană cu totul nouă! Vechile moduri de a te vedea pe tine și de a-i vedea pe ceilalți s-au terminat. Uite! Învierea lui Isus a făcut totul nou!

**– 2 CORINTENI 5:17, traducere
din versiunea *The Mirror***

Dacă ești în Cristos, nu ești doar un simplu model de mâna a doua care a fost recondiționat. Mai degrabă ești ca un model nou-nouț care nu a mai fost condus niciodată, cu zero kilometri la bord. Ești la fel de nou ca cineva care tocmai a fost născut. Niciun nou-născut nu a venit pe lume având deja o carte de identitate veche, un dosar penal sau active pe termen lung. Primești un certificat nou-nouț, indiferent de istoricul familiei tale. Dumnezeu nu te-a făcut ca nou, ci te-a făcut complet nou! El îți permite să fii născut din nou ca o persoană total diferită. Dacă ești născut din nou, din Dumnezeu, ca o persoană cu totul nouă, cum poți

fi încă un păcătos? Tu nu ești o omidă care tocmai a primit aripi și are o dietă nouă – ești un fluture până în adâncul ființei tale!

Dacă am primit o identitate nouă în Cristos, atunci de ce ne ținem strâns de identitatea noastră de păcătoși, când Dumnezeu ne-a îmbrăcat cu o haină de neprihănire? Neprihănirea este cea mai mare, cea mai profundă eliberare de vinovăție și rușine. Îți schimbă viața cu mult mai mult decât ieșirea dintr-o sală de judecată după ce ai fost declarat nevinovat. Neprihănirea este o poziție de nevinovăție deplină. Această neprihănire este fundamentul noii noastre identități și de asemenea,

principala caracteristică a cine suntem noi în Cristos. Dumnezeu L-a făcut pe Isus – Care nu a cunoscut niciun păcat – păcat pentru noi, astfel încât noi să putem deveni neprihăniții lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 5:21). Isus Cristos este acum punctul de referință al noii tale identități. El este tiparul identității tale. Isus nu este doar un exemplu pentru noi, ci și un exemplu al felului în care suntem noi.

Neprihănirea este o poziție de completă nevinovăție.

*... fiindcă în lumea aceasta cum
este El, așa suntem și noi.*

– 1 IOAN 4:17

Intenția Tatălui a fost dintotdeauna ca noi să trăim după modelul Fiului:

*El ne-a proiectat și ne-a conceput chiar de la început
să fim împreună modelați după aceeași matriță și
imagine a Fiului Său, exact după tiparul gândurilor
Sale. Vedem originalul și tiparul care a fost intenționat
pentru noi, păstrate în Fiul Său. El este primul născut*

*din același pântec ce ne dezvăluie geneza noastră. El
confirmă că noi suntem invenția lui Dumnezeu.*

– ROMANI 8:29, traducere din versiunea *The Mirror*

Omenirea nu mai este prizonieră descendenței din Adam. Ne calificăm acum drept o rasă nouă, o specie nouă, născută din Dumnezeu:

*Căci dragostea lui Cristos ne constrânge,
întrucât suntem convinși că atunci când Unul
a murit pentru toți, toți au murit.*

– 2 CORINTENI 5:14

Prețul a fost plătit o dată pentru totdeauna. Descendența ta nu vine prin păcătoasa linie genealogică a lui Adam, ci de pe linia genealogică a lui Cristos. Isus Cristos este definiția adevăratei tale identități – originea ta este acum în Cristos.

*Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte El i-a și
hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său,
ca Acesta să fie primul născut dintre mai mulți frați.*

– ROMANI 8:29

Conceptul „primului născut” provine din cuvântul grecesc *proto*. Aceste cuvânt nu este în sine doar unul numeric, ci indică natura sau specificitatea a ceva. Cu alte cuvinte, noi suntem concepuți pentru a fi capabili să trăim precum Cristos!

Filmul *Prințesa îndărătnică* (în original, *The Princess Diaries* – n.tr.) relatează povestea unei adolescente din New York care se străduia să își găsească locul în societate. La un moment dat, primește o veste neașteptată: ea este de fapt prințesa unei mici țări europene și

moștenitoarea tronului. Filmul ne povestește cu mult umor felul în care bunica ei încearcă să o dezobișnuiască de vechiul mod de a face lucrurile și să o învețe să se comporte în conformitate cu nou-descoperita ei identitate.

Acest film m-a făcut să mă gândesc la situația în care ne găsim mulți dintre noi. Fiecare a primit o identitate complet nouă, dar adesea nu știm cum să scăpăm de vechea identitate de păcătoși pentru a putea conduce și domni ca regi. Cea mai mare problemă a noastră se află în primul rând în gândurile noastre. La fel ca tânăra din film, uneori

*Isus Cristos este
definiția adevăratei
tale identități –
originea ta este
acum în Cristos.*

ne este foarte greu să gândim și să ne comportăm diferit. Pavel spune că nu ar trebui să ne conformăm modului în care lumea face lucrurile, ci mai degrabă ar trebui să îi permitem lui Dumnezeu să ne schimbe prin reînnoirea tiparelor noastre de gândire:

*Nu vă conformați acestui veac, ci lăsați-vă
transformați prin reînnoirea gândirii voastre,
ca să puteți discerne voia lui Dumnezeu,
cea bună, plăcută și desăvârșită.*

– ROMANI 12:2

Pavel se adresează aici rădăcinii problemei – gândirea noastră și tiparele ei deja existente. El ne încurajează să gândim diferit și să nu ne mai vedem ca pe niște păcătoși. Ai nevoie să trăiești cu siguranța că ești neprihănitul lui Dumnezeu – complet nevinovat, o creație nouă, complet restaurat și desemnat să conducă și să domnească.

Idealul lui Dumnezeu pentru fiecare om este ca noi să fim așa cum ne-a creat El inițial. Singura cale prin care vei putea face corect acest lucru este să descoperi zilnic cine ești tu în Cristos. Cea mai mare și

mai eliberatoare descoperire pe care ai putea vreodată să o faci e aceea că Isus Cristos nu este doar un exemplu pentru tine, ci mai degrabă o întruchipare a ta. Nu mai privești ca prin vitrina unui magazin, sperând ca într-o zi să fii asemenea Lui. Acum privești într-o oglindă și descoperi că El este întruchiparea ta și că tu arăți exact ca El.

Cel mai important lucru pe care ai nevoie să îl cunoști despre identitatea ta dumnezeiască este că tu te comporți asemenea lui Cristos pentru că, în esență, ești exact ca El.

CAPITOLUL 5

TRĂIEȘTE CA UN OM NOU!

În anul 2011, prințul William și Kate Middleton și-au unit destinele în cadrul unei ceremonii foarte tradiționale, despre care presa a afirmat că este nunta secolului. Milioane de oameni au urmărit ceremonia, captivați fiind de magia momentului. Întotdeauna este ceva special atunci când un bărbat și o femeie se căsătoresc. Nimic nu se compară cu o frumoasă fotografie de nuntă a unui cuplu celebru postată pe coperta unei reviste, pentru a-i crește vânzările. Chiar și pe Facebook, comentariile încep să curgă în dreptul unui anunț de logodnă.

Atât de mult efort și atât de multă grijă sunt investite în planificarea unei nunți, încât respiri ușurat atunci când sosește ziua nunții și totul merge după program. Totuși, ziua nunții și ceremonia nu au fost niciodată gândite să fie marele final sau punctul culminant al relației. Pregătirile și mult așteptata zi a nunții nu sunt destinația finală, ci mai degrabă începutul și declararea unei fericiri care să dureze până la sfârșitul vieții.

O INVITAȚIE LA O FERICIRE VEȘNICĂ

Relația noastră cu Cristos este comparată cu cea dintre un bărbat și o femeie aflați într-o relație intimă de dragoste, pentru că Dumnezeu dorește să aibă o relație intimă cu fiecare dintre noi. Dumnezeu nu doar

ne iubește, ci El Însuși este originea și esența dragostei. Dumnezeu este dragoste.

Dragostea își găsește cu adevărat semnificația atunci când ea este manifestată în cadrul relației cu o altă persoană, pentru că dragostea este, în esență, o declarație de valorizare. Nu poți iubi dacă nu consideri valoros obiectul iubirii tale. Dragostea lui Dumnezeu pentru om a fost dovada că El ne consideră extrem de valoroși.

Dumnezeu l-a creat pe om pentru ca acesta să trăiască în relație cu El. Însă păcatul lui Adam a distrus această intimitate. Moartea a domnit

ca rezultat al acestei fărădelegi; această moarte se referă la separarea dintre Dumnezeu și om. Asta înseamnă că omul și-a pierdut scopul pentru care a fost menit să trăiască, fiindcă acum Dumnezeu era departe de el și tot ce a mai rămas era copleșitoarea povară a vinovăției, rușinii și durerii.

Dragostea este, în esență, o declarație de valorizare.

De atunci, fiecare om s-a confruntat cu acest vid interior pe care, în mod conștient sau inconștient, încearcă cumva să îl umple – fie că este în căutarea unui statut social, a bogăției, plăcerii sau a experiențelor spirituale în afara relației cu Cristos. Nu are nicio importanță cu ce anume încerci să umpli acest vid spiritual: fie că e un program de purificare New Age, grădina ta Zen sau încercarea de a escalada pe coate și genunchi muntele Himalaya. Nu vei fi niciodată mulțumit în interiorul tău până când nu vei fi umplut cu Dumnezeu. Cuvântul grecesc pentru vidul interior este *koilia*, care înseamnă „pântece” sau „inimă”. Acest cuvânt specific a fost folosit de Isus când a făcut chemarea: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și... din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7:37-38). Mai mult decât orice,

Dumnezeu dorește ca noi să experimentăm împlinirea în adâncul ființei noastre. Dar, acest lucru este imposibil de obținut prin propriile noastre puteri. De aceea omenirea avea nevoie de un Mântuitor – cineva care să poată transforma viețile noastre și care să restaureze relația cu Tatăl nostru. Isus a vrut să fie acea persoană. Vestea Bună declară că noi doar trebuie să credem în Cristos și în lucrarea Sa terminată la cruce și vom avea o viață transformată. Un nivel nou de intimitate și de împlinire izvorăște din acest act de credință. Dedicarea și obediența mea izvorăsc acum natural din realizarea faptului că favoarea lui Dumnezeu există deja în viața mea.

PERDEAUA S-A RUPT

În momentul în care Isus a murit, perdeaua Templului din Ierusalim, inima sistemului religios evreiesc, s-a sfâșiat în două. Pentru a înțelege deplina semnificație a acestui lucru, trebuie să înțelegem mai întâi ce semnifica această perdea. Perdeaua separa în templu Locul Sfânt de Locul Preasfânt. Doar marele preot putea intra în Locul Preasfânt, și doar o singură dată pe an, pentru a cere iertare pentru păcatele oamenilor. Nimănui altcuiva nu îi era permis să intre, pentru că sigur ar fi murit:

*Spune-i fratelui tău, Aaron, să nu intre oricând în Locul
Preasfânt, dincolo de draperia dinaintea Capacului
Ispășirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci Eu
Mă voi arăta în nor, deasupra Capacului Ispășirii.*

– LEVITICUL 16:2

Marele preot trebuia să urmeze un ritual foarte strict înainte de a intra în Locul Preasfânt, altfel ar fi murit și el. Mai întâi, trebuia să se

spele cu apă și să își pună veșmintele preoțești. După aceea, sacrifică un vițel și ducea sângele vițelului împreună cu un vas cu tămâie în Locul Preasfânt. Lua apoi sângele și stropea cu el Capacul Ispășirii. În acest fel, el cerea iertare pentru sine. Apoi, trebuia să repete întreaga procedură, dar de data asta trebuia să stropească cu sângele unui țap Capacul Ispășirii, pentru a cere iertare pentru păcatul întregii națiuni.

După aceea, marele preot își așeza mâinile pătate cu sânge pe capul unui al doilea țap, gest ce simboliza transferul păcatului întregii națiuni asupra țapului. Țapul era trimis mai apoi în pustiu să moară. Acest țap era cunoscut ca fiind țapul ispășitor. Amândoi țapii mureau, unul pe altar, iar celălalt în asprimea deșertului.

Acest întreg ritual simboliza condiția omului: el putea alege să se identifice cu moartea țapului pe altar sau putea să își aleagă propria cale, și în cele din urmă să fie confruntat cu propria depravare, precum țapul ce a fost trimis să moară în pustiu. Marele preot a dus sângele țapului înaintea lui Dumnezeu ca ispășire pentru păcatul poporului. Păcatul fiecăruia era acoperit și cu toții puteau pleca acasă. Acest ritual avea loc o dată pe an, în fiecare an.

Dar iată că a venit o zi în care un alt Mare Preot Și-a vărsat propriul Său sânge, iar sângele Lui a fost suficient de bun pentru eternitate și, o dată pentru totdeauna, a îndepărtat păcatul oamenilor, nu doar l-a acoperit. Sângele lui Isus a plătit prețul păcatului pentru fiecare om și pentru totdeauna:

Nu că El trebuia să Se jertfească din nou și din nou, așa cum marele preot intră în Locul Preasfânt în fiecare an cu sânge care nu este al lui, pentru că atunci El ar fi trebuit să sufere din nou și din nou de la crearea lumii. Însă El S-a arătat acum, o dată pentru totdeauna, la sfârșitul

veacurilor, ca să îndepărteze păcatul prin jertfa Lui.

– EVREI 9:25-26

Prin această jertfă perfectă, suntem liberi o dată pentru totdeauna. Versiunea *The Message* a Bibliei traduce Evrei 9:25-26 astfel:

El nu face acest lucru în fiecare an așa cum făceau marii preoți sub legământul cel vechi, cu un sânge care nu era al lor; în acest caz, ar fi trebuit să Se sacrifice pe Sine în mod repetat de-a lungul istoriei. Dar El S-a jertfit pe Sine o dată pentru totdeauna, însumând toate celelalte jertfe în jertfa Sa, soluția definitivă pentru păcat.

PERMISIUNE PENTRU PĂCAT?

Isus a fost ȋapul ispășitor care a luat fiecare păcat al nostru asupra Sa, fiind crucificat pe Golgota, un deal în afara orașului. Isus nu a luat asupra Sa doar păcatele unor oameni aleși, ci a plătit pentru toate păcatele comise vreodată de fiecare persoană care a trăit vreodată! Pentru prima dată de la căderea lui Adam, omul a fost de drept liber de vină și rușine.

Noua noastră identitate de oameni neprihăniți ne oferă privilegiul de a avea o relație nestingherită cu Dumnezeu.

Noua noastră identitate de oameni neprihăniți ne oferă privilegiul de a avea o relație nestingherită cu Dumnezeu.

Când înțelegi că ai acces liber la tronul lui Dumnezeu și odată ce ai gustat din realitatea unei relații cu Creatorul vieții, nu mai trăiești ca și cum ai încerca să te califici pentru ceruri. Atunci vezi păcatul și comportamentul incorect într-o lumină complet diferită. Unii oameni, și chiar și unii credincioși care nu cunosc aceste lucruri, încearcă să vadă cât de mult pot ei păcătui fără să își piardă calificarea de a ajunge în cer.

Ei cred că păcatul lor este cel care îi împiedică să ajungă în rai și vor să știe care este limita până la care sunt în siguranță.

Dar rezultatul esențial al păcatului nu este pierderea raiului, ci este separarea noastră de Dumnezeu și pierderea intimității care ar fi trebuit să existe între noi și El. Astfel, păcatul este o dovadă a faptului că încă nu ne-am descoperit identitatea. Când păcătuiești, ceea ce pierzi este gustul cerului care este disponibil aici pe pământ – intimitatea cu Dumnezeu de care te-ai putea bucura și drepturile de cetățean al cerurilor. De ce ți-ai dori să aștepți după ceva ce ai putea avea chiar acum?

Moartea lui Isus pe cruce nu a fost în niciun caz o permisiune pentru a continua să trăim în păcat. El nu a murit pentru ca noi să mergem înainte cu obiceiurile noastre păcătoase, fără să suportăm niciun fel de consecințe ale acestora. Păcatul trebuie văzut așa cum este: instrumentul care ne-a condamnat la vină și rușine. Cu siguranță, păcatul nu înseamnă câteva greșeli pe care le-am făcut și pe care trebuie să le mărturisim repede pentru a scăpa de pedeapsă. Păcatul ne distruge abilitatea de a ne bucura și de a ne trăi viața în deplinătatea ei. Prin păcat noi ratăm scopul inițial pentru care Cristos ne-a răscumpărat prin suferința Sa – descoperirea adevăratei identități și restaurarea relației intime cu Tatăl.

Când Isus era pe cruce, El a strigat: „S-a isprăvit!”, iar perdeaua din Templu s-a rupt în două, de sus până jos (Matei 27:50-51; Ioan 19:30). Acesta era semnul că noi putem să intrăm liberi în prezența lui Dumnezeu. Jertfa era perfectă și completă și nu mai era nevoie ca vreodată vreun om să plătească ceva pentru păcatele sale. Omul nu mai avea nevoie nici de preotul care să intermedieze între el și Dumnezeu, pentru că Isus este mediatorul perfect. Acum avem acces liber la Dumnezeu.

După moartea lui Isus, Tatăl nu a afirmat niciodată: „Păcatul

fiecăruia este acum iertat; puteţi cu toţii să plecaţi acasă şi să trăiţi aşa cum vreţi voi.” Nu, perdeaua s-a rupt, iar Tatăl a invitat pe toată lumea înăuntru pentru a trăi o viaţă de abundenţă. Crucificarea şi învierea lui Isus Cristos nu au reprezentat finalul grandios. Ele doar declarau începutul unei vieţi complet noi alături de Dumnezeu.

Suntem acum bineveniţi în Locul Preasfânt, pentru că Dumnezeu, în Cristos, ne-a curăţat de toate păcatele noastre şi acum ne vede curaţi în Cristos. Marele nostru Preot a realizat pe cruce o lucrare perfectă şi completă şi ne-a împăcat pe deplin cu Tatăl. Răsplata noastră nu este doar asigurarea unei vieţi veşnice în ceruri, ci şi privilegiul de a avea acces acum, în această viaţă, în prezenţa lui Dumnezeu. Nu trebuie să facem ceva ca să ne calificăm pentru aceasta – nici cele mai mari reuşite ale noastre de a ţine Legea nu ar reuşi s-o câştige. Doar prin Isus Cristos avem privilegiul de a intra oricând în prezenţa Sa, fără nici o teamă sau judecată în inima noastră:

Pe de o parte, porunca veche a fost dată la o parte, deoarece a fost slabă şi fără vreun beneficiu, pentru că Legea n-a făcut nimic desăvârşit, iar, pe de altă parte, este asigurată o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.

– EVREI 7:18-19

DRAGOSTEA UNUI TATĂ

Acum avem cu Dumnezeu o relaţie diferită de cea pe care o aveam când eram păcătoşi, pentru că am primit o identitate nouă. El descrie relaţia Sa cu noi ca fiind cea dintre un tată şi fiul său sau dintre un mire şi o mireasă. În relaţia noastră cu Dumnezeu, nu ne mai temem de El, cu toate că Îl respectăm. Descoperim că Dumnezeu nu vrea să ne

pedepsească, ci El ne iubește cu adevărat. Fulgerul mâniei lui Dumnezeu L-a lovit pe Isus în loc să ne lovească pe noi, iar acum experimentăm favoarea Sa. Dumnezeu nu doar că ne acceptă sau nu ne mai ține la distanță, ci Se bucură de noi!

Dumnezeu vrea să ni se descopere pe Sine ca un tată iubitor care ne acceptă necondiționat:

*Voi n-ați primit un duh de robie, ca să vă fie
din nou teamă, ci ați primit Duhul înfierii
prin care strigăm: „Abba!”, adică „Tată!”*

– ROMANI 8:15

*Răsplata noastră
nu este doar cerul,
ci și privilegiul
de a avea acces
în prezența lui
Dumnezeu.*

Pavel folosește cuvântul din aramaică *Abba* pentru a descrie această relație tată-fiu. Este o formă mult mai intimă decât cuvântul tată, un fel de „tati” pe care îl folosesc în mod obișnuit copiii mici. Pavel le explică efesenilor că Dumnezeu vrea să ne fie tată:

*Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odată
erați departe, ați fost aduși aproape, prin
sângele lui Cristos. Căci El este pacea
noastră, Cel Care din doi a făcut unul, dărâmând, prin
trupul Său, zidul care-i despărțea, adică dușmânia. El
a înlăturat Legea cu poruncile și regulile ei, pentru a
crea din cei doi, în El, un om- nou, făcând astfel pace,
și i-a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur
trup, prin cruce, prin care a nimicit dușmânia. El a
venit și v-a vestit pacea, vouă, celor care erați departe, și
a adus pace celor care erau aproape, pentru ca, prin El,*

amândoi să avem acces, într-un singur Duh, la Tatăl.

– EFESENI 2:13-18

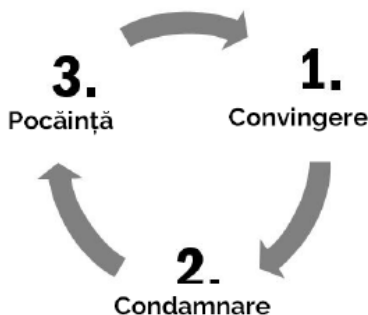
Din nefericire, nu toți avem o imagine sănătoasă a ceea ce este un tată. Pentru unii oameni, ideea de a-L privi pe Dumnezeu ca pe un tată este oricum, numai plăcută nu. Dumnezeu vrea să fie pentru tine tatăl pe care tu nu l-ai cunoscut sau avut. El vrea să te protejeze și să îți poarte de grijă. El a plănuit pentru tine un viitor minunat și deja ți-a asigurat toate lucrurile de care ai nevoie pentru el. Acesta este motivul pentru care Isus a început cu „Tatăl nostru” când ne-a învățat cum să ne rugăm.

Cristos a făcut ca dragostea din inima Tatălui să fie tangibilă pentru noi; de aceea ai nevoie să descoperi marea poveste de dragoste a lui Cristos în propria ta viață. Această descoperire te împuternicește pentru un context nou al vieții tale.

Cu toate că relația noastră cu Dumnezeu este complet restaurată și noi putem trăi astăzi în această plinătate, adevărul este că putem fi prinși uneori într-un sentiment de vinovăție. Ne simțim uneori departe de Dumnezeu ca urmare a modului în care trăim. Intrăm într-un ciclu al rușinii atunci când pierdem realitatea intimității cu Dumnezeu. De aceea este esențial să ne păstrăm concentrarea asupra harului lui Dumnezeu și al mesajului Său de mântuire pentru ca să ne putem bucura de intimitatea cu Dumnezeu.

CICLUL VINOVĂȚIEI

Ciclul vinovăției are trei componente principale: convingerea, condamnarea și pocăința.

Mai întâi ești *convins* de păcatul tău și încerci să îți trăiești viața fiind o persoană mai bună, făcând tot ceea ce poți ca să nu păcătuiești. Te hotărăști să faci tot ce știi ca să trăiești o viață fără pată. Înainte să îți dai seama, faci însă o greșală și ajungi să fii dezamăgit de tine.

*Sângele lui Isus
nu doar că a
acoperit păcatele
noastre, dar le-a
îndepărtat cu
totul, împreună
cu vina noastră,
pentru a ne curăța
conștiința.*

Aici intervine *condamnarea*. Îți este rușine și te simți îngrozitor în legătură cu ceea ce nu a mers bine. Te întorci la a te simți rușinat și nu ai încredere să te duci înaintea lui Dumnezeu. Apoi te întorci la modul de viață pe care îl aveai înainte de a-L întâlni pe Isus Cristos.

Următorul pas este *pocăința*. Mergi duminica la biserică și simți că predicatorul ți se adresează ție direct. Conștiința strigă către tine și te decizi să îți mărturisești păcatul și să îți aduci rușinea înaintea Domnului. Ai încredere că El te iartă și apoi decizi, din nou, să te întorci și să faci tot ceea ce îți stă în putință pentru a trăi în neprihănire.

Acesta este ciclul pe care eu, ca și credincios, l-am experimenta ani la rând și de abia am acceptat că așa mergeau lucrurile. La urma urmei, suntem învățați ca în viață să facem alegeri de calitate și să Îi dăm

Domnului tot ceea ce avem mai bun. Sună atât de pios și de corect, dar în sinea noastră sperăm să existe o cale mai bună.

Fiecare dintre noi a fost prins în acest ciclu la un moment dat. De fiecare dată când luăm decizia de a face lucrurile așa cum trebuie, facem o greșală și ne simțim vinovați și ne pocăim din nou. Acest ciclu nu are un sfârșit fericit, fiindcă simțim tot timpul că nu suntem suficient de buni. Exact pe acest lucru s-a bazat modul de a trăi din Vechiul Testament. Oamenii aveau nevoie să aducă o jertfă pentru a plăti pentru păcatele lor. Chiar dacă scăpau de pedeapsa lui Dumnezeu, ei nu puteau scăpa de sentimentul de vinovăție care întreținea sentimentul depărtării lor față de Dumnezeu.

Aici este punctul în care Noul Testament este în mod radical diferit de Vechiul Testament. Sângele lui Isus nu doar că a acoperit păcatele noastre, dar le-a îndepărtat cu totul, împreună cu vina noastră, pentru a ne curăța conștiința.

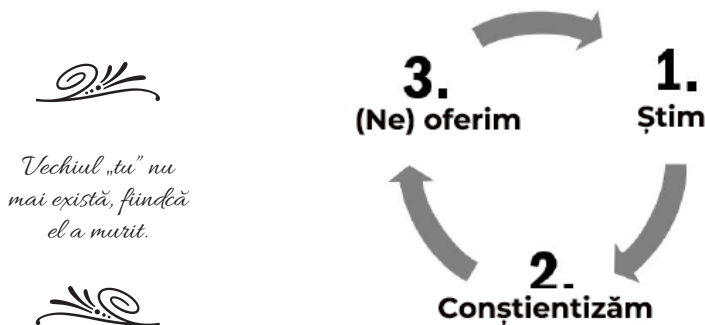
Însă atunci când Cristos, ca Mare Preot al lucrurilor bune care au venit, a intrat în cortul mai mare și perfect care nu este făcut de mâini – adică nu este parte a acestei creații – nu cu sânge de capre și de viței, ci cu propriul Lui sânge, a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt, obținând astfel o răscumpărare veșnică. Dacă sângele caprelor și al boilor și stropirea cu cenușa unei juninci îi sfințește pe cei păngăriți (având în vedere curățirea trupului), cu cât mai mult sângele lui Cristos – Care, prin Duhul veșnic, S-a dat pe Sine, fără pată, lui Dumnezeu – va curăți conștiința noastră de faptele moarte, pentru a ne închina Dumnezeului celui Viu! De aceea, El este mijlocitorul unui nou legământ, pentru ca aceia care sunt chemați să poată primi moștenirea

*veșnică promisă, întrucât a avut loc o moarte care-i
răscumpără din neascultările comise sub primul legământ.*

– EVREI 9:11-15

CICLUL HARULUI

Pavel ne arată un mod mai bun de a face aceste lucruri prin ciclul harului. Acest ciclu are trei componente – știm, conștientizăm și (ne) oferim – ilustrate în Romani 6:

În versetul 3, 6 și 9 el folosește în mod repetat cuvântul „a ști”, deși întrebuințează trei cuvinte diferite, arătând în acest fel înțelegerea progresivă a cunoașterii.

În versetul 3: „... oare nu știți?” Aici este folosit cuvântul grecesc *agnoeo*, care înseamnă „a fi ignorant”.

În versetul 6: „... știm că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El.” Aici este folosit cuvântul grecesc *ginosko*, care înseamnă „să cunoști sau să ajungi la cunoaștere”.

În versetul 9: „... știm că...”. Aici este folosit cuvântul grecesc *eido*, care înseamnă „să vezi ca urmare a unei revelații și să fii convins”.

Pavel stabilește foarte clar că victoria depinde de cunoașterea a ceva. Această cunoaștere este o înțelegere progresivă care schimbă în mod sistematic vechile noastre tipare de gândire pentru ca noi să putem gândi și trăi într-un mod nou.

Care este această măreață perspectivă pe care avem nevoie să o înțelegem? Că vechiul „eu” a fost crucificat împreună cu Cristos pe cruce. Sentimentul meu de inferioritate, de vinovăție, rușinea și confuzia au fost pe deplin rezolvate acum două mii de ani. Eu nu mai trebuie să mă consider un amărât de păcătos care tot timpul se zbate, pentru că nu asta e ceea ce sunt.

Faptul că încă facem lucruri greșite nu ne face păcătoși. Pavel spune că motivul pentru care încă o mai dăm în bară este pentru că încă ne luptăm cu o mentalitate de sclav. Vechiul „tu” nu mai există, fiindcă a murit. Acesta este un concept important pe care tu și eu trebuie să îl cunoaștem în adâncul ființei noastre. Totul este despre cine suntem noi acum. Persoana păcătoasă care eram înainte a fost crucificată împreună cu Cristos și acum trăim o viață nouă în El.

Isus a făcut pentru noi mult mai mult decât să ne mântuiască. Noi am murit împreună cu El și am înviat împreună cu El la o viață nouă. Dacă nu ne putem vedea pe noi înșine pe cruce, atunci crucea nu înseamnă nimic pentru noi. Biblia spune că am fost răstigniți împreună cu Cristos și de aceea suntem în stare să gândim diferit despre noi înșine și despre păcat:

*Noi știm că omul nostru vechi a fost răstignit împreună
cu El, pentru ca trupul păcatului să fie lăsat fără
putere, ca să nu mai fim sclavi ai păcatului.*

– ROMANI 6:6

Noi înțelegem că vechiul nostru stil de viață a fost crucificat împreună cu El; concluzia acestui fapt este că vehiculul care a adăpostit păcatul în noi a fost scos din uz și declarat complet inutil. Sclavia noastră față de păcat a ajuns la capăt.

– ROMANI 6:6, traducere din versiunea *The Mirror*

Petru spune că reîntoarcerea în păcat este asemănătoare unui porc care, după ce a fost spălat, merge și se rostogolește din nou în noroi sau unui câine care revine la propria lui vomă (vezi 2 Petru 2:22). De ce ai face un astfel de lucru?

Noi am suferit pe cruce împreună cu Cristos și avem nevoie să ne înarmăm cu gândul că trebuie să încetăm să mai păcătuim. 1 Petru 4:1-2 spune acest lucru în felul următor: „Așadar, întrucât Cristos a suferit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire, căci cel ce a suferit în trup a sfârșit-o cu păcatul, pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.” Când tu știi că ai fost crucificat împreună cu Cristos și ai înviat împreună cu El, devii parte a ciclului harului pe care Pavel continuă să ni-l descrie:

*La fel și voi, considerați-vă morți față de păcat
și vii pentru Dumnezeu, în Cristos Isus!*

– ROMANI 6:11

Pentru a exprima acest „considerați-vă morți față de păcat”, Pavel folosește cuvântul grecesc *logizomai*, din care originează cuvântul „logic” pe care noi îl folosim în ziua de azi. Pavel spune că ar trebui să ajungi la concluzia logică a faptului că tu ești capabil să trăiești o viață de victorie pentru că ai murit și ai înviat împreună cu Cristos. Dacă știi că așa stau

lucrurile, admite că ești mort față de păcat. Trebuie să știi, ca să poți conștientiza și să ajungi la concluzia logică și apoi să îți oferi mădulele tale ca instrumente ale neprihănirii și nu instrumente ale păcatului.

Ultimul pas – (ne) oferim – presupune o ajustare a vieții tale (versetul 13); stabilește lucrurile diferit în viața ta, pentru ca să poți trăi pentru Dumnezeu.

Cum funcționează ciclul harului dacă ai făcut ceva greșit? În loc să te simți din nou condamnat, trebuie să îți amintești ceea ce știi. Ce știi? Faptul că ai păcătuit nu definește cine ești tu cu adevărat. Cu siguranță nu ești un păcătos; în Cristos ești o făptură nouă. Acum, aceasta este adevărata ta identitate. O greșeală nu determină identitatea ta. Aleargă la ceea ce știi cu adevărat. Tu înțelegi acum cine ești în Cristos. Știi că ai fost creat ca să trăiești pentru totdeauna în intimitate cu Dumnezeu și nu ar trebui să te ascunzi de El dacă ai făcut ceva greșit. De aceea Pavel exclamă:

*Așadar, acum nu mai este nici o condamnare
pentru cei ce sunt în Cristos Isus (care nu trăiesc
potrivit cu firea, ci potrivit cu Duhul).*

– ROMANI 8:1

Tu pășești în Duhul reamintindu-ți că ai o nouă identitate în Cristos și refuzând să te uiți la tine ca la un păcătos. Pășești în fire atunci când te asociezi lui Adam și te vezi din nou ca pe un vechi și amărât păcătos.

Când funcționezi în interiorul ciclului harului, nimic nu îți poate distruge intimitatea cu Dumnezeu și poți să declari victorios: „Am fost destinat și creat pentru intimitate cu Dumnezeu!”

CAPITOLUL 6

GATA CU EFORTUL!

În capitolul precedent am văzut felul în care funcționează ciclul harului. În primul rând, trebuie să știi un lucru ca să poți funcționa în cadrul acestui ciclu. Trebuie să știi și să îți reamintești în permanență că lucrarea făcută de Cristos la cruce este una completă, ceea ce înseamnă că tu nu mai ești un păcătos, ci ești neprihănirea lui Dumnezeu. Trebuie să ajungi să conștientizezi că ești mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu.

*Lucrarea făcută de
Cristos la cruce este
una completă.*

SUB AUTORITATEA LEGII

În Romani 7 Pavel pare să fi uitat complet de viața biruitoare despre care a vorbit în capitolul 6. Din ceea ce transmite aici, el nu pare convins că nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Cristos – lucru de care el va vorbi din nou într-un mod atât de convingător în capitolul 8. Ce s-a întâmplat atunci în capitolul 7? Cheia acestui capitol poate fi găsită în felul în care Pavel începe:

*Oare nu știți, fraților, căci eu le vorbesc
unora care cunosc Legea, că Legea domnește*

peste un om atâta timp cât trăiește el?

– ROMANI 7:1

Pavel, el însuși odată fariseu, știa că iudeii aveau o dorință profundă de a ține Legea. Mulți iudei s-au întors la Cristos pentru a fi mântuiți și s-au stabilit în diferite părți ale lumii. Unii au ajuns în Roma, încercând să amestece vechile lor practici legaliste cu proaspăta lor credință în Cristos. De aceea îi întreabă Pavel: „Vă mai amintiți cum trăiam când eram sub Lege?”

*Trebuie să
conștientizezi că
ești mort față de
păcat și viu pentru
Dumnezeu.*

Felul în care Pavel își duce cititorii în timp, pe vremea când ei încă trăiau sub Lege, îmi reamintește de o relatare pe care am auzit-o odată despre un curs de statistică. Un grup de studenți onorifici, ce studiau în domeniul biologiei, aveau ca materie comună statistică. În ciuda faptului că lectorul încerca să le explice cât mai bine posibil, studenții, pur și simplu, nu puteau stăpâni materia. Indiferent de modul în care încercau ei să aplice formulele, lucrurile nu mergeau. Au muncit mai mult ca niciodată, au făcut ore suplimentare, dar la finalul celui de-al treilea

semestru, rezultatele întregii clase erau insuficiente pentru a promova.

Sfârșitul anului era tot mai aproape, iar timpul prea scurt pentru a mai putea salva ceva. Studenții și-au abordat îndrumătorii de studii și până la urmă responsabilitatea a căzut pe departamentul de management al universității. Spre ușurarea studenților, decanul facultății a hotărât întreruperea materiei respective, studenții nemaifiind obligați să participe la curs. Mai mult, au fost anunțați că fiecare urma să primească o notă de trecere la materia respectivă. Toată teama lor legată de acest

subiect a dispărut o dată cu eliminarea acelui curs.

La fel cum acelor studenți li se părea imposibil să promoveze la statistică, tot așa li se părea iudeilor să împlinească fiecare aspect al Legii. De fapt, Legea nu făcea decât să aducă un sentiment de disperare și frică. Fariseilor le era atât de frică să încalce Legea, încât au orânduit alte legi prin intermediul cărora să se asigure că nu vor încălca Legea originală.

Un exemplu clasic de astfel de legi erau cele referitoare la Sabat. Evident, fariseii credeau că nu le era permis să lucreze sau să facă niciun fel de muncă manuală în ziua de Sabat. Au avut discuții lungi referitoare la ceea ce însemna cu exactitate să lucrezi de Sabat. Munca, ziceau ei, includea aratul, de aceea nu era permis să ari în ziua de Sabat. Următoarea întrebare a fost, bineînțeles, ce însemna să ari. După o dezbatere lungă, au decis că a ara însemna orice formă de brăzdare a pământului. Aceasta a dus la următoarea întrebare: Ce înseamnă să brăzdezi pământul? Fariseii nu doreau să își asume vreun risc sau să creeze vreo oportunitate de a greși. Astfel, ei au hotărât că este interzis scuipatul în ziua de Sabatul, deoarece, dacă cineva scuipa atât de tare, încât făcea o mică brazdă în pământ, însemna că acea persoană a arat. Și dacă cineva a arat, însemna că acea persoană a lucrat, iar dacă a lucrat în ziua de Sabat, Legea a fost încălcată. Fariseii au stabilit sute de astfel de legi pentru a se asigura că viețile lor erau focalizate pe împlinirea Legii cât mai atent și mai precis posibil. Mai multă meticulozitate nici nu se putea.

Pavel compară trăirea noastră sub Lege cu căsătoria. El începe Romani 7 întrebând: „Nu știți că Legea domnește peste un om atâta

*Legea poate să
aducă un sentiment
de disperare și de
frică.*

timp cât trăiește el?” De exemplu, un bărbat și o femeie sunt legați unul de celălalt în căsătorie până când unul dintre ei moare. Atâta vreme cât ambii sunt în viață, ei sunt legați unul de celălalt, după cum este de așteptat într-o căsătorie. Când unul dintre ei moare, celălalt este liber de orice obligații față de partenerul decedat. În cazul în care bărbatul sau femeia supraviețuitoare se recăsătorește, legământul pe care l-a avut cu primul partener nu mai este valabil și nu are niciun efect asupra celei de a doua căsătorii.

Pavel consideră că Legea funcționează în același fel. Ea are putere asupra noastră și are cerințe aspre de la noi. E o mare provocare să reciți Cele Zece Porunci pe de rost, darămite să le împlinești în totalitate, pe tot parcursul vieții. Pavel spune că nici măcar el nu a fost în stare să țină toate legile și regulile adăugate de farisei:

*Căci nu înțeleg ceea ce fac, întrucât nu fac
ceea ce vreau, ci fac ceea ce urăsc!*

– ROMANI 7:15

Pavel și-a dat seama că și dacă s-ar strădui din răspuțeri, tot nu ar face lucrurile cum trebuie. El se simțea ca un prizonier ținut captiv de către o forță ce îl determina să facă răul:

*Căci nu fac binele pe care-l vreau, ci răul pe care nu vreau
să-l fac! Dacă eu fac ceea ce nu vreau, atunci nu eu sunt cel
care fac, ci păcatul care locuiește în mine. Astfel, eu găsesc
această lege: când vreau să fac binele, răul este prezent.*

– ROMANI 7:19-21

Pavel confirmă același principiu bisericii din Efes:

Noi eram toți parte a aceluiași tipar, prinși sub puterea unei influențe invizibile, o energie-spirit care ne-a adoptat ca fii, prin necredință. Pe vremea aceea toți eram distorsionați și corupți în comportamentul nostru, prinși într-un vâlmășag de pofte interzise, conduși de dorințele simțurilor, total angrenați într-o expresie a vieții condusă de jocuri ale minții; era ca și cum o pasiune deviantă a dat naștere unei rase universale de oameni.

– EFESENI 2:2-3, traducere din versiunea *The Mirror*

Legea nu ne putea scăpa de această rușine. Nu pentru că Legea era rea – de fapt, Noul Testament ne confirmă de nenumărate ori că Legea în sine este bună – ci pentru că omul a avut o problemă cu împlinirea ei. Scopul Legii era să scoată în evidență falimentul și incapacitatea omului de a-L asculta pe Dumnezeu și să-l conștientizeze de nevoia lui de un Mântuitor:

Ce vom spune atunci? Este Legea păcat? Nicidecum! Totuși eu n-aș fi cunoscut păcatul decât prin Lege, pentru că n-aș fi știut ce înseamnă să poftești, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!” Dar păcatul, prinzând un prilej prin poruncă, a produs în mine tot felul de pofte, pentru că, fără Lege, păcatul era mort. Odinioară, fără Lege, eram viu, însă, când a venit porunca, păcatul a prins viață, iar eu am murit, și porunca, cea care era pentru viață, s-a dovedit a fi una care mi-a adus moartea. Căci păcatul, prinzând prilejul prin poruncă, m-a înșelat și,

*prin ea, m-a omorât. Prin urmare, Legea, într-adevăr,
este sfântă, iar porunca este sfântă, dreaptă și bună.*

– ROMANI 7:7-12

Într-o zi, Isus a vorbit mulțimii pentru a Se asigura că fiecare înțelegea cât de important era să țină toată Legea și nu doar anumite porțiuni din ea. Le-a spus că oricine încălca doar una dintre poruncile Legii și îi învăța pe ceilalți să facă la fel va fi considerat cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu.

*Legea a venit ca
să evidențieze
falimentul și
incapacitatea
omului de a-l
asculta pe
Dumnezeu și să-l
conștientizeze de
nevoia lui de un
Mântuitor.*

În același fel, oricine ținea toate poruncile Legii și îi învăța și pe alții să facă așa va fi considerat cel mai mare în Împărăția cerurilor. Iar în cazul în care cineva chiar credea că poate să țină Legea și să câștige favoarea lui Dumnezeu prin propriile eforturi, Isus scoate asul din mânecă:

*Ați auzit că s-a zis: «Să nu comiți adulter!»
Dar Eu vă spun că oricine se uită cu poftă la o
femeie a și comis adulter cu ea în inima lui.*

– MATEI 5:27-28

Deja era oricum dificil să ții Legea, iar Isus o face să fie de zece ori mai greu de ținut. El a spus clar: este imposibil să împlinim Legea. Omul se confrunta cu o dilemă uriașă.

CEEĂ CE LEGEA NU PUTEA FACE

Planul lui Dumnezeu nu a fost niciodată ca noi să împlinim Legea pentru a putea fi declarați neprihăniți. Scopul Legii a fost acela de a ne arăta ce este păcatul și de a ne face conștienți că este imposibil să nu

păcătuim. Pavel spune ca de fapt Legea ne-a determinat să păcătuim chiar mai mult – a trezit păcatul înăuntrul nostru!

Dar păcatul, prinzând un prilej prin poruncă, a produs în mine tot felul de pofte, pentru că, fără Lege, păcatul era mort. Odinioară, fără Lege, eram viu, însă, când a venit porunca, păcatul a prins viață, iar eu am murit, și porunca, cea care era pentru viață, s-a dovedit a fi una care mi-a adus moartea. Căci păcatul, prinzând prilejul prin poruncă, m-a înșelat și, prin ea, m-a omorât.

– ROMANI 7:8-11

Aici putem vedea diferența clară dintre Lege și har. Mulți oameni sunt nesiguri cu privire la mesajul harului, deoarece ei cred că acest mesaj autorizează libertatea de a păcătui. De fapt, doar când înțelegem cu adevărat harul, ne dăm seama că acesta ne învață să trăim o viață nouă.

Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață să renunțăm la lipsa de evlavie și la poftele lumești și să trăim în veacul de acum într-un mod cumpătat, drept și evlavios.

– TIT 2:11-12

Harul te învață să trăiești diferit – gata cu puterea și efortul propriu. Ceva se întâmplă cu tine când descoperi că ești o creație nouă. Legea a fost cea care te-a făcut conștient de păcat și indirect te-a îndreptat înspre păcat. Viața unei persoane legaliste este dominată de bălălia constantă a acesteia cu păcatul. Este conștientă de fiecare lucru ce ar putea fi păcat și încearcă să îl evite cu orice preț. Umblă extrem de precaută, doar să fie sigură că nu păcătuiește. Dar cine propășește în harul lui Dumnezeu,

își găsește plăcerea în El. Centrul atenției sale și viața sa este Dumnezeu.

Dacă vei ajunge să conduci pe autostrada N3 ce leagă Johannesburg de Durban, vei trece pe lângă mai multe ferme de pui. În dreptul uneia dintre ele există un panou pe care scrie: „Nu claxonați, dorm puii!” Pe toată distanța, până să ajungă în dreptul panoului, niciun șofer nu simte nevoia urgentă de a claxona. Dar în momentul în care vede panoul, parcă se trezește în el o dorință arzătoare de a claxona. Exact regula care îți spune să nu faci ceva este cea care te determină să îți dorești să faci acel lucru.

Dumnezeu știa că Legea nu avea cum să ne salveze. Ea exista doar pentru a ne face conștienți de păcatul nostru, în felul acesta trezind în noi nevoia urgentă de Mântuitor. Acest Mântuitor a fost Isus – noi putem fi răscumpărați doar prin El – și răscumpărarea este valabilă pentru oricine, indiferent de ce ai făcut sau nu ai făcut. Astfel, oricine este în Cristos este complet eliberat de strădania și eforturile proprii.

Pavel clarifică acest lucru în următoarea afirmație:

Căci „nici o ființă nu va fi îndreptățită înaintea Lui” prin faptele prescrise de Lege, deoarece prin Lege vine cunoașterea păcatului. Dar acum, independent de Lege, a fost arătată o dreptate oferită de Dumnezeu, despre care depun mărturie Legea și Profeții, și anume dreptatea oferită de Dumnezeu prin credința în Isus Cristos, pentru toți cei ce cred. Nu este nici o deosebire.

– ROMANI 3:20-22

MULȚUMIRI FIE ADUSE LUI DUMNEZEU!

Păcatul avea așa o putere asupra oamenilor, încât Pavel, identificându-se cu starea căzută a omului, strigă cu disperare: „Oh, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de această viață dominată de păcat și moarte?” Din fericire, el dă și răspunsul triumfător: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Răspunsul este în Isus Cristos, Domnul nostru.” (Romani 7:24-25, traducere din versiunea *New Living Translation*).

Pavel descrie starea de disperare a omului care realizează că nu va putea niciodată împlini Legea prin propriile sale eforturi (Romani 7), dar apoi el vine cu revelația că poate să facă asta în Cristos. Starea decăzută a omului în Adam este anulată, iar Pavel descrie această bucurie proaspăt descoperită din noua viață și autoritate a omului în Cristos.

Isus Cristos este Mântuitorul nostru! El a murit pentru noi și noi am murit împreună cu El, pentru ca să fim izbăviți de toate regulile cărora trebuia să ne conformăm. După cum o femeie este dezlegată de îndatoririle ei față de soț când acesta moare, și noi suntem dezlegați de identitatea noastră decăzută în Adam. Noi avem o nouă identitate în Cristos, ce ne împuternicește să împlinim cerințele Legii.

Fiindcă ceea ce era cu neputință pentru Lege, întrucât era slăbită de fire, Dumnezeu a înfăptuit trimițând, din pricina păcatului, pe propriul Său Fiu, în forma firii păcătoase, și condamnând păcatul în fire, pentru ca cerința dreaptă a Legii să fie împlinită în noi, care nu trăim potrivit cu firea, ci potrivit cu Duhul.

– ROMANI 8:3-4

Noi nu ne mai raportăm la Lege, ci ne raportăm în mod continuu la viața nouă în Cristos.

O POSIBILĂ NEÎNȚELEGERE

Când Pavel ne spune în Romani 7 despre lupta lui de a face ceea ce este bine, cei mai mulți cred că acesta se referă la el însuși ca urmaș al lui Cristos sau ca și credincios nou-testamentar. Pavel, de fapt, compară aici trăirea sub Lege cu noua viață în Cristos. Cu toții ne putem identifica cu el.

Când Pavel spune ca nu reușește să facă ceea ce ar dori și că face ceea ce urăște, ne face să ne simțim absolut fără nicio putere. Mulți oameni fac încă referire la acest verset când spun: „Știi, dacă nici Pavel, marele apostol, nu a reușit să trăiască o viață de biruință, cum crezi că voi reuși eu?”

Noi nici nu realizăm cât de imprimată este această perspectivă în credința și teologia noastră, în comunitățile creștine. Ne-am ajustat teologia la experiența noastră falimentară, în loc să facem din Cuvântul lui Dumnezeu fundamentul și punctul de pornire al vieților noastre. Dar Isus Cristos ne-a eliberat de sub puterea Legii. Avem nevoie să cunoaștem adevărul, iar acesta, a spus Isus, ne va face liberi.

Atunci Isus le-a zis iudeilor care crezuseră în El: — Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, atunci sunteți într-adevăr ucenicii Mei. Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera. Ei I-au răspuns: — Suntem urmașii lui Avraam și n-am fost niciodată sclavii nimănui! Deci cum spui Tu: „Veți fi liberi”?! Isus le-a răspuns: — Adevărat, adevărat vă spun că oricine săvârșește păcatul este sclav al păcatului. Și sclavul nu rămâne veșnic în casă, însă fiul rămâne veșnic.

Deci dacă Fiul vă eliberează, veți fi cu adevărat liberi.

– IOAN 8:31-36

Noi nu mai trăim acum sub Lege, ci în victorie cu Cristos! Adevărul este că noi am fost eliberați prin Cristos Isus. Noi suntem rezultatul crucificării și învierii Lui. Noul Testament nu ne prezintă un nou set de reguli revizuit, care contrazice Cele Zece Porunci. Noul Testament este revelația adevăratei identități a omului în Cristos și a relației noastre nestingherite cu Tatăl.

*Fiindcă noi toți am primit din plinătatea Lui și
har după har. Căci Legea a fost dată prin Moise,
dar harul și adevărul au venit prin Isus Cristos.*

– IOAN 1:16-17

În acest context aspru al Legii, avându-l pe Moise ca reprezentant al sentinței de vinovăție a omului, Isus Cristos a venit și ne-a descoperit harul și adevărul. El este manifestarea plinătății noastre.

SUB O NOUĂ ÎNDRUMARE

Unii oameni consideră că este cumva pios să spună: „Ei bine, toți avem micile noastre vicii!” Atâta timp cât le tolerezi, acestea vor continua să rămână micile tale vicii. Totuși, nu este înțelept să continui să mărturisești acest lucru, deoarece Cristos a obținut deja victoria asupra acelor vicii în locul tău și al meu. Apostolul Ioan o spune clar:

*Cel ce trăiește în păcat este de la diavolul, pentru că diavolul
păcătuiește de la început. Tocmai pentru aceasta a fost arătat
Fiul lui Dumnezeu: ca să distrugă lucrările diavolului.
Oricine este născut din Dumnezeu nu mai trăiește în păcat,*

pentru că sămânța lui Dumnezeu rămâne în el; și el nu poate trăi în păcat, fiindcă este născut din Dumnezeu.

– 1 IOAN 3:8-9

Cristos ne-a eliberat de legea păcatului:

Căci legea Duhului vieții în Cristos Isus te-a eliberat de legea păcatului și a morții.

– ROMANI 8:2

Noi nu ne mai raportăm la Lege, ci ne raportăm în mod continuu la viața nouă în Cristos.

Când Biblia se referă la lege în acest verset, ea se referă la o putere, o guvernare sau o autoritate. O lege este întotdeauna o extensie a unei guvernări. Implementarea unei legi are legătură directă cu eficacitatea sau autoritatea guvernării ce o supraveghează.

Pe autostrăzile din Africa de Sud puteți vedea indicatoare cu numărul 120. Asta înseamnă că nu îți este permis să conduci cu o viteză mai mare de 120 km/h. S-ar putea ca aceasta să fie cea mai mare revelație pe care unii o vor avea din această carte! În cazul în care vei conduce cu mai mult de atât și se întâmplă să dai peste un radar, vei primi o amendă fiindcă ai încălcat legea. Poți să alegi să ignori amenda și toate înștiințările pe care le vei primi, dar nu va trece mult până când autoritățile te vor da în judecată. Poți protesta cât vrei, rezultatul va fi arestarea ta pentru infracțiunea comisă. Cam așa stau lucrurile, în principiu, în fiecare țară – legea reprezintă o autoritate sau o guvernare.

Biblia ne spune că exista o putere sau o autoritate ce avea control asupra vieților noastre, și anume puterea păcatului. Fiindcă acum sunt în

Cristos, păcatul nu mai are putere asupra mea. Nu mai este asupra mea niciun fel de autoritate care să mă oblighe să fac lucrurile greșite. Viața mea nu mai este controlată de păcat, ci de Duhul lui Dumnezeu. Isus Cristos a înfrânt puterea păcatului, iar El are acum autoritate deplină asupra vieții mele. Prin urmare, eu nu mai încerc să trăiesc o viață mai bună, ci mai degrabă, descopăr cine sunt în Cristos și autoritatea pe care El mi-a dat-o asupra păcatului:

Dumnezeu a lovit exact în punctul sensibil când L-a trimis pe fiul Său. El nu s-a ocupat de o problemă îndepărtată sau neimportantă. În Fiul Său, Isus, El a luat personal asupra Sa condiția de om și a intrat în dezordinea dezastruoasă a unei umanități zbuciumate pentru a îndrepta lucrurile o dată pentru totdeauna. Codul legal, oricum șubrezit dintotdeauna de fragmentata natură umană, nu ar fi putut niciodată face acest lucru. Legea a ajuns întotdeauna să fie cel mult un plasture pe păcat, în locul unei vindecări profunde de acesta. Acum însă, ceea ce acest cod legal pretindea de la noi, iar noi nu-i puteam oferi, este împlinit nu prin dublarea eforturilor noastre, ci acceptând ceea ce Duhul face în noi.

– ROMANI 8:3-4, traducere din versiunea *The Message*

Noi suntem acum sub o îndrumare nouă – îndrumarea Duhului lui Dumnezeu. Lucrurile pe care păcatul mă forța să le fac și puterea pe care o avea asupra mea au fost distruse. Eu trăiesc acum în bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu:

*Păcatul nu mai este stăpânul vostru, pentru
că voi nu mai trăiți sub cerințele Legii. Ci voi
trăiți sub libertatea harului lui Dumnezeu.*

**– ROMANI 6:14, traducere din
versiunea *New Living Translation***

Legea i-a dat putere păcatului și a trezit în mine răul și m-a determinat să fac lucruri pe care nu doream să le fac; totodată, nu făceam lucrurile pe care doream să le fac. Spre deosebire de Lege, harul a trezit în mine dorința de a face binele. Da, mai greșesc uneori, dar acum am o dorință naturală de a face binele:

*Cristos este
manifestarea
plinătății noastre.*

*Căci harul lui Dumnezeu, care aduce
mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și
ne învață să renunțăm la lipsa de evlavie și la
poftele lumești și să trăim în veacul de acum
într-un mod cumpătat, drept și evlavios.*

– TIT 2:11-12

Noi nu suntem chemați să argumentăm, să dezbatem sau să apărăm o doctrină anume, ci suntem chemați să dezvăluim adevărul. Adevărul este descoperirea a cine suntem noi în Cristos. Acest adevăr ne face complet liberi de orice gânduri false și derutante referitoare la felul în care ar trebui să trăim.

A ADUCE ROADĂ ÎN MOD NATURAL

Ce te aștepti să găsești atunci când intri într-o livadă de portocali la vremea recoltei? Mirosul proaspăt de citrice, bineînțeles: evidența fructelor în portocali.

Ce te aștepti să vezi la oamenii care sunt născuți în noua viață de sus și care au primit o nouă identitate în Cristos? Aștepti roadă duhovnicească, roadă produsă în mod natural și spontan prin Cristos. Ce locuiește în ei.

Să aduci roadă este diferit de a face fapte ca reacție la o lege externă.

Roada este un produs spontan și natural. Roada Duhului – dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor – se produce în mod natural și spontan în interiorul nostru. Faptele sunt impuse pe plan extern. Pentru a face fapte bune, trebuie să îți pui alarme care să îți reamintească să le faci și să te gândești la pedepse pe care să ți le aplici în cazul în care nu le faci.

Noi acum aducem roadă în conformitate cu pocăința. Cuvântul în limba greacă pentru pocăință este *metanoia* și înseamnă să gândești diferit. Vulgata este una dintre cele mai timpurii și mai des folosite traduceri în latină ale Bibliei. Această versiune a tradus cuvântul „pocăință” cu „căință.” Timp de secole, oamenii au trăit cu impresia că pocăință însemna să îți mărturisești păcatele și să renunți la ele. Dar *metanoia* înseamnă o schimbare radicală a gândirii. *Metanoia* este de fapt un cuvânt compus din două cuvinte: „împreună” și „a gândi.” Prin urmare, acest cuvânt înseamnă a gândi împreună cu Dumnezeu. Acesta este apelul Evangheliei – să gândim complet diferit cu privire la noi înșine, la circumstanțele noastre și la felul în care trăim.

Multe biserici au făcut din căință sau mărturisirea păcatelor fundamentul credinței lor, iar acest lucru îi leagă pe oameni încă o dată de vină și condamnare. Mesajul mântuirii ne invită să gândim și să trăim împreună cu Dumnezeu, având așteptarea de a aduce roadă în mod spontan, deoarece gândurile Lui sunt și gândurile noastre. Acum ești menit să aduci o roadă care este potrivită unei persoane ce gândește diferit cu privire la sine însuși. Cine crede despre el că este un păcătos, gândește diferit de acela care crede că este neprihănirea lui Dumnezeu. Trebuie să te vezi așa cum te vede Dumnezeu. Pavel face referire la acest lucru în Romani 12:

*Noul Testament este
revelația adevăratei
identități a omului
în Cristos și a
relației noastre
nestingherite cu
Tatăl.*

*Nu vă conformați acestui veac, ci lăsați-vă
transformați prin reînnoirea gândirii voastre,
ca să puteți discerne voia lui Dumnezeu,
cea bună, plăcută și desăvârșită.*

– ROMANI 12:2

Înnoirea constantă a gândurilor noastre este esențială, altfel putem cădea rapid înapoi în capcana condamnării. Din nefericire, felul în care vorbim și gândim este câteodată o reflexie a felului în care ne vedeam pe noi înșine înainte de a fi în Cristos. Această mentalitate nu va face decât să încurajeze tiparele noastre vechi de gândire, în loc să pună accent pe victoria dobândită în Cristos.

Copil fiind, mi-a fost teamă de Dumnezeu ani de zile, fiindcă eram convins că, în mod regulat, trebuia să fac anumite lucruri pentru a câștiga aprobarea Sa. Trebuia să trăiesc corect tot timpul, pentru ca să nu se supere pe mine. Mă bizuiam pe eforturile mele pentru a fi sigur că ajung în cer.

Ani de zile, am predicat de la amvoane mesajul că noi suntem vinovați și că Dumnezeu ne va pedepsi dacă nu ne schimbăm. Rezultatul a fost oameni anxioși, întrebând ce trebuie să facă pentru a scăpa de judecata lui Dumnezeu.

Apoi le-am oferit ciclul vinei și le spuneam că primul lucru pe care trebuie să îl facă este să se pocăiască. În acest caz, pocăința nu înseamnă descoperirea statutului nou în Cristos, ci mai degrabă concentrarea întregii lor energii pe falimentul și rușinea lor proprie. Bineînțeles că există o frângere evidentă înăuntrul unei persoane care tocmai a realizat că a făcut ceva greșit și care dorește să-și îndrepte viața cu Dumnezeu. Și nu este nicio problemă cu această atitudine. Totuși, nu ne putem rezuma la a spune doar că ne pare rău. Avem nevoie să descoperim cine suntem în Cristos și că El ne-a eliberat de felul nostru vechi de a gândi și de acționa.

Planul inamicului este să te împiedice cu orice preț să descoperi cine ești în Cristos. Identitatea determină comportamentul (activitatea). Atâta timp cât crezi că nu ești vrednic și că nu poți să nu păcătuiești, vei continua să te dezamăgești pe tine însuși și, drept urmare, te vei simți vinovat și condamnat.

A trăi în victorie înseamnă să capitulezi în fața lucrării înfăptuite la cruce. Tu ai nevoie să știi și să înțelegi cine ești cu adevărat și cum te vede Dumnezeu acum că ești în Cristos.

Dacă ești în Cristos, ești o făptură nouă. Ai avut parte de o schimbare de identitate; ești o persoană cu totul diferită. Nu mai ești un păcătos, ci ești neprihănirea lui Dumnezeu. Nu mai este condamnare;

*Răscumpărarea
aduce încredere,
pentru că nu te
mai simți vinovat
și poți experimenta
o relație intimă cu
Dumnezeu.*

este doar răscumpărare. Răscumpărarea aduce încredere pentru că nu te mai simți vinovat și poți experimenta o relație intimă cu Dumnezeu:

Ce vom spune deci despre aceste lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?! El, Care nu Și-a cruțat propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, împreună cu El, toate lucrurile?! Cine-i va acuza pe cei pe care i-a ales Dumnezeu? Dumnezeu este Cel Care-i îndreptățește; cine este cel care-i va condamna? Cristos Isus, Cel Care a murit și Care, mai mult decât atât, a fost înviat, este la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi. Cine ne va despărți de dragostea lui Cristos? Necazul sau greutățile, sau persecuția, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau pericolul, sau sabia? Așa cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua, suntem considerați ca niște oi pentru tăiere.” Însă, în toate aceste lucruri, noi avem victorie deplină prin Cel Care ne-a iubit. Eu sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici demonii, nici lucrurile prezente, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncimea, nici orice altceva din toată creația nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Cristos Isus, Domnul nostru!

– ROMANI 8:31-39

La fel cum conducerea universității din exemplul de la începutul capitolului a intervenit și a oferit studenților onorifici o soluție ce a depășit capacitatea lor limitată de a rezolva problema, Cristos ne-a oferit un mijloc prin care să fim liberi de limitările noastre și de judecata Legii. Ar fi fost o nebunie dacă, după toate acestea, unul dintre studenți

ar fi apărut să își dea examenul sau s-ar fi îndoit de nota de trecere care i-a fost acordată.

Crezi sau nu, încă există asemenea „studenți”! În același fel, ar fi o nebunie să te îndoiești de lucrarea încheiată de la cruce sau să încerci să contribui cu ceva la aceasta. Cristos a împlinit Legea în locul nostru și a obținut această victorie completă pentru noi. În Cristos sunt o dată pentru totdeauna scutit de orice efort de a împlini Legea pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 7

MOȘTENITORI AI UNUI NOU TESTAMENT

Era în anul 1400 î.Hr. Zidurile Ierihonului căzuseră, iar cetatea Ai fusese cucerită după a doua încercare. Zvonurile privitoare la ceea ce se întâmplase în Ierihon și Ai s-au împrăștiat cu repeziciune printre canaaniți. Israelii se aflau în plin proces de cucerire a ținutului pe care Dumnezeu li-l promisese și toate națiunile s-au coalizat ca să lupte împotriva lui Israel – toți, cu excepția gabaoniților, ei înșiși cetățeni rezidenți ai Canaanului.

Gabaoniții au aflat că nimeni nu era în stare să înfrângă Israelul, așa că au venit cu un plan viclean. S-au deghizat ca să pară călători dintr-un ținut îndepărtat; purtau încălțăminte veche, îmbrăcăminte ponosită și aveau în saci pâine mucegăită. S-au dus la Iosua și la popor părând epuizați și împovărați și i-au implorat să nu-i ucidă, ci să facă un legământ de pace cu ei. Fără să-L consulte pe Dumnezeu, Iosua, a făcut în mod greșit un legământ de pace cu gabaoniții. După finalizarea legământului, Israelii au aflat mult prea târziu că noii lor parteneri de legământ erau de fapt canaaniți. Dumnezeu le poruncise să omoare toți canaaniții, dar acum era prea târziu să își mai întoarcă cuvântul. Gabaoniții au reușit să scape de moarte, iar acum aveau protecția Israelului.

Împăratul Ierusalimului a aflat că Israelul era de neînfrânt și că gabaoniții au făcut un legământ de pace cu ei. Atunci împăratul a decis, împreună cu alți câțiva împărați, să declare război gabaoniților. Pe baza legământului pe care îl făcuseră cu Israel, gabaoniții au cerut israeliților să rămână alături de ei și să lupte împotriva împăratului Ierusalimului. Ceea ce s-a întâmplat în acea zi a fost de-a dreptul spectaculos. Dumnezeu a intrat pe scenă și i-a spus lui Iosua să nu îi fie teamă pentru că îl va da pe vrăjmaș în mâinile lui (vezi Iosua 10:8). Dumnezeu a trimis o grindină masivă ce a ucis mai mulți oameni decât ar fi putut israeliții ucide cu săbiile lor (vezi Iosua 10:11).

*Vechiul Legământ
nu mai este
valid; nu mai
ești binecuvântat
doar când faci
anumite lucruri, ci
ești binecuvântat
datorită a cine ești
în Cristos!*

Patru sute de ani mai târziu, o mare secetă a lovit țara pe vremea domniei lui David. Acesta s-a dus înaintea lui Dumnezeu și L-a întrebat care era motivul acestei secete de trei ani. Dumnezeu i-a răspuns că un legământ fusese încălcat și că Saul ucisese câțiva gabaoniți (vezi 2 Samuel 21). Dumnezeu încă onora legământul dintre Israel și gabaoniți, deși fusese făcut cu patru sute de ani în urmă. Deși acest legământ fusese făcut într-un mod viclean și fără acordul lui Dumnezeu, era totuși un legământ și, în niciun caz

nu putea fi încălcat.

LEGĂMÂNTUL DINTRE DOUĂ PĂRȚI

Deseori citim în Biblie despre legăminte făcute între Dumnezeu și oameni sau între diferiți oameni. Cuvântul ebraic pentru legământ este *berith*, care înseamnă acord. Un legământ nu era un lucru de apucat, pe care să-l faci cu ușurință; era cel mai sfânt și mai solemn fel de înțelegere care putea exista între două părți, fiindcă aceasta îi lega până când

moartea îi despărțea.

Existau câțiva pași care trebuiau urmați pentru a intra într-un legământ:

1. Ceremonia începea cu un schimb de mantii. În cultura biblică antică, mantia reprezenta identitatea unei persoane, iar prin acest schimb, cele două părți se reprezentau una pe cealaltă.
2. Apoi cele două părți schimbau între ele cingători și săbii, ca simbol al protecției. Așadar, dacă tu și cu mine încheiam un legământ de acest fel, acesta presupunea că toată puterea și abilitatea mea erau la dispoziția ta; în cazul în care cineva te ataca sau încerca să profite de tine, era ca și cum îmi făcea mie aceste lucruri.
3. Ulterior, cele două părți își făceau câte o tăietură în palmă, apoi își strângeau mâinile pentru ca sângele lor să se amestece. Își frecau rana cu nisip sau cenușă pentru ca cicatricea să dureze mult timp, fiind o dovadă a legământului.
4. Următorul pas presupunea omorârea unui animal și tăierea lui în două. Cele două bucăți erau așezate apoi pe pământ, iar părțile ce încheiau legământul treceau printre animalul despicat și roată pe după el, în forma cifrei opt, ce simboliza infinitul.
5. După aceea, cele două părți făceau schimb de nume, ceea ce indica încă o dată că ei se reprezentau unul pe celălalt.
6. Cele două părți stăteau apoi față în față și rosteau binecuvântări și blesteme unul peste celălalt – binecuvântări care urmau să vină peste ei, dacă ei își țineau legământul și blesteme ce urmau să fie invocate în cazul în care legământul era încălcat.
7. Apoi mâncau împreună. Această masă se numea masa

legământului și de ea se puteau bucura membrii familiilor respective și martorii.

8. După aceea, plantau un copac, săpau o fântână sau chiar zideau un altar, ce urma să slujească drept semn al legământului pentru generațiile viitoare.

LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU CU AVRAAM

În Geneza, din capitolul 15 până la 17, ni se relatează cum Dumnezeu face un legământ cu un om pe nume Avram. Mai întâi,

*Primirea
binecuvântărilor se
baza pe principiul
legământului:
fiecare parte avea
un anumit rol de
îndeplinit.*

Dumnezeu îi promite lui Avram mulți descendenți, la fel de mulți ca nisipul mării sau ca stelele de pe cer. Apoi Dumnezeu face un legământ cu Avram pentru a-i confirma că ceea ce îi promise se va întâmpla. Avram a trebuit să-I aducă un vițel, o capră, un berbec, o turturea și un pui de porumbel și să le sacrifice. Dumnezeu a lăsat un somn adânc peste el, apoi l-a binecuvântat și i-a confirmat că va intra în posesia țării pe care Domnul urma să o dea descendenților lui.

Mai târziu, Dumnezeu confirmă legământul făcut cu Avram și îi schimbă numele în Avraam (în ebraică, *Avraham* înseamnă tatăl multor neamuri). Pentru că Avraam și Sarai nu puteau avea copii pe vremea aceea, acest nume nou însoțit de promisiunea lui Dumnezeu însemna mult pentru ei. Și numele lui Sarai a fost schimbat: dacă odată a fost cunoscută ca soția lui Avram, noul ei nume Sara (în ebraică *Sarah*) includea părți din numele de legământ al lui Dumnezeu. El și-a plasat numele de legământ – YAHWEH – în interiorul noilor lor nume.

Evreii nu scriau niciodată numele de legământ al lui Dumnezeu, YAHWEH, cu vocale, pentru că nu voiau ca acest nume al Lui să fie luat în deșert. Astfel, ei îl scriau „YHW”, folosind doar consoane. Acest sunet „h” este încorporat în noile nume ale lui Avram și Sarai – Avra„h” am și Sara„h” – ca dovadă a legământului lor cu Dumnezeu. Începând cu acea zi, Dumnezeu a ales să fie cunoscut ca Dumnezeul lui Avraam și mai târziu și ca Dumnezeul lui Isaac și Iacov.

Dumnezeu Și-a ținut partea lui de legământ și le-a dat lui Avraam și Sarei un fiu: Isaac, fiul promisiunii. Descendenții lui Avraam s-au înmulțit, exact cum promisese Dumnezeu. Lucrurile au avansat și pentru o vreme parcă Dumnezeu Și-a uitat legământul făcut, fiindcă israeliții au devenit sclavi în Egipt. Dar El nu uitase și câteva sute de ani mai târziu, Israelul era eliberat din sclavie și se îndrepta către țara pe care Dumnezeu i-o promise – țara în care curgea lapte și miere.

Pe drumul înspre Țara Promisă, Moise le reamintește israeliților de legământul pe care Dumnezeu îl făcuse cu ei. El a scris tot ceea ce Domnul le poruncise și au zidit un altar pe care poporul putea să aducă jertfe Domnului.

Apoi Moise a luat Cartea Legământului și a citit-o în auzul întregului popor. Israelii au zis: „Vom face tot ce a spus Domnul și-L vom asculta!” Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: „Acesta este sângele legământului pe care Domnul l-a încheiat cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.”

– EXODUL 24:7-8

În acest fel, Dumnezeu a reînnoit legământul pe care îl făcuse cu Israel și cu noua generație. Dar aceasta nu a fost ultima oară. În

Deuteronom 28, procesul a fost repetat din nou și Dumnezeu a dat o listă lungă de binecuvântări de care poporul urma să beneficieze dacă și-ar fi ținut partea lui de legământ. Mai târziu, pe măsură ce citim, vedem o listă chiar mai lungă de blesteme care urmau să vină peste popor, dacă acesta nu asculta de tot ce poruncise Dumnezeu. După ce s-a spus tot ce trebuia spus, Moise a zis poporului:

*Să păziți cuvintele acestui legământ și să le împliniți
ca să prosperați în tot ceea ce veți face.*

– DEUTERONOM 29:9

CONDIȚIILE BINECUVÂNTĂRII

Toate aceste binecuvântări erau la dispoziția israeliților, cu condiția ca ei să fie întru totul ascultători; să împlinească Legea și toate orânduielile ei și să facă tot ce li se cerea. Dacă nu, urmau să fie blestemați. Binecuvântările includeau faptul că ei aveau să fie cap și nu coadă, că vor fi binecuvântați la câmp, în casele lor și în fiecare domeniu al vieților lor. Totuși, toate binecuvântările depindeau de condițiile menționate în Lege, și, după cum știm deja, israeliților le-a fost imposibil să le îndeplinească. Astfel, primirea binecuvântărilor se baza pe principiul legământului: fiecare parte avea un anumit rol de îndeplinit. De asemenea, nu era o chestiune de luat cu ușurință și, din acest motiv, era esențial ca ambele părți să își țină promisiunea.

Exact cu această problemă se confrunta Israelul. Ei nu erau capabili să își țină partea lor de legământ, indiferent cât de mult ar fi încercat. Din cauza puterii pe care păcatul o avea asupra omului, ei nu puteau împlini cerințele legământului. Drept urmare, israeliții nu au experimentat prea multe din aceste binecuvântări și aveau nevoie să se

protejeze de blesteme. Deși legământul ar fi trebuit să fie un instrument al binecuvântării, acesta a ajuns un instrument al blestemului. Israelii ar fi ajuns o națiune blestemată dacă nu ar fi adus jertfe care să acopere temporar păcatele lor.

Căci cei ce se bazează pe faptele Legii sunt sub blestem, deoarece este scris: „Blestemat este oricine nu rămâne în toate lucrurile scrise în Cartea Legii, ca să le facă!” Este clar că nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin Lege, pentru că „Cel drept prin credință va trăi.”

– GALATENI 3:10-11

Legea a venit ca să arate omului că era o ființă căzută, nevrednică (din cauza căderii), ce avea nevoie de un Mântuitor. În esență, ea a pus o lupă uriașă pe natura lui păcătoasă. De aceea ne spune Scriptura că păcatul și-a făcut intrarea în viețile noastre atunci când a fost introdusă Legea, fiindcă doar atunci a putut conștientiza omul cât de păcătos era de fapt.

Este important să ne amintim că Legea nu este rea. Niciodată nu a fost. Legea este completă și reprezintă standardul de viață al lui Dumnezeu. Este descrierea felului în care Dumnezeu ar vrea ca omul să trăiască. Legea reprezintă ordinea perfectă a oricărei societăți. Dar Legea nu a putut să ne facă oameni mai buni; ea a venit să ne arate că noi nu puteam deveni mai buni, capabili să câștigăm favoarea lui Dumnezeu. De aceea aveam nevoie de cineva să ne salveze.

VREMEA UNUI NOU TESTAMENT

După ani de căzături și ridicări și iarăși căzături și ridicări, se vede lumina de la capătul tunelului, atunci când profetul Ieremia proroceste următoarele:

„Iată vin zile”, zice Domnul, „când voi încheia un nou legământ cu Casa lui Israel și Casa lui Iuda. Acesta nu va fi ca legământul pe care l-am încheiat cu strămoșii lor, în ziua când i-am luat de mână și i-am scos din țara Egiptului. Ei au rupt acest legământ, deși i-am iubit așa cum un soț își iubește soția”, zice Domnul. Ci acesta este legământul pe care îl voi încheia cu Casa lui Israel, după acele zile”, zice Domnul. „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor. Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și nici unul nu va mai învăța pe semenul sau pe fratele lui, spunând: «Cunoaște-L pe Domnul!», pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare”, zice Domnul. „Și eu le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aminti de păcatul lor.”

**– IEREMIA 31:31-34, traducere din
versiunea *New Living Translation***

Cuvântul pentru „testament” în limba greacă este *diatheke* și înseamnă „moștenire.” Spre deosebire de acesta, cuvântul în ebraică pentru „legământ” este *berith*, indicând în primul rând ideea de „acord”. Traducerea în engleză a Bibliei folosește cuvintele „legământ” și „testament” ca și când ar fi sinonime, dar un legământ și un testament sunt în esență diferite prin înțeles. Un legământ sau un acord explică foarte clar ceea ce trebuie sau nu trebuie să facă cele două părți, în timp ce un testament se referă la cine și ce moștenește după moartea cuiva.

Un testament este valid doar atunci când persoana sau testatorul care l-a făcut moare. Autorul cărții Evrei ne spune că Noul Testament funcționează după aceleași principii:

Și tocmai de aceea este El Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită. În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N-are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut.

– EVREI 9:15-17, versiunea Cornilescu

Dacă Isus nu ar fi murit, noi nu am fi moștenit plinătatea lui Dumnezeu. Pe când Isus se afla pe pământ, El a știut că va veni o zi în care va trebui să moară pe cruce pentru toți oamenii. Aproape că am putea spune că Isus S-a născut ca să moară. În noaptea în care a fost predat ca să fie omorât, El a frânt pâinea și a luat paharul cu vin și le-a dat ucenicilor Lui. Apoi Și-a anunțat moartea prin următoarele cuvinte:

*Apoi a luat un pahar și, după ce a adus mulțumiri,
l-a dat ucenicilor și a zis: „Beți toți din el, căci
acesta este sângele Meu, sângele legământului, care
este vărsat pentru mulți spre iertarea păcatelor.”*

– MATEI 26:27-28

Pentru noi azi e ușor să înțelegem aceste versete, fiindcă noi putem citi și Noul Testament și Vechiul. Însă ucenicii lui Isus nu au înțeles ceea ce El încerca să le spună. În mintea lor, ei pur și simplu se pregăteau să sărbătorească încă un Paște. De Paște, ei celebrau noaptea în care mielul care fusese înjunghiat în Egipt a adus strămoșilor lor eliberare din robie. Probabil se întrebau de ce cu această ocazie, Isus le spune că acesta era

acum Noul Testament în sângele Lui. Ei nu înțelegeau că singurul preț perfect care urma să influențeze mântuirea întregii umanități urma să fie achitat la doar câteva ore după ce au auzit aceste cuvinte; o izbăvire ce va da drept legal fiecărui om să fie un moștenitor al lui Dumnezeu.

Totul avea să se schimbe și o nouă dispensație² urma să fie anunțată – dispensația pe care Legea și prorocii au așteptat-o cu atâta nerăbdare.

VREMEA UNUI NOU ORDIN PREOȚESC

În vechiul legământ, preoții acționau ca agenți ai menținerii legământului. Legea era instrumentul prin care acest legământ putea fi ținut intact. Așadar, preoții trebuiau să cunoască Legea și să o păzească. În cazul în care legământul s-ar fi schimbat și rânduiala preoțească și Legea trebuiau la rândul lor schimbate.

*Sosise vremea unui
alt preot, dintr-o
altă preoție, cu o
nouă Lege, care să
ia păcatele omenirii
odată pentru
totdeauna.*

*Atunci când este schimbată preoția,
este necesară și o schimbare a Legii.*

– EVREI 7:12

Până la Isus, toți preoții proveneau din seminția lui Levi și erau responsabili cu păstrarea rânduiei preoțești. Aceasta trebuia să funcționeze într-un anumit mod, iar cadrul rânduiei ce trebuia implementată era cunoscut ca Legea lui Moise.

2 Scriptura împarte timpul (de la crearea lui Adam până la „pământul nou și cerul nou” din Apocalipsa 21:1) în șapte perioade inegale numite, în general, dispensații (Efeseni 3:2), deși mai sunt numite și veacuri (Efeseni 2:7) și zile ca în „ziua Domnului”. Aceste perioade sunt delimitate în Scriptură de unele schimbări în ce privește modul de lucru al lui Dumnezeu cu oamenii, ori cu o parte din oameni, din privința următoarelor două probleme: a păcatului și a responsabilității omului. Cinci dintre aceste dispensații sau perioade de timp au fost împlinite deja; noi trăim astăzi în a șasea perioadă (perioada Harului), probabil spre sfârșitul ei, și o avem înaintea pe a șaptea și ultima: mileniul. – C.I.Scofield

Printre altele, această Lege stabilea faptul că marele preot trebuia să intre o dată pe an în Sfânta Sfintelor pentru a face ispășirea păcatelor poporului. Marele preot făcea acest lucru stropind cu sânge de berbec chivotul legământului. Preoția levitică nu a fost în niciun fel autorizată să ia păcatele poporului; acestea puteau fi doar acoperite. De aceea sosise vremea unui alt preot, dintr-o altă preoție, cu o nouă Lege, care să ia păcatele omenirii odată pentru totdeauna.

Acum, dacă desăvârșirea ar fi fost posibilă prin preoția levitică, pentru că poporul a primit Legea sub această preoție, ce nevoie ar fi fost să mai vorbim despre un Alt Preot, Care să vină potrivit rânduielii lui Melhisedek, și nu potrivit rânduielii lui Aaron? Atunci când este schimbată preoția, este necesară și o schimbare a Legii.

– EVREI 7:11-12

Noul preot a fost Isus Cristos, dar El nu a fost un preot din rânduiala lui Aaron, ce provenea din seminția leviților. Isus Cristos a fost preot după rânduiala lui Melhisedek. „Melhisedek” are la bază două cuvinte în ebraică: *melek*, care înseamnă împărat, și *tsedek*, care înseamnă neprihănire. Astfel, Melhisedek era „împărat al neprihănirii”, preoția împărătească a neprihănirii și păcii. Melhisedek era un tipar al lui Cristos, iar unii teologi cred că acesta era Isus Însuși.

Melhisedek este menționat pentru prima oară în Geneza 14, când apare în calea lui Avraam și îi împarte pâine și vin. Melhisedek era împăratul Salemului (o cetate a cărei nume însemna pace) și preot al Dumnezeului celui Preaînalt. El l-a binecuvântat pe Avraam, iar în semn de recunoștință acesta i-a dăruit zece la sută din banii lui. Melhisedek ieșea în evidență prin faptul că era atât împărat, cât și preot, acest lucru

fiind imposibil în Vechiul Legământ. Potrivit Legii mozaice, puteai fi ori împărat, ori preot.

*Acest Melhisedek, rege al Salemului, preot al Dumnezeului
celui Preaînalt, l-a întâlnit pe Avraam când acesta se
întorcea de la măcelul regilor și l-a binecuvântat, iar
Avraam i-a dat zeciuială din toate. Numele lui înseamnă,
în primul rând, „Rege al dreptății”, apoi, de asemenea,
el este și „Rege al Salemului”, adică „Rege al păcii”, fără
tată, fără mamă, fără genealogie, neavând
nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, și
astfel, fiind asemănat cu Fiul lui Dumnezeu,
el rămâne preot pentru totdeauna.*

*Un legământ sau
un acord explică
foarte clar ceea
ce trebuie sau nu
trebuie să facă cele
două părți, în timp
ce un testament se
referă la cine și ce
moștenește după
moartea cuiva.*

– EVREI 7:1-3

De asemenea, Melhisedek nu făcea parte dintr-un ordin preoțesc. Cu alte cuvinte, acesta nu a preluat de la cineva preoția și nici nu a transmis-o altcuiva după el. De asemenea, nu avea părinți naturali. Așadar, putem deduce că el era cel puțin supranatural, dacă nu chiar Cristos Însuși.

Cristos a devenit împărat și preot după rânduiala lui Melhisedek, împărat și preot al neprihănirii și al păcii. Chiar și David profețește despre această nouă rânduială preoțească în Psalmul 110:4: „Domnul a jurat și nu-I va părea rău: «Tu ești preot în veci potrivit rânduiei lui Melhisedek».” Astfel, Cristos nu este un preot după rânduiala lui Aaron, din tribul lui Levi, ca toți ceilalți preoți, ci S-a născut din seminția lui Iuda, numit de Tatăl Său ceresc Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedek (Psalmul 110:1-4).

O MOȘTENIRE PRIN HAR

Legea lui Moise, în care omul era perfect conștient de eforturile lui proprii, trebuia să facă loc harului – dispensația în care favoarea nemeritată a lui Dumnezeu se odihnea peste oameni. Neprihănirea săvârșită de Cristos pentru noi a devenit posibilă datorită puterii indestructibilei Lui vieți și nu datorită faptului că El S-a născut dintr-o anumită seminție, după cum pretindea Legea lui Moise.

Cel despre Care sunt spuse aceste lucruri a aparținut unei alte seminții, din care nimeni n-a slujit la altar. Acum, este clar că Domnul nostru S-a ridicat din Iuda, iar, în legătură cu această seminție, Moise n-a spus nimic cu privire la preoți. Acest lucru este mult mai evident atunci când vine un Alt Preot, la fel ca Melhisedek, Unul Care nu a devenit preot prin porunca unei legi pământești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare.

– EVREI 7:13-16

Isus, Marele nostru Preot, a strigat următoarele cuvinte chiar înainte de a-Și da ultima suflare: „S-a isprăvit!” Misiunea Lui de a salva lumea era îndeplinită. Înțelegerea sau legământul pe care Dumnezeu l-a avut cu noi de a împlini Legea a fost declarat nul și invalid și un nou legământ a intrat în vigoare, legământ în care binecuvântarea era garantată prin lucrarea terminată a Fiului Său. În momentul în care Isus a murit, testamentul Lui a fost validat, iar noi am devenit astfel moștenitori legali a tot ce ne-a lăsat în el. Este esențial să înțelegem că aceasta este taina ținută ascunsă în inima lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor.

Pe cruce, Isus a purtat fiecare blestem care venise asupra noastră prin nerespectarea Legii, și fiecare binecuvântare promisă lui Avraam a devenit parte a moștenirii noastre:

*Cristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii,
devenind blestem pentru noi – căci este scris: „Blestemat
este oricine e atârnat pe lemn.” – pentru ca, în Cristos
Isus, binecuvântarea dată lui Avraam să vină asupra
neamurilor, ca să primim, prin credință, Duhul promis.*

– GALATENI 3:13-14

*În momentul în
care Isus a murit,
testamentul Lui a
fost validat, iar noi
am devenit astfel
moștenitori legali
a tot ce ne-a lăsat
în el.*

Toate aceste binecuvântări sunt parte a moștenirii ce o primim în Cristos. Vechiul Legământ nu mai este valid; nu mai ești binecuvântat doar când faci anumite lucruri, ci ești binecuvântat datorită a cine ești în Cristos!

Evanghelia pe care mulți continuă să o predice este încă bazată pe Deuteronom 28, unde ni se spune că dacă facem asta, Dumnezeu va face cealaltă. Dar nu mai este niciun fel de învoială între noi și Dumnezeu care să stipuleze ce trebuie să faci – tu faci parte acum din legământul harului Său. De asemenea, nu trebuie să te mai holbezi cu teamă la toate blestemele din Deuteronom 28. Cristos a devenit blestem pentru ca tu să poți fi binecuvântat. Ai moștenit toate binecuvântările enumerate în Deuteronom 28, fără să faci ceva ca să le meriți. Vei fi binecuvântat în cetate, pe câmp, lucrul mâinilor tale va fi binecuvântat, împreună cu proprietățile și banii tăi.

TENSIUNEA DINTRE LEGEA ȘI HARUL LUI DUMNEZEU

Mulți oameni simt o tensiune când vine vorba de Legea și harul lui Dumnezeu și modul în care cele două merg împreună. Să nu uităm că am fost învățați de la o vârstă fragedă să ținem Legea. Cadrul nostru era format din Cele Zece Porunci și de multe ori vrem să ne agățăm de acestea pentru că ne oferă o anumită siguranță religioasă. Dar odată ce înțelegem că Legea nu poate să contribuie la mântuirea noastră în niciun fel și nici nu ne-ar putea ajuta vreodată să câștigăm aprobarea lui Dumnezeu, noi deschidem ușa înspre o cale mai bună.

Legea în sine este bună, dar ea nu constituie baza relației noastre cu Dumnezeu. De fapt, dacă nu alegem să întoarcem spatele Legii ca bază a mântuirii noastre, noi nu vom fi niciodată liberi.

O astfel de încredere avem, prin Cristos, înaintea lui Dumnezeu. Nu că prin noi înșine suntem destoinici, pretinzând că ceva vine de la noi, ci destoinicia noastră vine de la Dumnezeu, Care ne-a și făcut destoinici să fim slujitorii Noului Legământ, nu al literei, ci al Duhului, pentru că litera ucide, dar Duhul dă viață.

– 2 CORINTENI 3:4-6

Vom putea trăi o viață din abundență atunci când vom înceta să mai încercăm să câștigăm favoarea lui Dumnezeu. Eu nu „fac” pentru aputea „deveni”. Eu „sunt”, iar acum pot trăi în acest adevăr. Până nu recunosc acest lucru, voi rămâne cu un vâl peste gândirea mea. Avem nevoie să descoperim că Vechiul Legământ a fost anulat.

*Însă mințile lor erau împietrite. Până în ziua de astăzi,
același vâl rămâne neridicat când ei citesc din Vechiul
Legământ, pentru că doar în Cristos acest vâl este
dat la o parte. Până astăzi, oricând este citit Moise,
pe mințile lor este un vâl, dar atunci când cineva se
întoarce la Domnul, vâlul este dat la o parte.*

*Domnul este Duhul, iar acolo unde este Duhul Domnului
este libertate. Noi toți, cu fețe neacoperite, reflectăm slava
Domnului, ca într-o oglindă, și suntem transformați în
asemănarea Sa din slavă în slavă; aceasta
vine de la Domnul, Care este Duhul.*

– 2 CORINTENI 3:14-18

*Eu „sunt”, iar
acum pot trăi în
acest adevăr.*

Această revelație îmi oferă oportunitatea de a descoperi viața pe care Dumnezeu vrea ca eu să o trăiesc. Acum văd – ca într-o oglindă – cine sunt cu adevărat.

El este imaginea în oglindă a adevăratei mele identități, iar gloria Sa este definiția existenței mele actuale. Acesta este mesajul Noului Testament și, de asemenea, cheia descoperirii identității noastre în Cristos. Moștenirea noastră se află sub cheia revelației adevăratei noastre identități.

Tot ce avem de făcut pentru a ne câștiga moștenirea în Cristos este doar să credem că suntem incluși în lucrarea completă de pe cruce. Acest nou fel de a trăi, descoperind moștenirea noastră, ne schimbă întreaga perspectivă asupra vieții – felul în care gândim, vorbim și ne comportăm.

CAPITOLUL 8

ÎMBINÂND VECHIUL LEGĂMÂNT CU NOUL TESTAMENT

Așteaptă lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu în viața ta și vei vedea cum viața ți se va schimba complet. Așteptările pe care le avem cu privire la viitorul nostru pot fi adesea sumbre și pline de anxietate, pentru că ne focalizăm pe circumstanțele actuale. La fel ca Avraam, tatăl credinței, și noi trebuie să învățăm să ne uităm dincolo de ceea ce percepem în mod natural și să ne focalizăm pe o expectativă nouă, pozitivă.

Domnul vrea să trezească în noi o perspectivă nouă cu privire la viitor. Această perspectivă nu se bazează pe performanțele noastre, ci pe încrederea că prin Fiul Său, Dumnezeu S-a pronunțat în favoarea noastră. Dacă așteptările noastre sunt aliniate declarațiilor lui Dumnezeu, acest fapt creează o atmosferă în care lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu poate deveni vizibilă în viețile noastre.

În capitolul 7 am privit atât la scopul, cât și la implicațiile unui

*Noul Testament
anunță ceea ce
Dumnezeu a
realizat prin
Cristos, declarând
că am devenit
moștenitor atunci
când Isus a murit.*

legământ cu Dumnezeu, la ideea că El mă va binecuvânta doar în măsura în care voi face ce zice El. Focalizarea era pe mine și pe capacitatea mea de a ține Legea pentru a fi măntuit și binecuvântat. În contrast, Noul Testament anunță ceea ce Dumnezeu a realizat prin Cristos, declarând că am devenit moștenitor atunci când Isus a murit. Focalizarea este pe Cristos și pe ceea ce El a făcut pe cruce pentru mine.

Din nefericire, unii oameni au tendința să îmbine cerințele umane ale Vechiului Legământ cu harul Noului Testament. Acest lucru îi plasează încă o dată sub puterea Legii, negând astfel puterea Noului Testament.

LEVI ȘI IUDA

După cum am văzut deja, Legea lui Moise cerea ca toți preoții Vechiului Legământ să descindă din seminția lui Levi. Apoi ei deveneau parte a preoției lui Aaron. Dar Cristos a provenit dintr-o seminție complet diferită și a devenit Mare Preot în cadrul unei rânduieli preoțești diferite.

Dacă ne uităm la istoria lui Levi și a lui Iuda, vedem că nu este deloc o coincidență faptul că Isus S-a născut în seminția lui Iuda și nu în cea a lui Levi. Acest lucru are de-a face cu circumstanțele în care Levi și Iuda s-au născut. Pentru a înțelege asta e necesar să ne întoarcem la Iacov, tatăl lui Levi și al lui Iuda.

Iacov a fugit din casa și din familia lui și a plecat să lucreze pentru unchiul său Laban. În Geneza 29 citim că Laban i-a spus: „Să-mi slujești degeaba doar pentru că ești rudă cu mine? Spune-mi: care să-ți fie plata?” (versetul 15). Laban avea două fiice, iar Iacov a găsit-o pe Rahela mai frumoasă decât sora ei. Așa că, i-a cerut-o lui Laban de soție în schimbul a șapte ani de muncă pentru el.

Au trecut cei șapte ani, iar Biblia spune că lui Iacov aceștia i s-au părut ca și când ar fi fost doar câteva zile, datorită dragostei sale pentru Rahela. Sosise ziua cea mare când îi era permis să se căsătorească cu ea. Laban însă l-a păcălit și i-a dat-o de soție pe Lea, fiica lui cea mai mare. Nu știi exact cum se făceau lucrurile pe atunci, dar doar după noaptea nunții a descoperit Iacov că s-a căsătorit cu cine nu trebuia.

Bineînțeles, Iacov a protestat înaintea socrului său. Laban i-a explicat că obiceiul era să o dea în căsătorie mai întâi pe fiica cea mare, dar că i-o va da și pe Rahela de soție. Astfel, Iacov a devenit soțul a două soții – pe una o iubea din toată inima, iar pe cealaltă abia o putea suporta. Problema era că femeia pe care o iubea nu putea să aibă copii.

În zilele acelea era foarte important pentru un bărbat să aibă fii. Pentru ca o soție să poată câștiga favoarea bărbatului ei, ea trebuia să îi dea cel puțin trei fii. Dumnezeu o binecuvântase pe Lea să poată avea copii. Faptul că Rahela nu putea avea copii era, astfel, o mare oportunitate pentru Lea să câștige dragostea lui Iacov.

Citim despre asta în Geneza 29:32:

Lea a rămas însărcinată și a născut un fiu căruia i-a pus numele Ruben, deoarece a zis: „Domnul a văzut suferința mea; acum, cu siguranță, soțul meu mă va iubi.”

Lea a rămas din nou însărcinată, a mai adus pe lume un fiu și a zis: „Pentru că Domnul a auzit că nu sunt iubită, mi l-a dat și pe acesta.” I-a dat numele Simeon (însemnând „Dumnezeu Care m-a auzit”). A rămas din nou însărcinată și a născut încă un fiu. De data aceasta ea a zis: „De data aceasta, soțul meu se va alipi de mine, pentru că i-am născut trei fii.” De aceea i-a pus numele Levi. Lea era bucuroasă că i-a putut da soțului ei trei fii, fiind convinsă că de acum încolo el o va privi cu alți ochi. Lea se aștepta să câștige mai multă favoare din partea soțului ei,

pentru că a putut să îi ofere un al treilea fiu, pe Levi. Levi s-a născut ca o încercare de a câștiga favoare. Prin nașterea și numirea lui Levi a fost stabilit acest principiu al performanței. Iar această încercare de a câștiga dragostea și acceptarea urma să fie continuată în cadrul preoției levitice.

Dar povestea nu se termină aici. O nouă speranță răsare pentru Lea:

*Ea a rămas din nou însărcinată, a născut un fiu și a zis:
„De data aceasta Îl voi lăuda pe Domnul!” De aceea i-a pus
numele Iuda. Apoi a încetat să mai aibă copii.*

– GENEZA 29:35

*Levi reprezintă
faptele și
performanța
proprie, în timp ce
Iuda reprezintă
lauda adusă
lui Dumnezeu
și favoarea
nemeritată primită
de la El.*

Celui de-al patrulea fiu i-a dat numele Iuda, care însemna: „Îl voi lăuda pe Domnul” sau „laudă.” Nașterea acestui fiu nu are nimic de a face cu nevoia ei de performanță pentru a câștiga favoarea, acceptarea și aprobarea soțului ei. A fost așa de copleșită de bunătatea și de harul lui Dumnezeu, încât, în mod spontan, ea a început să Îl laude pe Dumnezeu și să Îi mulțumească. Prin numirea lui Iuda se stabilește principiul harului și al favorii nemeritate. Levi reprezintă faptele și performanța proprie, în timp ce Iuda reprezintă lauda adusă lui Dumnezeu și favoarea nemeritată primită de la El. Diferența dintre Levi și Iuda este exact diferența dintre Vechiul Legământ și Noul Testament.

Vechiul Testament = Levi: A venit prin preoția lui Aaron. Puterea sau autoritatea Legii lui Moise stă în Cele Zece Porunci, care trebuiau respectate pentru a-I fi pe plac lui Dumnezeu, astfel încât El să ne poată binecuvânta.

Noul Testament = Iuda: A venit prin Isus Cristos și prin preoția lui

Melhisedek. Puterea sau autoritatea Legii Credinței stă în încredințarea că Dumnezeu ne-a binecuvântat deja în Cristos.

Realitatea acestui adevăr constă în faptul că noi nu trăim în conformitate cu preoția levitică, în cadrul căreia trebuie să facem fapte pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu, ci în conformitate cu preoția al cărei Mare Preot, Isus Cristos, a împlinit deja totul pentru noi. Chemarea noastră este să răspundem la toate acestea cu laudă.

Orice doctrină care pune accentul pe faptele bune și contribuția omului pentru a-și asigura mântuirea face parte din vechea dispensație. Încercarea de a ține Legea necesită disciplină și efort pentru câștigarea favorii lui Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu de mântuire pentru a ne reconcilia cu El Însuși face diferența între adevărata credință creștină și orice altă formă de religie, inclusiv Vechiul Legământ. Nu este vorba despre încercarea omului de a atrage atenția și favoarea dumnezeirii. Vestea Bună are de a face cu felul în care Dumnezeu a reușit să pună capăt vrăjmășiei ce exista între om și El și să ne împace cu Sine.

*Căci dacă, în timp ce eram dușmani, am fost împăcați cu
Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult
acum, fiind împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.*

– ROMANI 5:10

În Noul Testament, nici nu se pune problema de a face ceva pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Singurul lucru care Îi face plăcere lui Dumnezeu acum este credința noastră. Dumnezeu Însuși a împlinit totul cu privire la mântuirea noastră. Mântuirea noastră nu atârână de un fir de ață... este o chestiune încheiată! Dumnezeu nu Se străduiește încă să decidă dacă ne va mântui sau nu. Dragostea Lui pentru noi și faptul că L-a trimis pe singurul Său Fiu constituie baza credinței noastre.

Prin har, Dumnezeu ne-a oferit totul în dar. Nu mai este necesar să facem fapte bune pentru a câștiga favoarea Sa. Într-adevăr, ar fi o insultă la adresa lucrării isprăvite a lui Cristos dacă am continua să încercăm să o câștigăm singuri, întrucât am încerca să facem noi ceea ce Cristos a făcut deja în locul nostru. Pavel spune în scrisoarea adresată galatenilor că dacă noi am putea contribui cu ceva la mântuirea noastră, atunci moartea lui Cristos a fost zadarnică.

*Eu nu resping harul lui Dumnezeu, pentru că,
dacă dreptatea se primește prin Lege, atunci
Cristos a murit degeaba.*

– GALATENI 2:21

*Noi avem nevoie
să scăpăm de
zelul pentru
Dumnezeu și să
descoperim zelul lui
Dumnezeu!*

Astfel, nu este vorba de strădania noastră, ci despre lucrarea încheiată a lui Cristos pentru noi. Această înțelegere este mult mai puternică decât exercitarea voinței noastre. În același mod în care Marele nostru Preot din seminția lui Iuda a luat locul preoților din seminția lui Levi, Dumnezeu a înlocuit Vechiul Legământ cu Noul Testament. Atât de mulți creștini încă vor să contribuie cu ceva la calificarea lor înaintea lui Dumnezeu prin angajamentele lor spirituale. Dar dispensația Vechiului Legământ ține de trecut și este o adevărată nebunie să ne dorim în continuare să trăim conform acesteia.

Să luăm, de exemplu vechiul computer IBM 286, care a ieșit din uz de cel puțin douăzeci de ani. Acest computer avea memoria hard-discului de 6.5MB și funcționa la o viteză de 10 MHz. În plus, putea lua o dischetă care avea capacitatea de stocare de maxim 8MB. Memoria

totală a computerului echivala aproximativ cu cea a unui sau a două fișiere pe care eu le acum pe calculatorul meu.

Acum, de ce aș renunța eu la laptopul meu MacBook Pro pentru a lucra pe un computer IBM 286? De ce te-ai întoarce la ceva ce nu îți este de folos? După cum este lipsit de sens și prostesc să alegi un computer vechi în locul unui mult mai bun, în același fel este lipsit de sens să te întorci la o dispensație veche, când Cristos ne-a deschis o nouă cale. De aceea vrem să spunem lumii că Dumnezeu a realizat deja mântuirea noastră completă. Dumnezeu nu are de gând să facă altceva pentru a elibera și împuternici lumea – deja a făcut tot.

Scriptura ne spune că atunci când templul lui Solomon a fost construit, nu s-a auzit nici un zgomot de ciocan sau dală, deoarece totul fusese făcut în cariera de piatră. Aceasta este istoria mântuirii noastre. Noi nu încercăm să corectăm comportamentul oamenilor cu ciocane și cu dalte pentru a deveni creștini buni prin propria lor strădanie.

Din nefericire, noi de multe ori încercăm să facem din oameni ucenici ai lui Isus, încercând să le schimbăm comportamentul. Ne place să le oferim tot felul de pași ajutători pentru a-i aduce pe calea cea bună... dar cele mai mari eforturi ale noastre aduc încă odată doar dezamăgire. Noi avem nevoie să scăpăm de zelul pentru Dumnezeu și să descoperim zelul lui Dumnezeu. El ne-a transformat complet, ne-a recreat în „cariera Sa de piatră”, sau, cu alte cuvinte, pe cruce. Ce înseamnă asta? În esență, înseamnă că nu ai nevoie de încă o schimbare în viața ta. Nu o să încercăm să te lovim cu ciocanul și cu dalta până când viața ta va fi în regulă. Trebuie să începi să te vezi în Cristos – trebuie să începi să descoperi perfecțiunea ta în El, și apoi să devii ceea ce deja ești!

PAVEL SE ADRESEAZĂ GALATENILOR

Biserica din Galatia credea în Cristos, dar de asemenea, credea că trebuie să continue să împlinească Legea lui Moise. Cei de acolo chiar doreau să facă tot ce se putea pentru a-și arăta devotamentul față de Domnul, dar rezultatul a fost faptul că au devenit legalști.

De aceea Pavel li se adresează atât de drastic:

*Galateni nesăbuiți! Cine v-a fermecat?
Înaintea ochilor voștri Isus Cristos a fost
înfățișat ca răstignit! Un singur lucru vreau să
aflu de la voi: ați primit Duhul prin faptele
Legii sau crezând ceea ce ați auzit? Sunteți
chiar atât de nesăbuiți? Ați început prin
Duhul, iar acum vreți să sfârșiți în fire?*

– GALATENI 3:1-3

*Religiozitatea poate
fi mai periculoasă
decât imoralitatea
ostentativă.*

Când Pavel își dă seama că galatenii au căzut pradă mentalității vechi, el nu se ferește să îi întrebe: „Cine v-a fermecat?” El pare disperat când le spune mai încolo:

*Aș vrea să pot fi cu voi și să-mi schimb tonul,
pentru că sunt nedumerit cu privire la voi!*

– GALATENI 4:20

Aproape că îți vine să îl oprești pe Pavel și să îi reamintești că aceștia sunt de fapt oameni buni, devotați lui Dumnezeu. Dar exact din cauza lor este el disperat. Versiunea *The Message* a Bibliei scoate în evidență puternicele convingeri ale lui Pavel cu privire la acest subiect:

Aveți de gând să continuați această nebunie? Fiindcă doar niște nebuni ar putea crede că pot termina prin eforturile lor ceea ce a fost început de Dumnezeu. Dacă nu ați fost suficient de deștepți sau de puternici ca să începeți, de ce ați crede că puteți desăvârși?

– GALATENI 3:3

Dar de ce este Pavel atât de mânios pe ei? Nu a fost atât de supărat nici măcar pe creștinii din Corint care se făcuseră vinovați de perversiuni sexuale greu de imaginat și care se dădeau unul pe altul în judecată. Ai zice că dacă ar fi fost o biserică de pus la punct, aceea ar fi fost biserica din Corint! Ceva nu are sens – corintenii trăiau în păcat, iar galatenii se străduiau din răputeri să trăiască conform standardelor lui Dumnezeu.

Problema era că cei din Galatia ar fi trebuit să știe mai bine de atât. Pavel avea răbdare cu cei din Corint, fiindcă ei încă erau neștiutori cu privire la poziția lor în Cristos, dar era furios pe galateni, pentru că ei fuseseră învățați mai mult. Ei cunoșteau adevărul Evangheliei, și totuși, continuau să amestece abordarea legalistă a performanței personale cu doctrina harului Noului Testament. Poate că Pavel era deosebit de aspru cu ei pentru că a ajuns să conștientizeze faptul că religiozitatea poate fi mult mai periculoasă decât imoralitatea ostentativă. Galatenii fuseseră mântuiți fiindcă au crezut, dar acum ei doreau să continue să își trăiască viețile spirituale bazându-se pe propriile lor eforturi. Din nou au pus pe umerii oamenilor tot felul de obiceiuri și cerințe care condiționau starea lor spirituală. Se poate ca religiozitatea să fie mai gravă decât păcatul? O persoană care trăiește în păcat cel puțin știe că este pe o cale greșită, dar religia îți adoarme conștiința, făcându-te chiar mândru, și spunându-ți că te afli pe calea cea bună. Devii convins că trăirea unei vieți bune te

face o persoană neprihănită. S-ar putea ca asta să sune bine, dar e atât de greșit!

Este periculos când cineva crede și trăiește acest mesaj mixt. Pe de o parte, crezi că Isus Cristos a făcut deja totul pentru tine, iar pe de cealaltă parte, trebuie să contribui cu ceva pentru a te califica și a fi acceptat de Dumnezeu.

Până și apostolul Petru s-a făcut vinovat de amestecarea Vechiului Legământ cu Noul Testament, deși nu a fost conștient de asta:

Însă când Chifa a venit în Antiohia, m-am opus lui pe față, pentru că ceea ce a făcut era foarte greșit. Când a venit pentru prima dată, el obișnuia să ia masa cu credincioșii dintre neamuri, care nu erau circumciși. Dar, când au venit niște prieteni de-ai lui Iacov, Petru n-a mai mâncat cu neamurile. Îi era teamă de critica celor care insistau pe necesitatea circumciziei.

Odată ce conștientizezi valoarea pe care ți-a dat-o Cristos prin faptul că El este în tine, aceasta îți va transforma radical felul de a gândi.

– GALATENI 2:11-12, traducere din versiunea *New Living Translation*

La începutul lucrării lui, Petru a avut o viziune în care Dumnezeu îi porunca să mănânce atât din animalele curate, cât și din cele necurate (vezi Faptele Apostolilor 10:9-16). Inițial, Petru a refuzat, motiv pentru care Dumnezeu i-a poruncit încă o dată același lucru. Petru putea să mănânce și din animalele necurate, fiindcă Dumnezeu le declarase curate.

Citim apoi cum Petru le vestește neamurilor Evanghelia pentru prima oară. Nu părea să aibă nicio problemă să mănânce animale necurate împreună cu creștinii dintre neamuri. Pe urmă, totuși, Petru

începe să se retragă de la aceste mese unde se mâncau animale necurate. Creștinii iudei credeau în crucificarea și învierea lui Isus Cristos, dar credeau de asemenea că trebuiau să împlinească și anumite legi, cum ar fi să nu mănânce din animale necurate. Petru știa că nimeni nu mai putea câștiga favoarea lui Dumnezeu prin împlinirea legilor, dar nu dorea să îi ofenseze pe iudeii creștini, împiedicându-i să urmeze obiceiurile evreiești. Pavel a privit aceste lucru ca o încercare de a îmbina Vechiul Legământ cu Noul Testament. În cazul în care acestea două sunt mixate, rezultatul va fi o religie moartă. De aceea Pavel combate acest lucru atât de vehement.

Pericolul îmbinării celor două este demonstrat printr-un simplu experiment chimic. Clorul are capacitatea de a scoate petele din îmbrăcăminte, dar, câteodată, petele nu trec și ceea ce rămâne sunt niște urme îngălbenite. Mai există o modalitate de îndepărtare a petelor – oțetul. Nu mulți oameni știu despre asta, de aceea oțetul nu este primul lucru la care apelezi când dai de o pată. Imaginează-ți pentru o clipă că ai vrea să încerci oțetul, dar vrei să îl combini și cu puțin clor, cu care ești obișnuit, doar să fii sigur că funcționează sută la sută... Întrebarea care se naște este: Oare pot să le amestec pe cele două? Însă dacă se întâmplă să amesteci cele două substanțe, în urma amestecului rezultă un gaz otrăvitor numit vapori de clor. Aceștia atacă celulele mucoasei nazale și oculare și pot produce moartea. Prin urmare, dacă vrei să combini cei doi agenți de curățare, vei avea ca rezultat un produs foarte periculos, însă fără nicio abilitate de scos pete.

Legea este asemănătoare într-un fel cu clorul din exemplul precedent. Noi suntem obișnuiți cu ea și am fost învățați despre ea de la o vârstă fragedă. În ciuda faptului că niciodată n-o vei scoate la capăt cu împlinirea Legii, cel puțin te simți confortabil cu ideea că te străduiești

s-o împlinești. Oțetul este ca noul plan pus în aplicare de Dumnezeu pentru noi. Acest plan nu necesită fapte bune și nu stabilește niciun fel de condiție, fiind de departe un plan mult mai bun. Și totuși, se pare că noi nu credem în perfecțiunea acestui plan și avem tendința să mergem rapid înapoi la ceea ce cunoaștem – efortul nostru în încercarea de a câștiga favoarea lui Dumnezeu. Nu putem combina eforturile noastre cu lucrarea încheiată a lui Cristos. Isus Cristos este singurul indicator al favorii și al dragostei lui Dumnezeu pentru om. El este vrednicia pe care Dumnezeu o atașază fiecărui om.

Am încercat să le spunem oamenilor ani la rând că trebuie doar să se ocupe de ei înșiși. Asta ajută la fel de mult ca și încercarea de a te ridica agățându-te de propriile șireturi. Credința vine ca rezultat al faptului că descoperi cine este Cristos și ce a făcut El pentru tine. Odată ce conștientizezi valoarea pe care ți-a dat-o Cristos prin faptul că El este în tine, aceasta îți va transforma radical felul de a gândi. Mântuirea este doar prin har, fără nici o contribuție din partea noastră. Nici măcar credința nu vine de la noi, ci Dumnezeu ne-a pus într-o poziție de credință și acesta este darul Lui pentru noi. Dragostea Lui pentru Fiul Său este dragostea Lui pentru noi; ne copleșește cu aceleași favoruri.

Când conștientizezi acest adevăr și permiți acestei vești bune să se stabilească în inima ta, credința va apărea în mod spontan – la fel și dorința de a-L asculta pe Dumnezeu. Ascultarea legalistă te limitează la propriile încercări imperfecte, și aduce cu sine doar frustrare și condamnare. Credință înseamnă să avem încredere în lucrarea infailibilă realizată de Cristos în locul meu și al tău. Faptul că El a fost ascultător până la moarte a avut efect asupra libertății fiecărui om.

Acțiunile mele devin acum rezultatul natural al felului în care înțeleg Evanghelia. Înțelegerea mea determină ceea ce fac. În timp ce Pavel pleda

în fața bisericii din Galatia pentru revenirea la o cunoaștere a adevărului profundă și purtătoare de roadă, el le spune o povestire din Vechiul Testament pentru a face harul lui Dumnezeu mai pe înțelesul lor.

ISAAC ȘI ISMAEL

Dumnezeu i-a promis lui Avraam un fiu, dar văzând că nu se întâmpla nimic, Avraam s-a înțeles cu Sara că o va lua pe Agar ca și concubină. Planul a funcționat: Agar a rămas însărcinată și l-a născut pe Ismael.

Cu toate acestea, bucuria lor nu a durat mult, fiindcă Dumnezeu i-a spus lui Avraam că nu Ismael era fiul pe care El îl promisese. Așa că au mai așteptat puțin. Ismael era deja adolescent când Sara a rămas, în sfârșit, însărcinată și l-a născut pe Isaac, fiul promisiunii. Pot doar să îmi imaginez de câtă bucurie și veselie a fost însoțită nașterea sa!

După o perioadă de doi ani, sosise vremea ca Isaac să fie înțărcat, așa că Avraam a organizat o mare petrecere. Înaintea evenimentului, Ismael a necăjit-o pe Sara spunându-i că era o bătrână cu un copil mic. Sara s-a înfuriat atât de tare, încât i-a cerut lui Avraam să îi alunge pe Agar și pe Ismael.

Avraam a încercat să o liniștească pe Sara, dar ea nu a acceptat nimic. Situația era una delicată pentru Avraam. Cum să-ți alungi propriul fiu și pe mama acestuia? Avraam a cerut sfatul lui Dumnezeu. Îmi imaginez că a sunat cam în felul următor: „Oh, Doamne, ce să fac? Femeile astea mă înnebunesc de-a dreptul!”

Răspunsul pe care Dumnezeu i l-a dat lui Avraam nu era cel așteptat. El i-a spus că Sara avea dreptate și că Agar și Ismael trebuiau să plece, fiindcă Ismael nu avea parte de moștenire împreună cu Isaac. De

fapt, Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să îl dezmoștenească pe Ismael (Geneza 21).

Ce are acest lucru de-a face cu Vechiul Legământ și Noul Testament? Pavel explică bisericii din Galatia:

Aș vrea să pot fi cu voi și să-mi schimb tonul, pentru că sunt nedumerit cu privire la voi! Spuneți-mi voi, care doriți să fiți sub Lege, nu auziți ce spune Legea? Este scris că Avraam a avut doi fii: unul dintr-o sclavă, iar unul dintr-o femeie liberă. Cel din sclavă a fost născut în chip firesc, însă cel din femeia liberă a fost născut prin promisiune. Acest fapt poate fi luat ca o alegorie: aceste două femei reprezintă două legăminte. Unul este cel de pe muntele Sinai, născând copii pentru sclavie – și anume Agar. Agar este muntele Sinai din Arabia și corespunde Ierusalimului de acum, pentru că este în sclavie cu copiii lui; dar Ierusalimul de sus este liber și el este mama noastră. Căci este scris: „Bucură-te, steapo, tu, care nu poți naște! Izbucnește în chiuituri și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii femeii părăsite vor fi mai mulți decât ai celei care are soț.” Voi, fraților, ca și Isaac, sunteți copii ai promisiunii. Dar așa cum atunci cel născut în chip firesc l-a persecutat pe cel născut prin puterea Duhului, la fel este și acum. Ce spune însă Scriptura? „Alung-o pe sclavă și pe fiul ei, pentru că fiul sclavei nu va moșteni împreună cu fiul femeii libere!” Așadar, fraților, noi nu suntem copiii sclavei, ci ai femeii libere.

– GALATENI 4:20-31

Ismael era fiul unei slave, iar Isaac era fiul unei femei libere. Fiul slavei s-a născut ca rezultat al eforturilor lui Avraam, în timp ce fiul femeii libere s-a născut ca rezultat al promisiunii lui Dumnezeu (Galateni 4:23). Puteți simți tensiunea? Avraam are doi fii. Unul este rezultatul încercării și performanței lui, iar celălalt este rodul promisiunii. Cele două soții ale lui reprezintă cele două legăminte. Agar, concubina, reprezintă Vechiul Legământ care a fost încheiat pe muntele Sinai și care a avut ca rezultat sclavia. Muntele Sinai a fost muntele pe care Moise a primit Cele Zece Porunci. Agar și Ismael reprezintă o aluzie la Lege și sclavie. Agar este și o imagine a Ierusalimului de azi și a locuitorilor acestuia ce trăiesc în robie (Galateni 4:24-25). Pe de altă parte, Sara reprezintă Noul Testament. Ea a adus pe lume un fiu, fără a depune eforturi pentru realizarea acestui fapt; el i-a fost dăruit ca dar! Ea nu era sclavă și trăia în deplină libertate:

*Dar cealaltă femeie, Sara, reprezintă Ierusalimul
ceresc. Ea este o femeie liberă și este mama noastră.*

**– GALATENI 4:26, traducere din
versiunea *New Living Translation***

Pavel compară Ierusalimul pământesc cu Ierusalimul ceresc. Cel pământesc este legat de religie și de sclavie. Mulți creștini au tendința de a merge înapoi la obiceiurile Vechiului Legământ, încercând să aducă astfel mai multă semnificație relației lor cu Dumnezeu. Exact același lucru încercau să îl facă și galatenii atunci când Pavel îi mustră cu atâta fervoare.

Ierusalimul spiritual, care este o imagine a bisericii Noului Testament, există în libertate totală. Noi primim această libertate în dar, prin har, fiindcă suntem în Cristos. Nu-i așa că ești de acord că această Evanghelie a harului și a moștenirii noastre câteodată sună prea bine ca

să fie adevărată? De aceea unii credincioși continuă să simtă că ei trebuie să adauge ceva. Dar nu poți să pui harul în balanță cu nimic altceva. Harul nu este un concept sau o doctrină; este o persoană – Isus Cristos!

Datorită lui Isus, noi suntem copii ai promisiunii și beneficiari ai Noului Testament. Pavel le-a spus acest lucru galatenilor în multe feluri: „Alung-o pe sclavă și pe fiul ei!” Ismael și Isaac nu puteau rămâne sub același acoperiș și, sub nici o formă, nu puteau împărți moștenirea. Moștenirea noastră se află sub cheia harului lui Dumnezeu și El nu vrea ca noi să încercăm să o câștigăm. Evanghelia harului își pierde puterea atunci când o combinăm cu eforturile noastre. Cristos ne-a eliberat ca să fim liberi cu adevărat. Noi trebuie să rămânem fermi în această libertate și să nu ne lăsăm prinși din nou sub jugul robiei.

Pavel spune că o cantitate mică de drojdie face să crească tot aluatul (Galateni 5:9). În mod evident, el făcea referire la tradițiile religioase ce proveneau din Vechiul Legământ, tradiții ce sunt contraproductive pentru maturizarea lor ca și creștini. Referințele și practicile profetice din Vechiul Legământ erau doar o umbră a ceea ce urma să fie împlinit în Noul Testament. Toate sărbătorile evreiești – săptămânale, lunare și anuale – au fost împlinite complet în Cristos. Nu ne putem permite să ținem în mod pios obiceiurile Vechiului Testament dacă vrem să celebrăm realitatea Noului Testament. Atunci când combinăm Vechiul Legământ cu Noul Testament, credința noastră devine lipsită de putere.

Calea cea nouă necesită înțelegerea crucificării lui Isus și a ceea ce a făcut El pentru noi. Această înțelegere ne face conștienți de har și ne permite să experimentăm bucurie. Când descoperim faptul că suntem complet nevinovați înaintea lui Dumnezeu, vom fi atrași înspre o relație intimă cu El.

CAPITOLUL 9

CRISTOS ESTE CHEIA

Dacă există un lucru pe care casele obișnuite din Africa de Sud îl au în comun, acesta este seiful. Deși are diferite forme și mărimi, el e un loc sigur pentru depozitarea lucrurilor valoroase, cum ar fi documente, arme, bijuterii și chiar chei de rezervă. Seiful se folosește pentru a proteja ceva prețios de foc, hoți și alți posibili dăunători. E imposibil să ai acces la lucrurile din seif, dacă nu ai cheia seifului.

În această carte, suntem în procesul de a deschide minunatul dar al harului și de a descoperi amploarea moștenirii noastre în Cristos. Acest capitol se focalizează pe cheia ce poate deschide acest dar: Isus Cristos. Este imposibil să primim harul lui Dumnezeu și să îl experimentăm în viețile noastre fără El.

În Cristos, Dumnezeu Și-a revelat planul original referitor la omenire. El este centrul Evangheliei și Cel în jurul căruia gravitează totul. Pentru a descoperi harul lui Dumnezeu, avem nevoie să Îl descoperim

*Nu putem vorbi
despre harul lui
Dumnezeu fără
a-L onora pe
Cristos.*

pe Isus Cristos. Nu putem vorbi despre harul lui Dumnezeu, fără a-L onora pe Cristos, indiferent de câte ori am folosi cuvântul „har.”

O CONVERSAȚIE NOUĂ

Autorul cărții Evrei începe cu o afirmație izbitoare, pe care o folosește pentru a pune bazele următoarelor treisprezece capitole:

*În trecut, Dumnezeu le-a vorbit strămoșilor noștri
prin profeți de multe ori și în multe feluri, însă în
aceste zile de pe urmă El ne-a vorbit prin Fiul.*

– EVREI 1:1-2

*Dumnezeu a
ales să dea un
alt verdict asupra
noastră, prin Fiul
Său.*

În acest pasaj din Scriptură ne sunt prezentate două perioade de timp. În timpul primei perioade, Dumnezeu a vorbit omului prin profeți. El a împărtășit profeților Săi porțiuni din tainele Lui, asemenea unor piese de puzzle. Profeții trebuiau apoi să comunice aceste mesaje oamenilor. Profețiile lor indicau înspre o nouă eră sau perioadă de timp. Multe dintre profețiile și evenimentele din Vechiul Testament arătau înspre lucrarea mântuitoare a lui

Cristos ce urma să vină...

De exemplu, gândiți-vă la momentul în care Moise le explică cu atenție israeliților că trebuiau să ungă cu sângele unui miel fără cusur tocui ușii ca să protejeze viața întâiului lor născut. Acesta era un indiciu cu privire la ce urma să se întâmple în viitor. Un Întâi Născut urma să moară într-o zi, iar sângele Lui avea să ne scape de moarte.

Dumnezeu a comunicat clar și în mod constant acest mesaj, astfel încât evreii tânjeau după venirea lui Mesia. Într-un final au venit și zorii

acelei zile, nemaifiind nevoie de prezicerea venirii Lui. El a devenit trup și a locuit printre noi. A fost crucificat, a înviat din morți, iar Noul Testament a intrat în vigoare. Nu mai este nevoie ca Dumnezeu să ne ofere indicii referitoare la Cristos prin profeți. Ceea ce Dumnezeu a vrut să rostească prin profeți a rostit, iar ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat. Din nefericire, evreii nu L-au recunoscut ca Mesia atunci când El Și-a făcut apariția.

Profeții reprezintă o perioadă de timp ce s-a încheiat deja, de aceea noi nu ne putem aștepta ca Dumnezeu să ne vorbească sau să lucreze cu noi în același fel în care a făcut-o cu Iosif sau cu Noe. Felul în care Dumnezeu a lucrat cu oamenii pe vremea aceea trebuie înțeles în lumina noii conversații pe care a început-o prin Fiul Său. Dumnezeu a ales să dea un alt verdict asupra noastră, prin Fiul Său. Este o nouă perioadă de timp, iar Dumnezeu a venit și ne-a comunicat ceva nou-nouț. Este vorba despre dispensația harului în care noi primim har după har din plinătatea Lui.

Harul lui Dumnezeu este disponibil tuturor oamenilor. Cu toate acestea, noi, ca și creștini, avem capacitatea de a înțelege harul mai bine decât necreștinii, care nu sunt interesați de el. Dar trebuie să fim atenți să nu ascultăm această nouă conversație într-un mod religios. O putem rata foarte ușor, la fel cum a făcut-o și fratele mai mare al fiului risipitor, fiindcă nu o înțelegem. Atunci când ascultăm, Cuvântul lui Dumnezeu are putere creatoare în viețile noastre. Cuvintele sunt vehicule spirituale – ele produc energie creatoare. Putem da mai departe aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, iar ele sunt asemănătoare semințelor pe care le semănăm, conținând un cod genetic intrinsec. Atunci când aceste semințe cad într-un pământ fertil, ele au puterea de a germina,

de a prinde rădăcină și de a produce roadă. Cuvintele noastre aduc fie viață, fie moarte.

Astăzi undele sunt ticsite de informații pline de culoare și de sunet. Cu toate acestea, ele rămân invizibile și inaudibile până când nu ne conectăm la un receptor care le poate captiva pe o anumită frecvență. Cuvântul lui Dumnezeu funcționează în același fel. Trebuie să ne conectăm inimile pentru „a primi” această declarație pe care Dumnezeu o face cu privire la noi. Isus le-a spus de multe ori oamenilor: „Cine are urechi, să asculte!” Bineînțeles că fiecare avea urechi, dar foarte puțini dintre ei se conectau ca să asculte adevăratul mesaj.

*Dumnezeu nu
ar fi putut vorbi
mai clar ca atunci
când L-a trimis
pe Cristos ca să ne
arate inima Lui
pentru noi.*

Este interesant de văzut exact felul în care este construită urechea pentru ca noi să putem auzi. Într-o succesiune de pași complicați, aerul, osciorul și sunetul sunt implicați în descifrarea sunetului. Aceștia lucrează intens împreună în procesul auzirii. Este pur și simplu o minune a creației faptul că urechea este capabilă să audă totul, începând cu ticăitul slab al unui ceas și terminând cu zgomotul unui motor V6. Există o serie de ajustări de volum pe care urechea este în stare să le controleze și are capacitatea de a intensifica sunetul de până la un milion de ori. Urechea este un organ excepțional!

Sunetul este produs prin ceva care vibrează, cum ar fi coardele vocale sau difuzoarele. Aceste vibrații produc impulsuri comprimate din molecule de aer care se lovesc de alte molecule de aer. Asemenea unei unde de apă, unda sonoră nu se poate pur și simplu opri și dispărea atunci când ajunge la instrumentul care o va descifra sau decoda sau

când întâlnește o barieră sau o obstrucție în calea sa. În acest caz, unda sonoră are una din următoarele trei reacții:

1. Ricoșează din obiect sau barieră
2. Deviază în jurul obiectului sau al barierii
3. Devine parte a obiectului însuși

Ține de alegerea noastră dacă cuvintele rostite de Dumnezeu vor ricoșa, vor devia sau își vor găsi intrarea în inimile noastre. Atunci când citim Biblia în lumina a ceea ce Dumnezeu spune despre mântuire, ea devine o carte nouă-nouă în care Isus spune despre Cuvântul Său că este duh și viață.

Duhul este Cel Ce dă viață; carnea nu folosește la nimic.

Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și viață.

– IOAN 6:63

Dumnezeu a vorbit omului dintotdeauna. Toate cuvintele Lui, toate visele și dorințele Sale cu privire la omenire s-au adunat, s-au acumulat și Dumnezeu Și-a descoperit inima în Cristos. Dumnezeu a făcut o ultimă declarație ca să fie auzit de toți oamenii. El nu ar fi putut vorbi omului într-un mod mai clar ca atunci când L-a trimis pe Cristos ca să ne arate inima Lui pentru noi.

Atunci când vrem să auzim ceea ce Dumnezeu ne spune, trebuie să ascultăm ceea ce Fiul Său ne spune. Dar ce ne-a spus Dumnezeu prin Fiul Său? Autorul cărții Evrei încearcă să clarifice faptul că Noul Testament nu este o extensie a Vechiului Legământ, ci mai degrabă o conversație nouă-nouă pe care Dumnezeu a început-o cu privire la noi:

Însă acum El a obținut o lucrare mult mai deosebită,

în aceeași măsură în care și legământul pe care

*El îl mijlocește este mai bun, legământ care a fost
dat ca o lege, bazat pe promisiuni mai bune.*

– EVREI 8:6

Cred că noi devenim confuzi cu privire la cele două perioade de timp prezentate în Biblie, fiindcă ele sunt încorporate într-o singură carte. Vechiul Legământ nu făcea decât să ne spună ce urma în noua dispensație. Noul Testament aduce lumină asupra Vechiului Legământ. Cineva spunea odată că noul este încuiat în vechi, iar vechiul este descuiat în nou – noi înțelegem intențiile lui Dumnezeu în Vechiul Legământ doar în lumina revelației Noului Testament.

ISUS ESTE CHEIA VIEȚII VEȘNICE

Isus le-a spus ucenicilor Săi chiar înainte de a muri că El urma să plece ca să ne pregătească un loc, apoi va reveni și ne va lua cu El în acel loc:

*Să nu vi se tulbure inima! Credeți în Dumnezeu și credeți
în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă
n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un
loc. Iar dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi
întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să
fiți și voi. Știți calea spre locul unde Mă duc Eu. Toma
I-a zis: — Doamne, nu știm unde Te duci; cum putem să
știm calea?! Isus i-a răspuns: — Eu sunt calea, adevărul
și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.*

– IOAN 14:1-6

Aceasta nu este o referire la cer, după cum crede majoritatea oamenilor. Sună ca și când Isus este în mijlocul unui amplu proiect

de construcții în cer, unde echipe întregi de îngeri sunt ocupate cu amestecatul cimentului și căratul cărămizilor, în speranța că proiectul va fi terminat la timp. Odată ce acesta s-a încheiat, Isus va veni, ne va lua și ne va duce în acest „loc”, ce pentru mulți oameni este un loc tangibil din cer. De fapt, Isus nu are nevoie să construiască nimic. Dumnezeu nostru creează cu un cuvânt. El nu are nevoie de două mii de ani ca să construiască o casă.

Ce este acest loc pe care Isus S-a dus să ni-l pregătească și unde ne va lua atunci când acesta va fi gata? Isus ne vorbește aici despre privilegiul de a fi primiți în prezența Tatălui. Isus a mers în adevărata Sfântă a Sfințelor și a stropit cu propriul Lui sânge tronul îndurării, astfel încât păcatele noastre să fie înlăturate pentru totdeauna. Isus S-a dus în cer pentru a pregăti Sfânta Sfințelor – locul în care omul fusese descalificat să intre de secole. El S-a dus să ne pregătească un loc în prezența lui Dumnezeu. Isus a venit deja să ne ia și să ne ducă în acel loc, pe care îl vedem în Evrei: „Așadar, să ne apropiem cu îndrăzneală de tronul harului!” (vezi Evrei 4:16)

*Isus S-a dus să ne
pregătească un
loc în prezența lui
Dumnezeu.*

Neîncrezătorul Toma a dorit să știe unde era acest loc în care mergea Isus. Isus i-a spus că El era singura cheie pentru a intra în acel loc pe care ni l-a pregătit. El este calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin El (vezi Ioan 14:6).

CRISTOS – IMAGINEA ÎN OGLINDĂ A VIEȚII MELE

Ce vezi când te uiți în oglindă? Aceasta nu este o întrebare capcană. Evident, te vezi pe tine însuși. Oglinda este un lucru foarte onest. Nu ascunde nimic, ci întotdeauna spune adevărul.

Biblia spune că Isus Cristos este o oglindă pentru noi. Atunci când ne uităm la El, întotdeauna ne va prezenta felul în care arătăm noi acum că suntem în El.

Cristos este oglinda în care ne putem vedea așa cum ne vede Dumnezeu. Uite ce spune Scriptura:

Noi toți, cu fețe neacoperite, reflectăm slava Domnului, ca într-o oglindă, și suntem transformați în asemănarea Sa din slavă în slavă; aceasta vine de la Domnul, Care este Duhul.

– 2 CORINTENI 3:18

Pavel spune că ne vedem pe noi înșine când reflectăm slava lui Dumnezeu. Cuvântul în greacă pentru „slavă” este *doxa*. Atunci când glorificăm pe cineva, rostim cuvinte amabile și favorabile referitoare la acea persoană. În Vechiul Legământ, acest cuvânt se folosea în primul rând ca să descrie greutatea prezenței lui Dumnezeu. De multe ori acesta mergea mână în mână cu prezența vizibilă sau tangibilă a lui Dumnezeu.

Moise a avut ocazia să guste din această glorie. În Exodul 34 citim că el a petrecut patruzeci de zile și patruzeci de nopți pe munte, în prezența lui Dumnezeu. Tot atunci el a primit și Cele Zece Porunci.

După patruzeci de zile și patruzeci de nopți, Moise a coborât de pe munte gata să împărtășească poporului ceea ce Dumnezeu îi spusese.

Însă fața lui strălucea atât de puternic datorită slavei, încât israeliților le-a fost teamă de el. Moise își acoperea fața cu un văl când stătea în mijlocul lor și îl lua jos când stătea în prezența lui Dumnezeu.

La acest lucru se referea Pavel când le-a spus corintenilor că noi toți trebuie să reflectăm slava lui Dumnezeu, având fețele neacoperite. Moise reprezenta dispensația veche, în care oamenii experimentau doar momente de slavă și erau foarte conștienți de efemeritatea lor.

Moise și Legea reprezintă o aducere aminte a Vechiului Legământ și a neputinței Legii de a ne ajuta să vedem slava lui Dumnezeu. De aceea spune Pavel că atunci când noi citim Legea ca reper pentru viața noastră, din nou vălul ne acoperă și pur și simplu devenim iarăși conștienți de neajunsurile noastre omenești. Dar când ne întoarcem de la Lege și ne uităm la gloria Mântuitorului nostru, suntem invitați în libertatea harului Său!

*Până astăzi, oricând este citit Moise, pe
mințile lor este un văl, dar atunci când
cineva se întoarce la Domnul, vălul este dat
la o parte. Domnul este Duhul, iar acolo
unde este Duhul Domnului este libertate.*

*Când descoperim
slava lui
Dumnezeu,
imaginea noastră
se schimbă și
experimentăm
adeverata libertate!*

– 2 CORINTENI 3:15-17

Atunci când ne naștem din nou, vălul de pe inimile noastre este dat la o parte. Astfel putem vedea cu ușurință gloria lui Dumnezeu și putem descoperi adevărata noastră identitate. Atunci când Cristos este oglinda în care ne privim pe noi înșine vom putea vedea fățiș gloria lui Dumnezeu. În esență, glorie înseamnă opinia sau verdictul Lui – acela pe care l-a pronunțat deja. Când ne uităm la oglinda care este

Cristos, noi vedem părerea lui Dumnezeu despre noi și calitățile lui dumnezeiești pe care le împărtășim. Când privim în această oglindă, mințile noastre sunt schimbate și noi începem să ne asemănăm tot mai mult cu cine suntem noi cu adevărat. Când ne uităm la Cristos, nu vedem doar gloria lui Dumnezeu, ci ne vedem și pe noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu. El a venit și a duplicat în noi exact calitățile pe care le vedem și le admirăm foarte mult în El. Bobul de grâu a murit și a adus o mare recoltă.

Nici o oglindă nu îți arată de fapt cum ar trebui să fii sau cine ai putea fi. O oglindă îți poate arăta doar felul în care ești acum; îți poate arăta doar realitatea actuală.

Cu cât ne uităm la noi înșine mai mult în Cristos, cu atât vom semăna tot mai mult cu El. În prima lui scrisoare, Ioan spune că așa cum Isus a fost în lume, și noi suntem în lume (1 Ioan 4:17). Are mult mai mult sens acum faptul că Isus nu este doar un exemplu *pentru* noi, ci că El este și un exemplu *al* nostru.

În consilierea creștină din zilele noastre, abordarea cunoscută este focalizarea mai degrabă pe trecutul și istoria unei persoane, decât focalizarea pe identitatea acesteia în Cristos. Este ca și cum încercăm să ne ajutăm unii pe alții în a ne accepta identitatea de păcătoși și apoi încercăm să devenim oameni mai buni cu ajutorul practicilor psihologice. Dacă nu îți descoperi adevărata identitate, știind cine ești cu adevărat acum că ai devenit o nouă creație, atunci vei continua să fii doborât de puterea vinovăției, a rușinii și a durerii.

Când descoperim slava lui Dumnezeu, imaginea noastră se schimbă și experimentăm adevărata liberare! Adevărul nu constă în a scoate la iveală trecutul tău frânt, ci în revelația adevăratei tale identități în Cristos. Vestea bună a Evangheliei este că tu ești deja ceea

ce Dumnezeu de la început te-a creat să fii. Acest lucru a fost posibil datorită lucrării pline de har a Fiului Său, fără ca tu să trebuiască să faci ceva prin propriile tale puteri.

CRISTOS ESTE CHEIA PENTRU REVELAȚIA LUI DUMNEZEU

Fiecare promisiune pe care Dumnezeu ne-a făcut-o a fost împlinită în Cristos. Pavel spune că indiferent de câte promisiuni ne-a făcut Dumnezeu, răspunsul este „da” la fiecare din ele! Versiunea *The Message* a Bibliei surprinde atât de frumos acest lucru:

Orice promisiune a lui Dumnezeu primește un „da” din partea lui Isus. În El, iată ce predicăm și ne rugăm, într-un mod glorios: marele „Amin!”, „da”-ul lui Dumnezeu împreună cu „da”-ul nostru. Dumnezeu ne susține, dându-ne siguranță în Cristos, punând, „da”-ul Său în noi. Prin Duhul Său, El ne-a pecetluit cu angajamentul Său veșnic – un început sigur a ceea ce El este menit să finalizeze.

Nu trebuie să încerci să devii ca și Cristos; tot ce trebuie să faci este să te uiți în oglindă și să constăți că deja semeni cu El!

– 2 CORINTENI 1:20-22, traducere din versiunea *The Message*

Isus este punctul culminant al fiecărei promisiuni și profeții referitoare la favoarea lui Dumnezeu. Orice aspect al vieților noastre trebuie redefinit în lumina revelației lui Isus Cristos. Orice așteptare pe care omul a nutrit-o vreodată de-a lungul secolelor cu privire la el însuși a devenit posibilă în Cristos.

Nu trebuie să încerci să devii ca și Cristos; tot ce trebuie să faci este să te uiți în oglindă și să constăți că deja semeni cu El! Această descoperire va avea ca rezultat creșterea credinței tale în Dumnezeu. După cum spune Pavel, credința vine în urma auzirii și auzirea vine din Cuvântul lui Dumnezeu. Pe măsură ce descoperi acest Cuvânt și îi faci loc în inima ta, credința ta în El va începe să crească. Credința lui Dumnezeu este activată în tine prin revelația lui Cristos și a cine ești tu în El.

Tot ceea ce Dumnezeu a planificat și a destinat pentru om ne este revelat în Cristos:

- Am murit împreună cu Cristos;
- Am fost îngropați împreună cu El;
- Am fost înviați împreună cu El;
- Suntem așezați în locurile cerești împreună cu El!

Isus a venit să ne spună tot ceea ce Dumnezeu avea de spus cu privire la om; El este revelația noii creații. Când privim la El, noi devenim complet transformați în asemănarea Lui. Nu permite niciodată eșecului sau părerilor celorlalți cu privire la tine să te facă să crezi că nu ești cine Dumnezeu spune că ești. Tu ești neprihănirea lui Dumnezeu și ești împuternicit zilnic de Duhul Său să te descoperi tot mai mult în El.

CAPITOLUL 10

FAVOAREA LUI DUMNEZEU

Fiecare persoană are câteva lucruri favorite în viața ei – de la o anumită ciocolată, mașină, telefon până la un anumit program de televiziune. Cei mai mulți îți vor putea argumenta într-un mod foarte convingător de ce preferă ceva în detrimentul a altceva.

Copiii sunt în special predispuși spre a avea o jucărie preferată. Îmi amintesc de un băiețel a cărui jucărie favorită era un cățel de pluș maro. În timp, cățelușul s-a decolorat și s-a uzat, dar a continuat să rămână jucăria lui preferată. Acest cățel apărea în majoritatea fotografiilor copilului și îl însoțea pe acesta oriunde ar fi mers – la biserică, la cumpărături și la culcare. Nu era deloc cea mai scumpă sau cea mai frumoasă dintre jucăriile lui, dar acest copil o considera preferata lui. Dumnezeu nu ne preferă pentru că suntem atât de uimitori. În unele cazuri, noi semănăm destul de mult cu cățelușul uzat al băiețelului. Cu toate acestea, Dumnezeu a atașat fiecăruia dintre noi o valoare distinctă.

În Vechiul Legământ doar anumiți oameni au putut experimenta favoarea lui Dumnezeu peste viețile lor. Haideți să ne gândim la patriarhul Iosif, care deși era al unsprezecelea fiu al tatălui său, era favoritul acestuia. Iacov și-a arătat marea lui dragoste pentru Iosif dăruindu-i o haină special făcută pentru el. Nu e de mirare că frații lui îl urau pentru că era preferatul tatălui lor.

Pentru a înrăutăți și mai mult situația, Iosif împărtășește cu aceștia visele sale, făcându-i astfel și mai geloși. El a visat că era împreună cu frații lui la legatul snopilor de grâu și că snopii acestora s-au închinat înaintea snopului său. În vis, până și soarele, luna și stelele se închinau în fața lui. Dumnezeu i-a dat aceste vise lui Iosif, dar fiindcă el le-a împărtășit mult prea devreme, frații lui au hotărât să scape de el și să îl vândă ca sclav. Iosif s-a trezit în situații dificile, dar exact în mijlocul acestor dificultăți a început să se manifeste favoarea lui Dumnezeu peste viața lui. El a avut succes în orice făcea și s-a bucurat de o mare favoare și din partea stăpânului său egiptean, Potifar:

*Dumnezeu a
atașat fecăruia
dintre noi o valoare
distingtă.*

*Stăpânul său a observat că Domnul era cu Iosif
și că făcea ca toate să prospere în mâna lui. Iosif
a găsit bunăvoință la el și i-a slujit, iar stăpânul
său l-a rânduit supraveghetor al palatului
său și i-a dat în grijă toată gospodăria sa.*

– GENEZA 39:3-4

Mai târziu, după ce Iosif a fost acuzat pe nedrept de o conduită greșită și aruncat în închisoare, favoarea lui Dumnezeu a continuat să îl urmărească. Nu se afla de mult timp în închisoare, când gardianul l-a și numit supraveghetor peste ceilalți prizonieri. Într-o zi, Dumnezeu i-a dat lui Iosif abilitatea de a interpreta unul dintre visele lui Faraon și datorită acestui fapt, el a câștigat și favoarea acestuia. A fost eliberat din închisoare și a devenit al doilea la conducere dintre toți demnitarii lui Faraon. Cu înțelepciunea dată de Dumnezeu, Iosif a scăpat Egiptul de foamete. Apoi, într-o zi, frații săi au venit să cumpere grâu de la el și – fără să-l recunoască – s-au închinat înaintea lui. Visul lui Iosif a ajuns să se împlinească! Visul

nu era doar despre Iosif, ci datorită favorii dată lui de Dumnezeu, o întreagă națiune a fost salvată de foamete.

Al doilea exemplu este cel al lui Rut, o femeie moabită ce a experimentat, la rândul ei, favoarea lui Dumnezeu în viața sa. Ea se căsătorise cu un israelit ce se mutase în Moab împreună cu părinții lui pentru a scăpa de o mare foamete ce venise peste țara lui Israel. După ce atât soțul, cumnatul, cât și socrul ei au murit, soacra lui Rut, Naomi, a hotărât să se întoarcă în țara ei de baștină. Rut a decis să meargă cu ea, adoptând neamul și Dumnezeul lui Naomi.

Într-o zi, Rut strângea snopi pe câmpurile lui Boaz. Acesta era o rudenie îndepărtată a familiei socrului ei și a fost bun cu ea, arătându-i favoare, în ciuda faptului că era o necunoscută moabită. Boaz era un răscumpărător al neamului său – un om ce avea responsabilitatea de a se căsători cu văduva unui membru al familiei, pentru a asigura continuitatea liniei genealogice a decedatului. Rut a găsit favoare în ochii lui Boaz și el s-a căsătorit cu ea. Au fost binecuvântați cu urmași, și într-o zi, Isus Cristos avea să se nască pe linia lor genealogică. Încă o dată, favoarea pe care a experimentat-o Rut nu a fost doar pentru beneficiul ei, ci și pentru a da naștere unor descendenți pe linia cărora urma să se nască regele David și mai târziu, Isus Cristos, Care avea să aducă mântuire omenirii.

A treia persoană ce dezvăluie favoarea lui Dumnezeu e Estera. Ea era o fată evreică ce a plecat să locuiască la unchiul ei Mardoheu, după moartea părinților săi. Împăratul Xerxes (Ahașveroș) își căuta o nouă soție și a chemat la palat cele mai frumoase fete din toate provinciile.

*Dumnezeu își
găsește plăcere în
fiecăre din noi.*

După o anumită perioadă de timp în care fetele au avut parte de tratamente de înfrumusețare și au urmat o anumită dietă, el urma să își aleagă o soție dintre acestea. Dintre toate femeile frumoase, Estera a fost cea care a atras atenția împăratului și a găsit favoare în ochii lui.

Regele s-a îndrăgostit de Estera mai mult decât de oricare altă femeie și a luat-o de soție. La puțin timp după ce Estera a devenit regină, unul dintre demnitarii de elită ai împăratului, Haman, a făcut un plan pentru eradicarea evreilor. Estera era singura speranță a neamului ei. „Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns să ai statut împărătesc?”, i-a spus Mardoheu în timp ce discutau problema existentă (vezi Estera 4:14).

*Omul este visul
din inima lui
Dumnezeu.*

Era împotriva legii să te apropii de împărat fără să fi fost chemat de acesta. Totuși, Estera a decis să își riște propria viață și să meargă să îi ceară împăratului să se opună propunerii lui Haman de a ucide toți evreii. Aceștia au postit și s-au rugat trei zile înainte ca Estera să își fi pus îmbrăcămintea regească și să se apropie de împărat. Încă o dată, Estera a câștigat favoarea acestuia: el și-a întins sceptrul său de aur, ca semn al favorii lui.

Estera și-a prezentat cauza înaintea împăratului și din nou a găsit favoare în ochii lui. Regele a decretat că viața evreilor va fi cruțată, iar Haman urma să fie executat. Favoarea de peste viața Esterei nu doar că a făcut-o regină, dar, din nou, a avut ca rezultat salvarea unei întregi națiuni. David, Daniel și Ghedeon sunt alte exemple de oameni din Vechiul Testament care s-au bucurat de favoarea lui Dumnezeu în generațiile lor și care au putut experimenta ceea ce noi experimentăm în fiecare zi, în această nouă dispensație.

OPERA DE ARTĂ A LUI DUMNEZEU

Ți-ai dorit vreodată să poți experimenta favoarea lui Dumnezeu în viața ta? Vestea bună este că fiind acum în Cristos, Dumnezeu deja Ți-a arătat har și favoare. După cum împăratul și-a întins sceptrul spre Estera ca semn al favorii față de ea, în același fel Dumnezeu Și-a întins sceptrul favorii Sale față de noi. De-acum încolo noi suntem întotdeauna primiți în prezența Lui.

În Cristos, noi deja trăim o viață de har și nu mai trebuie să tânjim după o anumită vreme când să putem experimenta favoarea Sa. Cuvintele *favoare* și *har* provin din aceeași rădăcină, care înseamnă „a aduce beneficii considerabile altora, a accepta, a trata în mod preferențial și a găsi plăcere și încântare în compania acestora.” Atunci când găsești favoare în ochii cuiva, poți merge și vorbi cu acea persoană oricând. A avea parte de favoarea lui Dumnezeu înseamnă a avea parte de un tratament preferențial, fiindcă ne iubește. El își găsește plăcere în fiecare din noi.

Câteodată ne întrebăm cum de am putut avea parte de harul și favoarea lui Dumnezeu pe când eram încă păcătoși. La fel ca Rut, care nici măcar nu era binevenită printre evrei și totuși a primit trecere înaintea lui Boaz, Dumnezeu ne-a arătat harul Său, deși nu-l meritam. El este bogat în îndurare și ne iubește atât de profund, încât a găsit o cale ca noi să fim cu El. Ne-a salvat prin har, fără niciun ajutor sau vreo performanță din partea noastră.

Pavel spune în 2 Corinteni 5:19 că Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine în Cristos și nu a mai ținut cont de păcatele oamenilor. Mesajul central al Evangheliei este că relația dintre Dumnezeu și om a fost restaurată. Acum, oricine este în Cristos este binevenit în prezența Lui.

Nu trebuie să ne simțim niciodată vinovați sau condamnați. Omul este visul din inima lui Dumnezeu...

*Conexiunea Lui cu noi își are originea cu mult înainte
de căderea lumii în păcat. Datorită dragostei Lui, El
știa că ne va înfățișa din nou înaintea Lui, identificați
în Cristos în pură inocență. El este arhitectul nostru;
visul inimii Lui a împlinit atingerea noastră în
Cristos, iar pentru a pecetlui înfierea noastră, Duhul
Fiului Său șoptește „Abba Tată” în inimile noastre.*

– EFESENI 1:4-5, traducere din versiunea *The Mirror*

Când Dumnezeu Se gândește la Isus, El Se gândește la noi; când Se gândește la noi, ne vede în Fiul Său. Dumnezeu Își vede copiii preaiubiți în Cristos, iar acest fapt Îi oferă o bucurie nesfârșită.

În Efeseni 2:10, Pavel folosește cuvântul *poiema*, din care derivează cuvântul „poem.” Unele versiuni ale Bibliei folosesc conceptul de „lucrare” sau „manoperă”:

*Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Cristos
Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit
Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.*

– EFESENI 2:10

Am fost creați în Cristos; fiecare dintre noi este lucrarea unică a mâinilor Lui. Dumnezeu ne vede ca fiind proprietatea Lui: El ne-a conceput și ne-a creat. Noi suntem opera Sa de artă, viziunea dragostei Lui, poezia Lui.

LOGICA DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU

Nu e fenomenal să conștientizăm că Dumnezeu S-a apropiat de noi pe când noi încă eram departe de El? De ce ar face Dumnezeu asta? Ce L-a determinat să ne răscumpere și să ne împace cu Sine? Ce L-a motivat să meargă atât de departe, până la a muri pe cruce pentru noi? Când Dumnezeu Se uită la noi, El vede tovarășie și dragoste și asta L-a motivat. Dumnezeu a pus valoare în om. El a venit și Și-a răscumpărat propria Sa imagine și asemănare din noi. Dumnezeu L-a trimis pe Isus pentru a dezvălui valoarea intrinsecă a omului. Identitatea omului este întretesută cu opinia lui Dumnezeu despre el. Valoarea sângelui lui Isus este direct proporțională cu valoarea a ceea ce a cumpărat cu el:

...pentru că știți că nu cu lucruri pieritoare – argint sau aur – ați fost răscumpeți din felul vostru de viață fără rost, moștenit de la strămoșii voștri, ci cu sângele prețios al lui Cristos, ca al unui miel fără meteahnă și fără pată.

– 1 PETRU 1:18-19

Țărâna nu este nici originea, nici destinația ta. Există o realitate mai mare cu privire la cine ești tu și asta L-a motivat să plătească prețul. Când începi să înțelegi dragostea lui Dumnezeu, nu te poți abține să nu răspunzi înapoi cu dragoste, fiindcă dragostea generează dragoste!

Însă Dumnezeu Și-a dovedit dragostea față de noi prin faptul că, în timp ce noi eram păcătoși, Cristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când am fost îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci dacă, în timp ce eram dușmani, am fost împăcați cu Dumnezeu prin

*moartea Fiului Său, cu atât mai mult acum, fiind
împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu
doar atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu prin Domnul
nostru Isus Cristos, prin Care am primit împăcarea.*

– ROMANI 5:8-11

Există un ecou veșnic în inima fiecărei persoane; Dumnezeu ne-a creat pe fiecare cu un singur scop – acela de a trăi într-o relație intimă cu El. Golgota a fost instrumentul prin care această nevoie a fost împlinită.

*Omul este purtător
al imaginii lui
Dumnezeu, al
asemănării cu El
și al gloriei Sale.*

Valoarea pe care El a atașat-o omului explică prețul extrem de mare plătit pentru răscumpărarea noastră: prețiosul sânge al Fiului Său. Faptul că Dumnezeu cheamă omul în relație cu El este dovada veșnicei Lui iubiri față de noi. Nevinovăția noastră, câștigată prin sângele lui Isus, face posibilă relația noastră cu El. Aceeași nevinovăție ce a caracterizat viața lui Isus ne aparține acum și nouă.

PURTĂTORI AI GLORIEI LUI

Planul lui Dumnezeu a fost acela de a ne ridica din țărâna mentalității noastre de păcătoși și de a ne introduce în adevărata și dumnezeiasca noastră identitate. Timp de secole a purtat această dorință în inima Sa, dorința de a ne împăca cu Sine, astfel încât să putem fi ceea ce are El mai de preț. De aceea profetul Țefania strigă în capitolul 3:17: „DOMNUL, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate izbăvi! El se va bucura de tine nespus, te va liniști cu dragostea Lui și va striga de veselie din pricina ta.”

Adevărata noastră identitate nu poate fi măsurată de timp, statut, origine sau gen. Omul este purtător al imaginii lui Dumnezeu, al asemănării cu El și al gloriei Sale. Fiecare persoană – indiferent de rasă ori de proveniență – are valoare egală, și de aceea, sub nicio formă nu putem judeca oamenii după factori externi. Pavel spune că noi nu mai cunoaștem oamenii din perspectivă omenească, fiindcă, deși odată L-am cunoscut pe Cristos în acest mod, noi nu Îl mai cunoaștem așa (vezi 2 Corinteni 5:16). În Cristos, noi toți suntem egali înaintea lui Dumnezeu, neavând astfel niciun drept de a considera pe altcineva mai puțin prețios. Toți avem același Domn, iar El este Domnul tuturor și îi binecuvintează din abundență pe cei ce Îl cheamă.

*Nu este nici o deosebire între iudeu și grec,
deoarece Același Domn este Domnul tuturor și dă
cu generozitate tuturor celor ce-L cheamă.*

– ROMANI 10:12

Cristos a venit și ne-a arătat că slava lui Dumnezeu se poate întrupa fizic și de aceea, trupurile noastre sunt purtătoare vrednice ale prezenței lui Dumnezeu. Isus nu a venit ca să înființeze o nouă religie. Nu a venit nici măcar să înființeze creștinismul. Oamenii au tendința să transforme Vestea Bună într-o religie. Dar aceasta nu este o religie, ci este o relație. Isus a venit ca să împace omul cu Dumnezeu și să îi prezinte omului adevărata sa identitate. Isus a venit pentru a arăta omului felul în care Dumnezeu l-a creat inițial: inocent, îndreptățit și purtător al gloriei Sale.

Pe când eram încă dușmani ai Lui, Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine prin sângele Fiului Său. Cu cât mai mult nu vom fi mântuiți prin viața Sa, acum că am fost împăcați? Dumnezeu este Cel care a făcut primul

pas pentru restaurarea relației dintre El și om. A luat inițiativa și mai întâi Și-a dovedit dragostea față de noi. Iar acum este alegerea noastră dacă vrem și noi să Îl iubim sau nu. Dumnezeu este sursa dragostei, nu omul. Când dragostea Lui este în mine, ea se revarsă înapoi înspre El și înspre oamenii din jurul meu. Asta înseamnă că pot să iubesc fără efort, chiar fără să încerc. Dragostea Lui în noi trezește înăuntrul nostru dragoste pentru El și pentru alții.

Dumnezeu ne-a creat pe fiecare dintre noi ca pe o operă de artă unică, pentru ca noi să experimentăm favoarea și harul Său și pentru a putea fi purtători ai gloriei Lui. Harul Său ne-a împăcat cu Dumnezeu, iar această reconciliere a avut două consecințe primordiale: a restaurat intimitatea dintre noi și Dumnezeu și a restaurat puterea și autoritatea noastră ca stăpânitori.

Ca rezultat al restaurării intimității noastre cu Dumnezeu, suntem eliberați de vinovăția și rușinea ce au înrobît viețile noastre. Vinovăția și rușinea sunt roada păcatului care ne-a furat intimitatea cu Dumnezeu. Realitatea este următoarea: dacă te simți vinovat și rușinat, nu vei fi niciodată liber și încrezător în prezența Lui.

Declarația lui Cristos – „S-a isprăvit!” – este chitanța, dovada plății ce confirmă că datoria noastră față de Dumnezeu a fost achitată. Suntem pe veci scăpați de orice datorie, fiindcă Altceineva a plătit în locul nostru. De aceea, nu mai există nici un motiv pentru care să nu intrăm în prezența Lui liberi și plini de încredere. Noi nu-I datorăm nimic; datoria a fost achitată în locul nostru! Asta înseamnă să fii achitat sau îndreptățit.

DUMNEZEU VREA SĂ NE COPLEȘEASCĂ CU HARUL SĂU

Care sunt implicațiile răscumpărării noastre? Faptul că nu mai este nici o condamnare pentru noi. Cristos nu Se simte vinovat în prezența Tatălui, pentru că nu a făcut nimic de care să Se simtă vinovat. Același lucru ți se aplică și ție: nu ai de ce să te simți vinovat, pentru că Isus a înfăptuit o răscumpărare completă.

*Așadar, acum nu mai este nici o condamnare pentru
cei ce sunt în Cristos Isus (care nu trăiesc
potrivit cu firea, ci potrivit cu Duhul).*

– ROMANI 8:1

În Romani 8, Pavel descrie cum Dumnezeu ne-a dat totul. El nu L-a scutit nici măcar pe Fiul Său, ci a făcut totul și a dat totul, pentru a putea avea din nou o relație cu noi. Pentru a confirma nevinovăția noastră, Pavel pune următoarea întrebare: „Cine-i va acuza pe cei pe care i-a ales Dumnezeu ca să fie ai Lui? Nimeni – pentru că Dumnezeu Însuși ne-a dat dreptul să stăm alături de El.” (Romani 8:33, traducere din versiunea New Living Translation).

*Dumnezeu ne
invită într-o relație
fără bariere –
nestingherită,
nelimitată și
neîntreruptă.*

Orice acuzație adusă împotriva omului a fost anulată. Dumnezeu ne invită într-o relație fără bariere – nestingherită, nelimitată și neîntreruptă. Nu se mai poate întâmpla nimic ce ar putea să strice această relație. Nimic din ceea ce ar putea face omul nu-l va putea despărți de dragostea lui Dumnezeu.

Când descoperi acest adevăr și conștientizezi cine ești cu adevărat, vei începe să trăiești cu totul diferit. De-acum ești nevinovat, fiind neprihănirea lui Dumnezeu. Acest adevăr deblochează harul lui Dumnezeu și îl face vizibil în viața ta. Îți poți imagina ce impact ar avea să descoperi harul lui Dumnezeu și adevărul complet cu privire la identitatea ta? Nu ar fi acesta exact motivul pentru care trăiești într-o vreme ca asta – motivul pentru care locuiești în orașul tău și te afli în mijlocul oamenilor cu care interacționezi în fiecare zi?

Tu ești favoritul lui Dumnezeu! Fie ca harul Lui să atingă viețile multor oameni prin tine!

CAPITOLUL 11

INTRĂ ÎN ODIHNĂ

Haideți să reflectăm asupra esenței Evangheliei. Deseori ea este prezentată drept cadru al valorilor creștine și al anumitor lucruri pe care trebuie să le facem ca să accesăm favoarea lui Dumnezeu. Cerul este prezentat ca o răsplată a devotamentului nostru. Cu toate acestea, noi nu mai suntem în procesul jocului spiritual „Sus-Jos.”

*Cristos este acum
definiția adevăratei
mele identități – a
cine sunt eu.*

Am descoperit că Evanghelia este cu mult mai mult decât încercarea de a ne califica pentru privilegiul de a trăi într-o zi într-un loc minunat. În mod natural, cerul implică privilegiul de a ne bucura de plăcerea continuă și neîntreruptă a gloriei lui Dumnezeu, și fiecare credincios așteaptă cu nerăbdare acest lucru. Însă vestea bună a Evangheliei este că noi deja putem fi părtași gloriei lui Dumnezeu.

Conceptul Evangheliei implică ideea de veste bună. Și pentru ca o veste bună să fie veste bună, ea chiar trebuie să conțină o veste bună! Versetul de bază la care ne-am uitat pentru a explica vestea bună a fost Romani 5:17:

*Căci dacă prin greșeala unui singur om moartea
a domnit prin acel unul, cu atât mai mult vor*

*domni în viață cei ce primesc belșugul harului și
darul dreptății prin Acel Unul, Isus Cristos.*

Dacă studiem expresia „cu atât mai mult”, care apare frecvent în scrisoarea către romani, descoperim că ea înseamnă exact asta – „cu atât mai mult” sau „cu mult mai mult”!

Adam a experimentat o anumită calitate a vieții înainte ca păcatul să pună mâna pe el. Păcatul lui a cauzat scăderea calității vieții omului la un nivel de jos – o viață de inferioritate și de limitare. Cu toate acestea, „mult mai mult” a avut loc! Ce înseamnă această viață de „mult mai mult”? Înseamnă ca Adam nu mai este sistemul meu de referință conform căruia ar trebui să trăiesc. Adam nu mai reprezintă standardul conform căruia mă măsoar. Viața mea este măsurată conform unui nou standard: Cristos Isus. Cristos este acum definiția adevăratei mele identități – a cine sunt eu. În Romani 8, Pavel spune:

*Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte El i-a și
hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său,
ca Acesta să fie primul născut dintre mai mulți frați.*

– ROMANI 8:29

Biblia nu are de-a face cu înțelegerea și încercarea de a urmări anumite instrucțiuni care să mă ajute să devin mai bun. Nu este o prezentare a ceva ce eu trebuie să încerc să obțin. Biblia este o oglindă ce îmi descoperă cine sunt eu deja. Biblia scoate la iveală verdictul definitiv rostit de Dumnezeu cu privire la noi, după cum a fost revelat în Fiul Său, Isus Cristos. Atunci când te descoperi pe tine însuși în gloria și în identitatea completă a lui Isus Cristos, vei începe să experimentezi slava lui Dumnezeu în viața ta, iar viața din abundență devine o realitate pentru tine. Această nouă identitate devine esența ființei tale. Dacă vei

gândi diferit cu privire la cine ești, vei gândi diferit și referitor la felul în care trăiești.

IDENTITATEA DETERMINĂ COMPORTAMENTUL

Acest principiu este menționat atât de clar în relatarea despre cele douăsprezece iscoade. Acestea ar fi trebuit să meargă și să spioneze țara Canaanului și să aducă informații despre felul în care puteau să pună stăpânire pe Țara Promisă. Dumnezeu deja numise această țară ca fiind moștenirea lor, iar israeliții trebuiau acum să răspundă cu credincioșie și să o ia în stăpânire. Cu toate acestea, o generație întreagă a pierdut această moștenire, fiindcă părerea lor despre ei înșiși era foarte negativă. Ei se vedeau ca niște lăcuste în comparație cu locuitorii Țării Promise. Iar felul în care se vedeau pe ei înșiși a determinat comportamentul lor.

*Dacă vei gândi
diferit cu privire la
cine ești, vei gândi
diferit și referitor
la felul în care
trăiești.*

*Dar oamenii care au mers cu el au zis: — Nu
putem să înaintăm împotriva acestui popor
pentru că este mai puternic decât noi. Astfel ei
au adus israeliților un raport nefavorabil despre
țara pe care au iscodit-o zicând: „Țara pe care am străbătut-o
ca s-o iscodim este o țară care își mănâncă locuitorii și toți
oamenii pe care i-am văzut în ea sunt înalți. Acolo am
văzut uriași (anahiții provin din uriași); când ne uitam
la ei, parcă eram niște lăcuste și așa ne considerau și ei.”*

– NUMERI 13:31-33

Același complex de inferioritate continuă să țină credincioșii la distanță de plinătatea experimentării „Țării Promise” a Noului Testament. Autorul cărții Evrei o numește odihna lui Dumnezeu. Țara Promisă urma să fie un loc al abundenței și al odihnei pentru Israel și o umbră a realității Noului Testament. Noua noastră viață în Cristos este o viață de abundență și de odihnă pentru fiecare credincios. Totuși, nu trebuie să trăim în aceeași neascultare sau lipsă de credință, privându-ne astfel de ceea ce Dumnezeu a pregătit deja pentru noi.

*Cui a jurat El că nu vor intra în odihna Lui, dacă
nu celor care nu au ascultat? Vedem că ei
n-au putut intra din cauza necredinței.*

*Noua noastră
viață în Cristos
este o viață de
abundență și de
odihnă pentru
fiecare credincios.*

– EVREI 3:18-19

Caleb a fost unul dintre cei doi spioni care nu și-au permis să se lase intimidați de uriași. El a încercat să convingă poporul că ceea ce Dumnezeu le promisese nu ar trebui să fie influențat de simțurile lor naturale. El i-a încurajat să meargă și să ia în stăpânire țara ca moștenire a lor.

*Atunci Caleb a liniștit poporul înaintea lui
Moise și a zis: — Haideți să mergem și să o
ocupăm, căci sigur vom putea s-o cucerim!*

– NUMERI 13:30

Cu toate acestea, poporul a ales să nu facă așa, plătind prețul de a petrece patruzeci de ani în pustie, acest timp fiind necesar pentru ca o întreagă generație să moară. Totuși, Dumnezeu a răsplătit dedicarea lui Iosua și Caleb, și dintre cele douăsprezece iscoade, ei au fost singurii

ce au avut apoi privilegiul să intre în Țara Făgăduinței. Dumnezeu i-a făcut lui Caleb o promisiune:

Dar pentru că robul Meu Caleb a fost călăuzit de un alt duh și M-a urmat pe deplin, îl voi duce în țara în care a fost, iar urmașii lui o vor moșteni.

– NUMERI 14:24

INTRĂ ÎN ODIHNĂ

Noi intrăm în această odihnă sau Țară Promisă, când acceptăm prin credință verdictul rostit de Dumnezeu cu privire la viețile noastre. Acest verdict este ceea ce Dumnezeu a venit și ne-a spus în Fiul Său, Isus Cristos. În Cristos, noi ne descoperim moștenirea completă; El este originea oricărei realități.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate au fost făcute prin El și nici un lucru care a fost făcut n-a fost făcut fără El.

– IOAN 1:1-3

Cristos, Cuvântul, S-a întrupat și a locuit printre noi, iar noi am privit slava Lui și am primit har după har din plinătatea Lui. Dumnezeu a trimis Cuvântul Său veșnic în această lume pentru ca noi să trăim potrivit cu scopul Său inițial pentru viețile noastre – felul în care am fost creați inițial. Dumnezeu ne-a trezit la această viață în Fiul Său. Noi ne punem încrederea în verdictul Său, care ne dă acces la odihna intenționată de El pentru noi.

Dacă Iosua le-ar fi dat odihnă, atunci Dumnezeu nu le-ar fi vorbit mai târziu despre o altă zi. Rămâne încă pentru poporul lui Dumnezeu o odihnă de Sabat, pentru că oricine intră în odihna Lui se va odihni de lucrările lui, ca și Dumnezeu de ale Sale. Să ne grăbim deci să intrăm în acea odihnă, pentru ca nimeni să nu cadă printr-o neascultare ca a lor! Într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu este viu și activ, mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, străpungând până desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, și poate judeca gândurile și intențiile inimii.

– EVREI 4:8-12

În Cristos, noi ne descoperim moștenirea completă; El este originea oricărei realități.

De aceea Scriptura ne spune că putem intra în această odihnă, pentru că rămâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu. La fel cum israeliții au avut nevoie să se țină de Cuvânt și să îl creadă, tot așa putem și noi experimenta odihna Lui astăzi. Cum intrăm în această odihnă? Descoperind și crezând realitatea împlinită a Domnului.

La fel ca Dumnezeu, și noi putem intra în odihna de Sabat. Prima întrebare ar fi cum Se odihnește Dumnezeu? Conceptul de odihnă se referă la ceea ce s-a întâmplat în procesul creației din Geneza. Scriptura ne spune că Dumnezeu a creat totul în șase dispensații clare sau șase zile. Dumnezeu „a lucrat din greu” timp de șase zile, creând totul, inclusiv bărbatul și femeia. Dar în ziua a șaptea Dumnezeu S-a odihnit (Geneza 2:3). Acest lucru nu s-a datorat cu siguranță faptului că obosise din cauza celor șase zile de muncă asiduă. Dumnezeu nu are cum să fie obosit; El este sursa unei energii veșnice!

*Nu știi? N-ai auzit? DOMNUL este Dumnezeuul cel
Veșnic, creatorul întregului pământ. El nu obosește, nici
nu ostenește, iar priceperea Lui este de nepătruns.*

– ISAIA 40:28

Iată că nu dormitează, nici nu doarme, Păzitorul lui Israel.

– PSALMUL 121:4

Ce înseamnă pentru noi această odihnă în care Dumnezeu a intrat și pe care am fost invitați și noi să o experimentăm? Cred că putem găsi răspunsul în Evrei 4:12:

*Într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu este viu și activ,
mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri...*

Dumnezeu a creat folosind Cuvântul Său. El doar a spus: „Să fie lumină!” și a fost lumină. El Și-a trimis Cuvântul, având convingerea absolută că acesta va împlini scopul pentru care a fost trimis. Biblia ne spune în Evrei 1:3 că Dumnezeu susține toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui. Cuvântul lui Dumnezeu este puterea Sa. Biblia amplificată o spune în felul următor:

*El susține și menține și călăuzește și propulsează
universul prin cuvântul puterii Sale.*

– EVREI 1:3

Nu este vorba de puterea Cuvântului Său, ci de Cuvântul puterii Lui. Este o diferență substanțială. Permiteți-mi să folosesc următorul exemplu pentru a explica: dacă îți spun că te voi lovi cu puterea brațului meu, atunci mă refer la puterea ce se găsește în interiorul brațului meu.

Dar dacă îți spun că te voi lovi cu brațul puterii mele, atunci eu spun de fapt că brațul meu reprezintă și facilitează eliberarea concentrată a întregii mele puteri, a întregii mele capacități. Atunci când Dumnezeu spune că susține totul prin Cuvântul puterii Lui, înseamnă că acest Cuvânt al lui Dumnezeu reprezintă toată puterea Lui. Știm că acest Cuvânt a fost cu Dumnezeu și Cuvântul a fost Dumnezeu, iar toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ceea ce a fost făcut nu a fost făcut fără El. Și noi am privit slava Lui și am descoperit că Isus Cristos a fost Cuvântul lui Dumnezeu.

*Pe măsură ce
Îl descoperim pe
Cristos, descoperim
Cuvântul Său,
care este declarația
Lui creatoare sau
verdictul Lui pentru
viețile noastre.*

Pe măsură ce Îl descoperim pe Cristos, descoperim Cuvântul Său, care este declarația Lui creatoare sau verdictul Lui pentru viețile noastre. Prin înțelegerea și revelația acestui fapt, noi intrăm în odihna lui Dumnezeu, având convingerea absolută că acest Cuvânt al Lui va împlini scopul pentru care a fost trimis în viețile noastre. Evrei 4:12 continuă să spună:

*Într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu
este viu și activ, mai ascuțit decât orice
sabie cu două tăișuri, străpungând până
desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva,
și poate judeca gândurile și intențiile inimii.*

Cuvântul lui Dumnezeu este viu și activ, provocând o diviziune între suflet și duh și judecând inima. Când vom înțelege cu adevărat implicațiile includerii noastre în moștenirea Lui, acest lucru va provoca o diviziune între tărâmul limitat al sufletului și dimensiunea nelimitată a duhului. Astfel, putem discerne sau distinge între referirile sufletești și realitatea spirituală. Suntem împuterniciți să ieșim din sfera limitată

a sufletului și să pășim în dimensiunea nelimitată a duhului. Suntem provocați să renunțăm la reperul limitat al cerințelor sufletești – gândurile și intențiile inimii – și să ne avântăm în climatul total neînhibat al vieții în Cristos, după cum a intenționat Dumnezeu. Intrăm în odihna lui Dumnezeu descoperind și crezând realitatea isprăvită a Cuvântului. În El, noi trăim, ne mișcăm și avem un sens.

Israelii nu au putut intra în această odihnă, fiindcă nu au crezut. Cu toate acestea, eu pot intra în această moștenire prin credința în lucrarea terminată a lui Cristos. Atunci când Isus a fost ispitit în pustie, el a rezistat tentației, spunând: „Este scris” (vezi Luca 4:4,8,10). Autorul cărții folosește aici cuvântul grecesc *logos*. Însă a patra oară, afirmația lui Isus este tradusă astfel: „S-a zis” (Luca 4:12). Aici este folosit cuvântul din greacă *rhema*. *Logos* indică mai mult cuvântul general, scris al lui Dumnezeu, în timp ce *rhema* se referă la cuvântul revelat, atunci când cuvântul devine viu în noi. S-ar părea că Isus – *Logos-ul* – a continuat să se identifice pe deplin cu verdictul original al lui Dumnezeu până când acesta s-a adevărit în duhul Lui, Isus putând rosti astfel un cuvânt *rhema* (un cuvânt revelator, proaspăt, inspirat de Duhul). Biblia spune că atunci inamicul a plecat de la El.

Noi ne punem toată încrederea în Cristos și declarăm cu fermitate cuvântul Lui asupra circumstanțelor noastre. Noi nu mai suntem intimidați de ceea ce ne spun simțurile noastre, fiindcă am experimentat felul în care Cuvântul aduce diviziune și distincție în viețile noastre, pe măsură ce noi trăim acum prin Duhul.

*Cristos a făcut totul
în locul nostru,
pentru ca noi să
trăim o viață de
biruință.*

Cristos a făcut totul în locul nostru, pentru ca noi să trăim o viață de biruință. El chiar vorbea serios când a strigat: „S-a isprăvit!” Noi am fost meniți să trăim veșnic în cadrul verdictului „S-a isprăvit”, iar dorința noastră este ca fiecare persoană să descopere acest lucru. Aceasta este Vestea Bună pentru fiecare persoană de pe acest pământ! Noi începem de la linia de sosire!

MULȚUMIRI

Cuvintele de mulțumire pentru această carte sunt nenumărate. Atât de mulți oameni, care în diferite momente au făcut parte din viețile noastre, și-au lăsat amprenta pe conținutul acestei lucrări. În final, ea exprimă o convingere care s-a format de-a lungul multor ani, cu aportul multor oameni. Vă mulțumesc fiecăruia!

Soției mele, Leana: Mulțumesc pentru anii de încurajare și sprijin și pentru toate discuțiile care au dus la descoperirea acestui mesaj. Mulțumesc că mi-ai fost alături. Ești o femeie uimitoare și o persoană extraordinară alături de care sunt încântat să îmi petrec viața!

Lui Duncan și Amy, cei doi minunați copii ai mei: Vă mulțumesc că mi-ați arătat atâta înțelegere atunci când am fost ocupat cu „lucrurile mari” ale Evangheliei. Mulțumesc că ați celebrat împreună cu mine privilegiul de a putea atinge și influența viețile altor oameni. Amândoi sunteți, la propriu, persoane remarcabile și cred că Dumnezeu va atinge viețile multora prin voi.

Liderilor și familiei Doxa Deo: Cel mai mare privilegiu al vieții mele a fost să mă imbarc în această călătorie împreună cu această familie spirituală, de mai bine de douăzeci de ani. Nu îmi pot imagina o expresie mai frumoasă a bisericii lui Cristos, nicăieri în lume. Mulțumesc pentru aportul vostru în viața mea, pentru oportunitatea de a discuta multe din aceste convingeri cu voi și pentru privilegiul de a vi le împărtăși de la amvon.

Lui Isak Burger și tuturor celor care au apărut această carte: Vă mulțumesc pentru că ați crezut în această lucrare și pentru recomandările voastre care au conferit atâta greutate impactului acesteia.

Credincioasei mele asistente, Tes: Ești o campioană în Împărăția Lui. Nu cunosc o altă persoană pe care să o respect mai mult și care să fie mai dedicată Împărăției ca tine. Mulțumesc pentru cei optsprezece ani de umblat împreună pe acest drum, dar mai ales pentru contribuția uriașă în a pune acest manuscris laolaltă. Fie ca veșnicia să te răsplătească!

Lui Gerrit Heymans, loialul meu purtător de arme în acest proiect: Îți mulțumesc pentru contribuția adusă la succesul acestei cărți.

Lui Louise Buys: Mulțumesc că ai transformat toate convingerile mele tehnice într-un produs fluent, ușor de citit.

Îți mulțumesc și ție, *Ingrid Stegmann*, pentru ajutorul dat în aceeași privință.

Echipei responsabile pentru produsul în limba engleză: Mulțumesc!

Rick Moser, ai fost la înălțime – Mulțumesc pentru enorma ta contribuție!

– *Alan Platt*

ALAN PLATT

LIDER ȘI FONDATOR AL DOXA DEO

Alan Platt este un agent al transformării în viațile indivizilor, în cadrul unor biserici locale și unor structuri corporative ale societății.

Alan este implicat în lucrare full-time încă din anul 1983, iar sub conducerea lui a fost constituită Doxa Deo ca un model puternic și extrem de eficient pentru atingerea orașelor cu Evanghelia lui Cristos.

În Tshwane (Pretoria, Africa de Sud), Doxa Deo slujește 30.000 de oameni (considerați parteneri) în douăsprezece campusuri (biserici locale ce funcționează ca o singură biserică integrată în oraș). De asemenea, Doxa Deo are biserici în alte cinci orașe din Africa de Sud, dar și în Londra (Marea Britanie), Auckland (Noua Zeelandă) și în Stuttgart (Germania).

Pentru a influența societatea, Doxa Deo a înființat instituții educaționale (de la preșcolari la elevi de liceu) în cadrul cărora generația viitoare poate avea parte de o educație centrată pe Cristos. Influența lor educațională ajunge și în școli publice, plasând persoane calificate să slujească copiilor înscriși la acele școli.

POPUP, un centru de formare de abilități, a fost înființat nu doar pentru a echipa oamenii din punct de vedere al vocației, dar și pentru a oferi studenților consiliere și servicii medicale, dentare și oftalmologice.

În plus, Doxa Deo deține și câteva orfelinate destinate bebelușilor infectați cu HIV, celor abandonați sau celor cu nevoi speciale.

Prin intermediul Institutului City Changers oamenii sunt echipați în domeniul bisericii, educației, societății și afacerilor. Mișcarea City Changers facilitează o integrare și o sinergie mai mare între inițiativele Împărăției din diferite sfere ale societății.

Darul primordial al lui Alan este cel de conducere și de învățare. Capacitatea lui de a comunica atât în cadrul grupurilor mici, cât și în fața mulțimilor îl face să fie un vorbitor căutat pe tot globul. Materialul referitor la lucrarea încheiată a lui Cristos, cât și cel referitor la biserică și la transformarea orașelor a avut impact asupra multor oameni, lideri și lucrări. *START de la linia de sosire* este prima carte a lui Alan.

Alan este căsătorit cu Leana și are doi copii, Duncan și Amy.

Mai multe din gândurile lui Alan pot fi găsite pe site-ul
www.alanplatt.org.

